

THỜI VỊ HÀN

MINH TƯỚNG QUÂN HỆ LIỆT

PHÁ LÃNG TRUY

AMUN®

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Table of Contents

Phần đệm Công tử họ Ngự

Chương 1 Hận vẻ đẹp của nàng

Chương 2 Kinh Mộng Kinh Mộng, Vô Nhai Vô Nhai

Chương 3 Tinh Tinh Mạn Thiên(4)

Chương 4 Cuộc ám sát kinh hồn(11)

Chương 5 Nợ nàng một vết thương

Chương 6 Làm người có thể trung dung, làm việc thì phải cực đoan

Chương 7 Chuyện cũ tang thương(19)

Chương 8 Kinh sợ

Chương 9 Luận anh hùng(23)

Chương 10 Mũi dùi đó phá tan ân oán của ngày xưa

Phần đềm

Công tử họ Ngụy

Chuyện cổ kim hưng phế, phải xem thành Lạc Dương. Vào lúc hoàng hôn, Quách Trục mang theo chỗ ngân phiêu vừa thả ng được, cất bước đi vào sông bạc thứ tư trong ngày hôm nay. Từ sáng đến giờ, lão đã thả ng được hai trăm bảy mươi vạn lạng bạc, khiến ba sông bạc phải đóng cửa.

Hồ i Trường Đãng Khí Các - đây chính là sông bạc lớn nhất và cũng là sông bạc cuối cùng mà Ngụy công tử mở ở thành Lạc Dương.

Quách Trục vốn là thương gia lớn nhất thành Lạc Dương, được người ta gọi là Lạc Dương Quách. Khi đó, lão không chỉ hài lòng mà còn cảm thấy rất đặc ý. Nhưng kể từ mười năm trước, khi thế lực của Ngụy công tử vươn tới Lạc Dương, lão đã không còn được đặc ý thêm nữa.

Một núi không thể chứa hai hồ. Tuy Ngụy công tử không động đến sản nghiệp của lão, cũng không tỏ ý muốn tranh cao thấp với lão ở thành Lạc Dương nhưng từ đó về sau, không còn người nào dám mạo hiểm gọi lão một tiếng “Lạc Dương Quách” vì sợ Ngụy công tử tức giận.

Ngụy công tử không những có thể hô phong hoán vũ trong triều đình mà còn là một nhân vật mà trên giang hồ người người đều kinh sợ.

Mười năm nay, Quách Trục thật sự rất khó chịu. Nếu là trước đây, lão nhất định sẽ tiếp tục kìm nén cơn giận đã nín nhịn suốt mười năm, nhưng bây giờ đã khác, công cao tất sẽ lên chủ, Ngụy

công tử vì vậy mà thất thế, mất chức quan, phải trốn đến vùng Giang Nam. Minh Tướng quân đã cho người đuổi cùng giết tận, vô số kẻ thù của Ngụy công tử trên giang hồ cũng chẳng chịu yên, ngay đến tay lãnh tử vẫn chẳng có chút danh tiếng nào như Sở Thiên Nhai cũng có thể liên tục phá tan mười chín phân đà của Ngụy công tử. Lão đường đường là Lạc Dương Quách, hà có gì lại không thể mượn gió bẻ măng, động đến các sông bạc của Ngụy công tử, trút cơn giận đã kìm nén suốt mười năm nay?

Huống chi, sau lưng lão còn có một tay bảo tiêu khiến người ta phải kính sợ.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía lão với vẻ ngạc nhiên và kính nể, khiến lão nhớ lại sự phong quang của mình mười năm trước.

Ngụy công tử đã sa cơ bỏ trốn, nếu lão có thể thu phục đám thủ hạ dưới trướng y, ngày sau ắt sẽ là một trợ lực lớn trong thành Lạc Dương. Lúc này lão không thừa cơ lập uy thì còn đợi đến bao giờ?

“Ha ha, hôm nay vận cờ bạc của Quách Trục ta thực tốt quá, đổi nhà cái khác đến đây!” Quách Trục chọn ngay chiếc bàn lớn nhất, nghênh ngang ngồi xuống, đưa tay vỗ mạnh lên mặt bàn, hờ hững nhìn những người ngồi xung quanh đang hoang mang tránh qua một bên.

“Ông chủ Quách muốn chơi thế nào?”

Quách Trục chỉ tay về phía vị hán tử tay phải quấn đũa bằng trứng phía đối diện, nói: “La quán chủ đã từng đích thân trải nghiệm lối chơi của ta rồi, có ý kiến gì xin cứ nói!”

Vị hán tử tay quấn đũa bằng trứng đó chính là đối thủ mà Quách Trục đã gặp tại sông bạc đầu tiên trong ngày hôm nay - Ứng

kích trường không La Trùng Quang.

Ngay từ lúc Quách Trục mới bước vào cửa, ánh mắt La Trùng Quang đã nhìn chằm chặp vào gã bảo tiêu vận đồ đen sau lưng lão về đây oán hận.

Thực ra, mỗi người ở đây đều đã nhìn thấy người áo đen đó nhưng chỉ nhìn thoáng qua chứ không dám nhìn thêm lâu nữa, bởi vì đó là một người đáng sợ.

Có người vừa nhìn đã khiếm người ta có cảm giác gợn gợn. Có người vừa nhìn đã khiếm người ta sinh lòng chán ghét. Còn hấn, toát lên vẻ lạnh lùng, ác độc. Tựa như ánh mắt sắc lẹm của báo; tựa như hàm răng bén nhọn của sói; tựa như lớp da sần sùi của cá sấu; tựa như cái lưỡi tanh nồng của rắn độc, vừa nhìn đã khiếm người ta nghĩ tới sự tà ác.

Quách Trục cũng không biết kể này rốt cuộc có lai lịch thế nào, chỉ biết rằng hấn cầm theo tín phù của Minh Tướng quân, tuyên bố sẽ giúp lão phá hủy cơ nghiệp của Ngụy công tử ở Lạc Dương.

Ai mà không biết trong triều đình hiện nay, Minh Tướng quân là nhân vật dưới một người trên muôn vạn người, có thể một tay che trời. Thêm vào đó, lần này hấn lại vừa lật đổ đối thủ chính trị Ngụy công tử, khí thế đang cao, quyền lực nghiêng trời. Có hấn bảo vệ, còn có thể phát tiết cơn giận bao năm, Quách Trục lão có gì mà không vui vẻ phục tùng chứ?

Người áo đen rốt cuộc cũng lên tiếng: “La Trùng Quang người cũng nhanh nhẹn góm, chưa được bao lâu mà đã đến đây báo tin rồi. Xem ra một chỉ đó phải “thăm hỏi” cái chân người mới đúng!”

Giọng nói của hấn mang theo sự quý dị và lạnh lẽo khó có thể diễn tả bằng lời, tựa như tiếng đòi hồn vang tới từ chốn địa ngục

âm u khiế n người ta phải rùng mình.

Ứng kích trường không La Trùng Quang vô n thành danh bằ ng Ứng Trảo chỉ, vậy mà khi lấ y chỉ đố i chỉ lại thua trong tay người áo đen với bộ dạng chỉ chừng hơn hai mươi tuổi và không có gì nổi bật này, không những vậy còn bị phê mắ t tay phải. Những người xung quanh đê u vô cùng kinh hãi. Người đứng xem náo nhiệt tuy rấ t đông nhưng chẳng ai dám đứng ra can thiệp.

Quách Trục lại càng tỏ ra đấ c ý, câ t tiế ng cười vang. “Không ngờ ở đây toàn là những kẻ nhất gan, đại kế phát tài của ta chỉ e bị hồng mắ t rô i!” Lời y nói rõ ràng không để mọi người ở đây vào trong mắ t.

Một người bước ra khỏi đám đông, quát lớn: “Đê ta chơi với ngươi!”

Người này có thân hình thấ p bé nhưng vạm vỡ, da đen thui, chồ bắ t mắ t nhắ t phải kẻ tới mái tóc đỏ rực trên đầ u. Đây chính là ông chủ của Hồ i Trường Đă ng Khí Các - Ký Bắ c xích phát Vu Phi.

Người áo đen lạnh lùng nhìn Vu Phi, nói: “Chơi súc sắ c, một ván định thắ ng thua. Tiề n cược của ta là hai trăm bảy mươi vạn lạng bạc, nê u ngươi thua thì phải dỡ bỏ biển hiệu của Hồ i Trường Đă ng Khí Các, tặ chặ t một cánh tay.”

Vu Phi thấ y cánh tay của huynh đê mình bị phê , dù biế t rõ võ công của La Trùng Quang không kém gì mình nhưng vẫn ra tay ứng chiế n. Có điề u, lúc này nghe nói tiề n cược không chỉ là một cánh tay của mình mà còn có thể làm nhục đê n cơ nghiệp của Ngụy công tử, dù đang trong cơn giận dữ, y vẫn bắ t giác ngậy người.

Chơi súc sắ c hoàn toàn phải dựa vào chỉ lực, mà La Trùng Quang lấ y chỉ đố i chỉ vẫn bị thua dưới tay người áo đen, qua đó đủ thấ y

người này quả thực thâm sâu khó lường.

Võ công của Vu Phi và La Trùng Quang không mấy cách biệt, y tự biếm mình khó lòng địch lại người áo đen nhưng lúc này y đã ở thế cười hổ khó xuông, hơn nữa phàm là người mở sòng bạc, tất nhiên không thể hạn chế cách chơi mà người chơi đưa ra.

“Được, ta chơi với ngươi! Ngươi thua, ta cũng không cần cánh tay của ngươi, chỉ cần để lại bạc rồi đập đầu năm cái với La quán chủ là được!” Một giọng nói điềm đạm nhẹ nhàng vang lên. Từ ngoài cửa, đột nhiên có năm người đi vào, dẫn đầu là một người trung niên tuổi độ tứ tuần đang thông dong cất bước. Những lời vừa rồi là do y nói ra.

Người áo đen trừng mắt nhìn. Người trung niên hơi cau mày, chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi.

Người này không có thân hình cao lớn, sắc mặt bình thản tựa mặt nước hồ thu, đứng giữa trăm người chặc chặc không thể bị người ta nhận ra, nhưng những bước đi của y lại mang theo khí thế như rồng như hổ khiến tất cả những người có mặt đều chấn động.

Người áo đen thoáng ngần ra, sau đó ngẩng đầu cười dài. “Nếu ngươi thua thì sao?”

Người trung niên khẽ mỉm cười, nói: “Tất nhiên là mất cả tính mạng.”

“Được, ta sẽ lấy mạng của ngươi!”

Người trung niên vẫn không giận dữ, ánh mắt nghiêm nghị thoáng liếc qua người áo đen và Quách Trục nhưng không dừng lại mà nhìn lên cây xà gỗ vắt ngang giữa sảnh. “Ngươi tung trước đi, tung được báo tử⁽¹⁾ thì coi như ta thua.”

Ba viên súc sắc được ném vào trong bát. Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều im lặng, chỉ còn lại âm thanh trong treo vang lên khi súc sắc va vào thành bát.

Người áo đen ấn hai tay xuống mặt bàn, trên mu bàn tay nổi rõ gân xanh. Người trung niên ngó nghiêng, không động đậy, khuôn mặt vẫn nguyên vẻ tươi cười, chỉ là mày hơi cau lại. Hai người này đều đang dùng nội lực thượng thừa để khống chế điểm số của súc sắc.

Ba viên súc sắc xoay chuyển không ngừng. Trán người áo đen túa mồ hôi. Người trung niên vẫn không đổi sắc mặt.

Vẻ mặt người áo đen nặng nề, hai tay liên tiếp điểm lên không trung, chỉ lực phá không, phát ra những tiếng “xùy xùy”. Người trung niên khẽ đưa một bàn tay lên, hóa giải chỉ lực bá đạo của người áo đen, sau đó thổi một hơi vào trong bát. Ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh đều tập trung vào những viên súc sắc đang càng xoay càng nhanh kia.

Người áo đen quát lớn một tiếng, hai tay lại ấn mạnh xuống mặt bàn. Người trung niên hơi nhướng cặp mày rậm, khẽ “hừ” lạnh một tiếng.

Người áo đen ngã lộn ra đất, để lại trên chiếc bàn làm bằng gỗ đào hai lỗ thủng hình bàn tay.

Những viên súc sắc rốt cuộc cũng dừng lại. Kết quả cuối cùng là điểm số nhỏ nhất: một, hai, ba.

“Khâu đầu xong, người có thể đi!” Người trung niên tỏ vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì, điềm nhiên nói.

Người áo đen chậm rãi đứng dậy, năm ngón tay trên bàn tay phải xuấ t hiện năm cái bao nhỏ bằ ng thép luyện. Sắ c mặt hắ n dầ n trở nên xanh ngắ t, dữ tợn đé n mức khiế n người ta không dám nhìn thẳng.

Người trung niên lạnh lùng nhìn hắ n. “Ta còn tưởng là ai mà lớn gan như vậy, thì ra là người nhà họ Lịch.”

Người áo đen vận khí ra khắ p toàn thân. “Ta là Lịch Minh. Còn người là ai?”

Người trung niên cười nhạt, nói: “Thì ra là thắ ng con vô tích sự được Lịch Khinh Sinh yêu quý nhấ t. Người tốt nhấ t chó ra tay, ta không muố n khiế n Lịch lão quỷ tuyệt hậu.”

Hai mắ t người áo đen như phun lửa. “Đừng có làm nhục ta, có bản lĩnh thì hãy mặt đố i mặt ra chiêu là được.”

Quách Trục đang đứng bên cạnh không khỏi cả kinh, đột nhiên nhớ đé n má y câu nói lưu truyề n trên giang hồ` thời gian gầ n đây: “Nam phong Bắ c tuyế t vũ, Lịch quỷ phán quan Long. Phương qua Nhấ t thủy hàn, đắ c bá i tướng quân phủ.”

Má y câu như thơ mà không phải thơ này chính là nói tới sáu vị tông sư tà phái nổi danh trên giang hồ`. Trong đó, Lịch quỷ chính là chỉ Lịch Khinh Sinh, người năm năm trước đã một mình phá hủy Danh Kiế m sơn trang.

Năm năm trước, giang hồ` đờ n rằ ng Danh Kiế m sơn trang tìm được một món bảo vật thượng cổ - Thanh Phân tiêu. Nghe nói tiế ng tiêu trong treo của cây tiêu này có thể chồ ng lại ma âm, mà môn tuyệt kỹ danh chấ n giang hồ` của Uổ ng Tử thành chủ Lịch Khinh Sinh lại chính là một thứ âm thanh nhiế p hồ n tên gọi Thu Thầ n Khố c.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội⁽²⁾. Danh Kiếm sơn trang vì thế mà chọc giận Lịch Khinh Sinh, một trong sáu đại cao thủ tà phái. Sau một phen đại chiến, Danh Kiếm sơn trang tuyệt tích giang hồ, chỉ còn sót lại hai loại người. Thứ nhất là người chết, giữa trán có một lỗ thủng to bằng ngón tay. Thứ hai là kẻ điên, cả đời chìm trong ác mộng. Đây chính là hai ngón tuyệt kỹ độc môn của Lịch Khinh Sinh: Độ Kiếm chỉ và Thu Thân Khố c.

Lần đó, Lịch Khinh Sinh nhất chiến thành danh, trên giang hồ không còn người nào dám trêu chọc.

Không ngờ người áo đen khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng sợ hãi này lại chính là đứa con trai thứ tư của Lịch Khinh Sinh - Lịch Minh.

Người trung niên khẽ thở dài một tiếng. “Lịch Khinh Sinh võn là một bậc tông sư, còn phải đi theo Minh Tướng quân mưu cầu công danh làm gì chứ?”

Lịch Minh cảm phẫn nói: “Tên của cha ta người cũng xứng gọi sao?”

“Cứ ra tay thử xem là biế t có xứng hay không!” Người trung niên vẫn bình thản như thường, điề m nhiên cất tiếng.

Sắ c mặt tái xanh thoắ t chuyển thành màu đỏ, Lịch Minh đột ngột tung người bay lên. Ngay giữa không trung, hắ n làm một động tác xoay người khó tin rồ i năm ngón tay như năm móc câu biế n hóa ra những cái bóng đầ y trời, nhắ m thẳng tới đỉnh đầ u đố i phương.

Đế n khi đôi tay hắ n chỉ còn cách đỉnh đầ u đố i phương ba tá c, cái bao thép trên ngón trở phải bắ t ngờ bay ra. Chiêu thức quý dị tột cùng mà lại không có đường lố i cô định này chính là tuyệt học bắ t truyề n của Lịch Khinh Sinh - Độ Kiếm chỉ.

Chỉ thấy người trung niên vươn người đứng dậy, hoàn toàn chẳng để tâm tới những hư chiêu dày đặc xung quanh, sau đó hà hơi quát lớn, hai tay nhẹ nhàng đánh ra, trúng ngay vào thân hình phiêu hốt bất định tựa như quỳ mị của Lịch Minh.

“Àm” một tiếng, bụi đất bay mù mịt, thanh thế hết sức kinh người.

Người trung niên điềm nhiên ngò ì xuống, dáng vẻ vẫn rất ung dung. “Độ Kiếp chỉ đã được lĩnh giáo rồi, Thu Thân Khô c bao giờ mới được nghe đây? Có điề u, thực chẳng rõ sau khi hay tin con chết, liệu Lịch Khinh Sinh còn có thể đêm đêm đàn hát nữa không?”

Lịch Minh lùi về phía sau mười mấy bước mới có thể dừng lại, sắc mặt vàng vọt, thân thể lắ c lư mấy bận. Cuối cùng hắ n uể oải ngò ì bệt xuống đất, đưa tay ôm ngực, khóe miệng rỉ máu. “Gia phụ nhắ t định sẽ trả thù cho ta!”

Người trung niên ngắ ng đầ u hú dài một tiếng, hai mắt bùng lên ánh tinh quang. “Kẻ thù của ta trải khắp thiên hạ nhưng người có thể tính là đờ ì thủ lại ít ỏi vô cùng. Lịch Khinh Sinh đúng là đáng để đánh một trận nhưng hắ n lại ở tận Quý Đô đất Giang Tây⁽³⁾, chỉ bảo cái thắ ng con không ra gì như người đi bán mạng cho Minh Tướng quân. Người có lời gì muố n nhờ truye ã n đạt, ta nhắ t định sẽ truye ã n đi giúp, đương nhiên...” Y thoắ ng dừng lại một chút, chậm rãi nói tiế p: “Còn có cái đầ u của người.”

Lịch Minh lại ho ra một ngụm máu lớn, khàn giọng kêu lên: “Người... rô t cuộc là ai?”

“Đế n bây giờ mà người vẫn chưa đoán ra sao?” Người trung niên khề cười giễu cợt, không nhìn Lịch Minh nữa mà quay đầ u nhìn qua phía Quách Trục. “Ông chủ Quách mới một ngày đã khiế n ba sòng

bạc của ta phải đóng cửa, món nợ này theo ông nên tính thế nào đây?”

“A!” Tới lúc này Quách Trục mới dám khẳng định người trước mặt mình là ai, trong cơn kinh hãi, để n giọng nói cũng trở nên lắ p bắ p, chỉ biế t chỉ tay về phía đố i phương. “Người... chính... là...”

Người trung niên chậm rãi tháo chiế c mặt nạ da người mỏng như cánh ve ra. “Không sai! Bản công tử họ Ngụy.”

Lịch Minh kêu thẳ m một tiế ng, máu tươi trong miệng ô ù ng ộc tuôn ra, gục ngã.

Chương I

Hận vẻ đẹp của nàng

Gìò Tý, trăng sáng treo cao, sao mọc đầy trời.
Trên đường Thái Bình bên ngoài thành Lạc Dương, một thót ngựa từ xa lao như bay tới, tiếng vó ngựa đập tan sự tĩnh lặng của màn đêm.

Một nam tử đứng sừng sững giữa đường, tóc buông xõa qua vai, đầu hơi cúi, tựa như một cây tùng cổ thụ. Nghe thấy tiếng vó ngựa, y chợt ngẩng đầu, tay phải cầm chắc chuôi thanh kiếm đeo bên hông, ánh mắt sáng như sao chiếu u về phía người đang tới.

Con ngựa hí dài một tiếng, dừng lại cách y chừng hai trượng. Đợi mặt với áp lực tỏa ra từ người y, ngựa của đối phương tuy là giống thiên lý mã ngày đi ngàn dặm nhưng cũng không dám đến gần hơn.

Y cười lạnh một tiếng. “Thương Tình Phong!”

“Không sai!” Tay kỵ sĩ ghìm cương ngựa, giọng hỏi: “Kẻ nào cản đường?”

Rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, y điềm nhiên nói: “Xuống ngựa, rút kiếm của ngươi ra!”

“Sở Thiên Nhai?” Thương Tình Phong nhìn thanh trường kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới vầng trăng bàng bạc, một cái tên bật thốt ra khỏi miệng.

Y không đáp, chỉ chĩa kiếm về phía đối phương.

Sắc mặt biến hóa không ngừng, Thương Tình Phong tung người nhảy xuống ngựa, khi chạm đất, kiếm đã rời khỏi vỏ. Quả không thẹn là cao thủ xếp hàng thứ hai trong bộ ba “Băng Phong Vũ” dưới trướng Ngụy công tử.

Nhưng Sở Thiên Nhai đã biết mình tất thắng. Y tụ khí ngưng thần suốt nửa đêm, lại chặn đứng đờn phương khi hấn đang phóng ngựa lao đi vun vút, về mặt khí thế đã chiếm được thế thượng phong tuyệt đờn.

Bóng người lóe lên, kiếm khí tung hoành, lá cây rào rào rơi xuống. Ánh trăng sau nháy mắt đã âm thầm hẳn đi.

Ngựa hí vang, máu chảy dài. Sau đó, cảnh vật chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ một chiêu, thắng bại đã phân!

Thương Tình Phong không thể nhìn thấy ánh sao đêm mai nữa, đây là kết cục mà Sở Thiên Nhai sớm đã đoán được. Chỉ là, khi giọt máu cuối cùng chậm rãi nhỏ xuống từ trên mũi kiếm, cảm giác buồn nôn liên trào dâng nơi đáy lòng y. Y thực sự không ngờ lần đầu tiên giết người lại khó chịu như vậy, chỉ biết cúi gập người xuống, ra sức kìm nén cơn nhộn nhạo trong gan ruột.

Sát khí đột nhiên xuất hiện phía sau lưng, hoàn toàn tập trung vào y. Trong cơn kinh hãi, y vội dừng mọi động tác, thậm chí không dám ngoảnh đầu lại, bởi vì một khi y ngoảnh đầu, kẻ địch nhất định sẽ giáng cho y một đòn chí mạng vào lúc lực cũ đã hết mà lực mới còn chưa sinh ra.

Nàng đã bám theo y từ lâu bởi bây giờ trên giang hồ, ai cũng biết kẻ địch lớn nhất của Ngụy công tử không chỉ là Minh Tướng quân, còn có một kẻ đột nhiên quật khởi vào mấy tháng trước, liên

tục phá tan mười chín phân đà của Ngụy công tử mà không làm một người nào bị thương - đó chính là Sở Thiên Nhai.

Nàng vẫn luôn nấp sau một khối đá lớn sau lưng y, nhìn y đứng suốt hai canh giờ, lặng lẽ vận công tụ khí, ngưng thần chuẩn bị. Vô n dĩ tất cả mọi thứ trong phạm vi năm trượng xung quanh đều không thể thoát khỏi cảm giác của y, may mà nàng sớm đã vận tâm pháp độc môn Tâm Chỉ Như Băng khiến mình có thể ngưng hít thở trong vòng mấy canh giờ, nếu không nhất định đã bị y phát hiện.

Cho đến khi nhìn thấy chiêu thức kinh thiên động địa đó của y, cặp mắt nàng mới đột ngột mở to, dường như hiểu ra điều gì đó.

Nàng rốt cuộc đã nhìn thấy y ra tay. Chỉ sau một chiêu, Thương Tình Phong - tay cao thủ xếp hàng thứ hai trong “Băng Phong Vũ” dưới trướng Ngụy công tử đã phải táng mạng. Nhưng cũng đúng trong khoảnh khắc nàng thàm chấn động đó, y đã phát giác ra điều dị thường.

Tuy không thể đoán được sự phản kích của y sẽ ghê gớm đến mức nào nhưng trong tình huống nắm tiên cơ trong tay, ít nhất nàng cũng có thể khiến y bị trọng thương.

Bởi vì nàng chính là “Băng”, cao thủ đứng đầu trong bộ ba “Băng Phong Vũ”.

“Băng” không chỉ là thể rắn của nước. Trên giang hồ, “Băng” còn là một người, một nữ tử cực kỳ đáng sợ.

Ra tay không dấu vết, Tuyệt tình Phong Băng.

Sở Thiên Nhai cảm thấy sát khí sau lưng lặng lẽ tan đi, sau đó bỗng nghe thấy tiếng vỗ tay lác đác vang lên. “Không tệ, không tệ, Thiên Tình quyết của Thương Tình Phong chỉ mới kịp thi triển đến

quyết thứ ba thì hắn đã bị người một kiếm đâm xuyên tim rồi, quả không then là Sở Thiên Nhai thanh danh vang dội trên giang hồ này đây!”

Y không ngờ người nấp phía sau khiến mình không thể phát hiện lại là một nữ tử, trong lòng đột nhiên xuất hiện tên của nàng. “Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình phía sau. So với đệ nhất cao thủ dưới trướng Ngụy công tử như Phong tiểu thư, chút bản lĩnh kém cõi này của ta có đáng gì?”

“Hi hi, người là con bọ ngựa khiến người ta chán ghét đó sao? Ta thì không ngại làm một con chim sẻ.”

Sở Thiên Nhai nhớ lại những lời dặn dò của sư phụ trước lúc đi, không kịp được thắm thở dài một tiếng. May mà lúc này sát khí đã tan, y mới có thể chậm rãi xoay người lại.

Sau đó, rốt cuộc Sở Thiên Nhai cũng đã nhìn thấy nữ tử danh vang giang hồ này.

Trăng sáng. Sao thưa. Đêm sâu thẳm. Nhưng người lại ngẩn ngơ.

Đôi hàng lông mày của nàng dày và đen nhánh, khiến y nhớ tới thảm cỏ bạt ngàn trên cánh đồng vắng hoang vu; cặp mắt nàng trong veo, phóng khoáng, khiến y nhớ tới những vì sao rực rỡ giữa bầu trời.

Chiếc cổ trắng ngần của nàng như tỏa sáng dưới ánh trăng dịu dịu, đột nhiên trở thành một nỗi đau to lớn trào dâng nơi đáy lòng y; hơi thở của nàng nhẹ nhàng lan tỏa giữa màn đêm vắng, khiến y nghe mà bỗng nhớ lại những năm tháng đã mất...

Nữ tử đó... giống như một đóa tường vi đã làm thức tỉnh cả một truyền thuyết.

Vừa nhìn thầy Phong Băng, Sở Thiên Nhai lập tức như rơi vào một giấc mộng ngọt ngào nhất, tuy mơ hồ nhưng khi tỉnh dậy lại khiến người ta chìm đắm trong những dư vị miên man.

Cặp mắt y đột ngột sáng rực, nơi đáy lòng trào dâng một nỗi mơ màng. Người trước mặt tựa như một quầng lửa rạng ngời, ấm áp, tràn ngập thứ phong tình khó có thể diễn tả bằng lời. Nhưng y biết rõ, nàng chính là ái tướng được Ngụy công tử tin tưởng nhất, là phòng tuyến kiên cố nhất của địch nhân, là đố i thủ mà sự phụ đặc biệt dặn y phải đề phòng...

Và nàng, có thể còn được tính là sư tử của y.

Ngay từ khi nhìn nàng, trong lòng Sở Thiên Nhai đã vô cớ dâng lên một niềm căm hận khó tả...

Hận vẻ đẹp khiến người ta phải sùng sốt của nàng!

Chương 2

Kinh Mộng Kinh Mộng, Vô Nhai Vô Nhai

Người bạn tốt nhất và duy nhất của Sở Thiên Nhai chính là thanh kiếm của y. Thanh kiếm đó tuy không có tên nhưng lại chưa từng rời khỏi y. Nó luôn ở bên cạnh y, giúp y giết chết rất nhiều mãnh thú và đánh bại vô số kẻ địch.

Còn nhớ lần sẩy chân rơi từ trên đỉnh núi xuống, y đã dùng thanh kiếm này để đâm vào vách đá, sau đó mượn lực trèo lên từng chút một.

Y vẫn luôn cho rằng, người ta có thể che giấu y nhưng quyết không thể làm nhục thanh kiếm của y. Nhưng bây giờ, thanh kiếm quyết không thể bị làm nhục đó lại đang đào đất, chỉ bởi một câu nói của Phong Băng: “Thương Tình Phong vẫn luôn kiên cường, ngang ngược, ta thực sự không ưa gì hắn, nhưng dù sao cũng từng kề vai sát cánh bên nhau, ta không nở nhìn hắn phôi thây nơi hoang dã. Người có thể giúp ta chôn cất hắn không?”

Không biết vì sao, y chẳng cảm thấy kỳ quái chút nào về việc nàng không hề có địch ý, thậm chí còn nói với y bằng giọng nói mang chút khẩn cầu. Dường như y sớm đã biết, nàng thật sự chính là giấc mộng mà y mong rằng cả đời này sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Thế là, trong những tiếng bước chân nhẹ nhàng tựa như đang múa của nàng, y đã bộc lộ sự dịu dàng mà y vốn không nên có.

Phong Băng đứng ngay sau lưng Sở Thiên Nhai. Lúc này, y chẳng có chút đề phòng.

Ngay từ lúc y còn nhỏ, sư phụ đã bắt y phải tin rằng, trên thế gian này, không có thứ gì đáng tin. Người đang mỉm cười với y rất có thể chỉ trong nháy mắt đã muốn lấy mạng y.

Nhưng y vẫn không thể coi nụ cười duyên dáng của Phong Băng là lớp vỏ bọc của sát khí, mặc dù y chỉ đoán được thiện ý của nàng với mình qua ánh mắt kia.

Có lẽ vì trong tình huống có lợi nhất như vừa rồi mà nàng vẫn không ra tay, có lẽ vì y biết nàng là sư tỷ của mình, dù sư phụ từng nói với y rằng nàng là nỗi sỉ nhục của sư môn. Có lẽ... có lẽ chính vì vẻ đẹp khôn tả mà y nhìn thấy trong khoảnh khắc đó nên y mới không thể nảy sinh chút ý niệm đồ ỉ địch với nàng.

Sở Thiên Nhai vẫn luôn cho rằng mình là người cô độc, tựa như một con sói lang thang giữa thảo nguyên bát ngát, mệnh mông, không có người thân, cũng không có bè bạn.

Y không có tuổi thơ. Tuổi thơ của y chỉ là những tháng ngày luyện công không ngừng nghỉ cùng với sự mắng chửi và trừng phạt của sư phụ. Từ nhỏ y đã sống cùng sư phụ, dù có luyện công tốt và chăm chỉ đến thế nào chăng nữa thì thứ y đổi lại được cũng chỉ là buổi tối được nghỉ ngơi sớm một chút, không phải vất vả luyện công đến tận khi trời sáng.

Hồi đó, y thường xuyên mơ thấy một giấc mơ đáng sợ: Một đứa bé chừng năm, sáu tuổi chậm rãi bò giữa một đống xác chết. Đứa bé đó không biết khóc, chỉ biết bò không ngừng, giống như đang bò giữa một đống tượng đá nhuộm màu máu. Đứa bé đó muốn tìm cha mẹ của mình nhưng lại chẳng phân biệt được người thân của mình

nằm ở đâu. Tất cả mọi thứ trước mặt đều chìm trong màu đỏ, màu đỏ của máu.

Y không biết cha mẹ của mình là người thế nào. Từ khi hiểu chuyện, y chỉ biết tới một lão già có vết sẹo do kiếm chém rất dài trên mặt. Đó là sư phụ của y - Thiên Hồ lão nhân.

Vết sẹo đó khiến y biết rõ rằng sư phụ không phải là phụ thân của y, nhưng suốt một quãng thời gian rất dài sau đó, y vẫn luôn luôn coi sư phụ là phụ thân của mình. Hoặc có lẽ, chỉ coi như là... một người thân.

Nhưng y vẫn không làm được. Sư phụ... chỉ có thể là sư phụ.

Vào mỗi buổi sáng sớm, khi ánh bình minh vừa ló dạng hoặc vào lúc hoàng hôn, khi làn ráng chiều chiều xuống, dưới sự chỉ đạo của Thiên Hồ lão nhân, y hít lên này để lên khác đâm thanh kiếm trong tay vào một bức tượng gỗ hình người theo những cách khác nhau và từ những góc độ khác nhau. Về sau, y biết bức tượng gỗ đó có một cái tên - Ngụy công tử.

Thế là, ngay từ nhỏ y đã hiểu rõ một điều, sư phụ tận tâm dạy dỗ y suốt mười mấy năm chẳng qua là để y có thể đánh bại Ngụy công tử, chỉ như vậy mà thôi!

Sư phụ thậm chí còn chưa bao giờ cười với y. Sư phụ thường xuyên nhắc nhở y, sứ mệnh của y là sau này đánh bại Ngụy công tử, một kẻ vốn chẳng có chút quan hệ nào với y. Dưới sự đốc thúc của sư phụ, y đã phải liều mạng luyện công, mục đích cũng chỉ là để hoàn thành sứ mệnh này.

Y hoàn toàn không biết tại sao mình lại phải đánh nhau với Ngụy công tử, chỉ biết rằng từ nửa năm trước, sư phụ đã bắt đầu

truyện cho y các kinh nghiệm đi lại trên giang hồ, ba tháng sau đó thì bảo y xuống núi.

Sư phụ chỉ yêu cầu y một chuyện duy nhất: Đánh bại Ngụy công tử.

Sau đó thì sao? Y không biết. Sư phụ không bảo y quay về, chỉ ngầm ám chỉ rằng sau khi y hoàn thành sứ mệnh này, giữa hai người sẽ không còn danh phận sư đồ nữa. Có lẽ sư phụ biết y không thể quay về, có lẽ y thật sự không cần quay về. Tất cả những điều này cơ hồ bức ép y, khiến y không thể không nảy sinh một nỗi oán hận.

Nhưng trước giờ y chưa từng hận sư phụ. Bởi vì y biết đứa trẻ trong giấc mơ đó thực ra chính là bản thân y, chỉ là y không muốn thừa nhận và tin vào sự thật này, cho nên mới luôn cố tình nhận định rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Y chỉ biết khi đứa bé đó cô độc bò giữa đống thi thể, chính sư phụ đã ra tay cứu y. Từ đó, y không bao giờ muốn nhìn thấy sự chết chóc và ngửi thấy mùi máu nữa. Y thà rằng ngày ngày đều phải nhìn thấy khuôn mặt của sư phụ, cho dù trên đó có một vết sẹo do kiếm chém rất đáng sợ.

Nhưng cuối cùng sư phụ vẫn bắt y xuống núi. Trong những tháng ngày lưu lạc trên giang hồ, y chỉ có một mục tiêu duy nhất: Dùng thanh kiếm của mình đánh bại Ngụy công tử.

Nhưng Ngụy công tử là đại thần trong triều, xung quanh có vô số người tài, y thậm chí không thể tiếp cận hắn. Y chỉ có thể dùng cách của mình để ép Ngụy công tử phải hiện thân. Sau khi liên tục phá tan mười chín phân đà của Ngụy công tử, y chẳng còn chút ảo tưởng nào như khi mới bước chân vào giang hồ, cả ngày chỉ biết nghĩ đến việc giết người và đề phòng bị người ta giết.

Trên thực tế, trước đó y chưa từng giết người, cũng không thích giết người. Vừa rồi, khi Thương Tình Phong chệch dưới kiếm của y, y đột nhiên có cảm giác choáng váng khi nhìn thấy máu bắn ra.

Nhưng y không có lựa chọn nào khác. Y chỉ có một tuyệt chiêu duy nhất, và đây cũng là lần đầu tiên y dùng đến nó để giao đấu với người ta. Sau khi ra tay, đến bản thân y cũng không thể không chế được chiêu thức, trừ phi y chịu để cho thanh kiếm của đối phương đâm vào lòng ngực mình.

Tuyệt chiêu ấy có tên là: “Vô Nhai”.

Không ngờ một chiêu thức bá đạo đến thế lại có cái tên tựa như mộng ảo.

Phong Băng sớm đã biết mình có một người sư đệ chưa từng gặp mặt. Nàng không biết tên họ của y, chỉ biết rằng đó là đứa bé được sư phụ cứu về từ trong vũng máu giữa một sơn thôn vừa trải qua cuộc tàn sát của lũ sơn tặc. Nàng nghe sư phụ nói, đó là một kỳ tài tuyệt thế có chí khí và thiên phú cực cao.

Nàng đã từng vô cùng mong mỏi được nhìn thấy y nhưng sư phụ lại chẳng bao giờ cho bọn họ gặp mặt. Về sau, nàng phản bội sư môn, hai người lại càng không có duyên gặp gỡ.

Sau khi nghe tin có một thiếu niên không rõ lai lịch liên tiếp phá tan mười chín phân đà của Ngụy công tử mà không làm một người nào bị thương, nàng liền dự cảm được đó nhất định là y.

Nhưng ngay cả khi nhìn thấy y cầm kiếm chĩa lên trời, hấp thu tinh khí của trời đất, chuẩn bị cho cuộc chiến với Thương Tình Phong, nàng vẫn hy vọng y không phải là sư đệ của mình. Bởi vì sự xuất hiện của y dường như có nghĩa với việc một trường ân oán kéo dài mười chín năm đã sắp kết thúc.

Dù rằng tất cả những việc này thực ra đều không liên quan tới y, đó chỉ là mối thù nhà của nàng. Trong tiềm thức, nàng thực sự hy vọng ngày này đừng đến sớm như thế.

Vậy nhưng... nhìn thầy đôi môi mím chặt trên khuôn mặt gầy guộc của y, nàng không tìm được nhớ tới việc thân thế của y cũng thế thắm chẳng kém gì mình; nhìn thầy y xoa tóc qua vai, cái tiếng hú dài giữa màn đêm, nàng có cảm giác y giống như một kẻ lãng du tới đây từ thời viễn cổ; nhìn thầy y lao thẳng lên không, tay cầm thanh trường kiếm phản chiếu ánh trăng rạng rỡ, lẫm liệt như một vị thần tiên, chỉ một kiếm dễ dàng đánh tan Thiên Tình quyết của Thương Tình Phong, nàng liền biết rằng rốt cuộc mình đã gặp được sư đệ. Chỉ là, nàng không hề cảm thấy vui vẻ vì đã thỏa được ước nguyện ngày xưa. Ngược lại, một nỗi bi thương không thể kiềm chế được bất giác trào dâng từ nơi đáy lòng nàng.

Bởi vì, nàng rốt cuộc đã nhìn thấy một chiêu đó.

Không... Là nửa chiêu.

Thiên Hồ lão nhân tuy là sư phụ của nàng nhưng mới chỉ truyền thụ cho nàng có nửa chiêu, tên gọi Kinh Mộng, sau đó lão bảo nàng đi theo Hàn Mai sư thái ở núi Hội Quân. Bốn năm trước, khi nàng vâng lệnh “phản bội sư môn”, Thiên Hồ lão nhân đang bế quan, tập trung nghiên cứu nửa chiêu còn lại.

Bây giờ, lão rốt cuộc đã hoàn thành việc đó.

Cuối cùng nàng cũng đã biết chiêu thức này là như thế nào, cũng biết tại sao trước đây nàng không thể gặp người sư đệ mà nàng vẫn luôn muốn gặp, còn biết tại sao sư phụ lại luôn đối xử với y một cách vô tình đến thế.

Tất cả mọi việc, đều là bởi một chiêu này - Kinh Mộng Vô Nhai!

Có lẽ, mỗi người khi giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng sẽ chẳng còn nhớ được gì, chỉ có những mảnh ký ức vỡ vụn giữa lúc ngân ngơ. Giống như một tay lãng tử không có chốn về, chỉ biết đi tới nơi chân trời vô tận trong sự do dự và bất lực...

Chương 3

Tinh Tinh Mạn Thiên⁽⁴⁾.

Phong Băng lặng lẽ nhìn thanh kiếm trong tay Sở Thiên Nhai.

Đó là một thanh kiếm bình thường tới mức không thể bình thường hơn, tùy tiện đi đâu cũng có thể nhìn thấy được. Vậy nhưng chính thanh kiếm không có gì đặc biệt đó chỉ trong một chiêu đã lấy đi mạng sống của Thương Tình Phong, tay cao thủ đứng hàng thứ hai dưới trướng Ngụy công tử.

“Cô nhìn cái gì?”

“Kiếm của ngươi.”

“Cô nhìn ra được gì rồi?”

“Kiếm có thể giết người chắc chắn là kiếm sắc.”

“Kiếm có thể giết người không phải người nào cũng có thể nhìn thấy đâu.”

Sở Thiên Nhai còn chưa dứt lời, thanh kiếm đó đã trở lại vỏ, tựa như vừa rồi Phong Băng chỉ nhìn thấy một cái bóng vô hồn dĩ không tồn tại. Ánh trăng trên thân kiếm vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, lấp lánh lọt vào trong cặp mắt nàng.

Nàng thoáng ngẩn ngơ ngẩng đầu lên, bất gặp ánh mắt của Sở Thiên Nhai. Ánh mắt ấy còn sáng hơn ánh trăng và lạnh hơn màn đêm bây giờ.

“Su phụ ngươi... Thiên Hồ` lão nhân vẫn khỏe chứ?”

“Ông ấy cũng là sư phụ của cô.” Giọng của Sở Thiên Nhai còn lạnh hơn cả ánh mắt y.

Phong Băng bình thản nói: “Lão vô n không thể tính là sư phụ ta, huống chi lão cũng chỉ truyề n thụ cho ta có một chiêu.”

Sở Thiên Nhai giồ ng như đang giải thích điề u gì, lẩm bầm nói: “Nhưng sư phụ vẫn luôn coi cô là đệ tử của ông ấy, hơn nữa còn đặc biệt nói với ta rằ ng tuy cô đã phản bội sư môn nhưng ta không được đố i địch với cô.”

Phong Băng khế cười hờ hững. Chỉ có nàng mới biế t, Thiên Hồ` lão nhân nhận nàng làm đệ tử vì một lý do duy nhấ t, đó là để nàng dùng chiêu thức mà lão dạy đánh bại Ngụy công tử. Lão muố n cho Ngụy công tử biế t, người đánh bại y là đệ tử của Thiên Hồ` lão nhân. Nói thẳng ra, Thiên Hồ` lão nhân căn bản không xứng làm sư phụ của nàng.

Sở Thiên Nhai vô n định nói ra cái đạo lý “một ngày làm thầ y, cả đời làm cha” nhưng khi nhìn thầ y bộ dạng chẳng hê` có chút áy náy nào của Phong Băng thì y lại cảm thầ y khó có thể mở miệng. Có lẽ sư phụ chưa từng thật sự coi nàng là đệ tử. Mỗi lâ n sư phụ nhắ c tới Phong Băng, y dường như luôn cảm nhận được một sự tôn kính kỳ lạ. Thậm chí khi kể về` việc nàng phản bội sư môn, lão cũng chỉ nhắ c thoáng qua. Lại nghĩ đế n thái độ lạnh lùng của sư phụ với mình, y nghĩ bụng, có lẽ sư phụ cũng chưa bao giờ coi mình là đồ` đệ. Nghĩ tới đây, y liề n không dám nghĩ tiế p nữa.

Y không khỏi có chút khó hiểu. “Cô chưa từng học võ công của sư phụ, tại sao lại biế t ta là đồ` đệ của ông ấy?”

“Ta vô n đế n đây để đọ i Thương Tình Phong, không ngờ lại nhìn thầ y chiêu kiế m đó của ngươi.” Nàng nhớ lại chiêu thức kinh thiên động địa vừa rồ i, trong lòng vẫn còn kinh sợ. “Thật là bá đạo...”

Nhưng đích thị là tâm pháp võ công của Thiên Hồ` lão nhân, không chừa đường lui, chỉ một chiêu là đã thương được kẻ địch.”

“Cô muố`n trả thù cho Thương Tình Phong sao?”

“Không! Thứ nhấ`t, ta không nắ`m chắ`c có thể thắ`ng được ngươi. Thứ hai, công tử bây giờ gầ`n như đã bị cô lập, Thương Tình Phong vớ`n vừa ăn trộm Tật Phong Câu của công tử, chuẩn bị theo về` dưới trướng Minh Tướng quân.”

“Ồ`! Không ngờ ta lại vô tình giúp Ngụy công tử một chuyện!”

“Cũng không tính là giúp đỡ. Mỗi người đề`u có chí hướng riêng, công tử chưa từng miễn cưỡng ai. Chỉ là Tật Phong Câu là ái mã của công tử, nhấ`t định phải đoạt về`, cho nên ta mới được phái đế`n đây để chặn đường Thương Tình Phong.”

Sở Thiên Nhai thắ`m cười lạnh. Thương Tình Phong bỏ tro`n rô`i, Ngụy công tử mới hạ lệnh chặn đường, vậy mà Phong Băng lại có thể ung dung chờ ở nơi này, có thể thắ`y nhấ`t định nàng đã bám theo y đế`n đây. Trong lòng nghĩ vậy nhưng y không nói ra. Trước đây, Sở Thiên Nhai chỉ nghe người ta nói về` sự tàn bạo của Ngụy công tử, bây giờ, theo lời Phong Băng thì đó lại là một nhân vật có lòng khoan dung, y cũng không rõ đâu là thật, đâu là giả nữa.

“Ngươi phá tan mười chín phân đà của công tử mà không làm một người nào bị thương, tại sao hôm nay vừa ra tay đã dùng tới sát chiêu?”

“Ta muố`n thử kiế`m, đây là lâ`n đầ`u tiên ta dùng đế`n chiêu kiế`m này.” Sở Thiên Nhai đưa mắ`t nhìn về` khoảng tro`ng phía trước. “Ta có cảm giác, cơ hội đánh một trận với Ngụy công tử sắ`p đế`n rô`i.”

“Chiêu kiếm đó dù là ta cũng chưa chắc tránh được. Có điề`u, nó chưa chắc đánh bại được công tử. Ta đã đi theo công tử bốn năm, vậy mà vẫn chưa thể nhìn thấ`u võ công của công tử.”

“Không cần nói với ta những điề`u này.”

“Tại sao?”

“Thứ nhấ`t, nó không thể làm ảnh hưởng đế`n lòng tin của ta. Thứ hai, ta không muo`n chiế`m lợi thế` như vậy. Ta muo`n có một trận đánh công bắ`ng.”

“Công bắ`ng?” Phong Băng không kìm được, bật cười thành tiế`ng. “Việc này vô`n dĩ không công bắ`ng. Bây giờ công tử đang thấ`t thế`, khắ`p nơi điề`u là kẻ địch, người không cảm thấ`y mình làm như vậy là ném đá người rơi xuo`ng giề`ng sao?”

“Ta không có cách nào khác. Nế`u hắ`n bị người ta giế`t trước, ta không biế`t phải ăn nói với sự phụ thế` nào.”

“Điề`u sự phụ người cần là đánh bại công tử trong điề`u kiện thế` này sao?” Phong Băng nhìn sâu vào mắ`t Sở Thiên Nhai. “Nế`u vậy, có lẽ lầ`n sau gặp mặt, ta sẽ phải đứng ra đỡ chiêu này của người rô`i.”

“Không!” Sở Thiên Nhai vô thức thố`t lên. Ngay sau đó, phát hiện ra mình thấ`t thố`, y vội lúng túng nói tiế`p: “Cô vẫn là sư tỷ của ta, có thắ`ng ta cũng chẳng phải điề`u gì đáng tự hào.”

“Ha ha!” Phong Băng khẽ cười mắ`y tiế`ng nhưng khuôn mặt bắ`t giác ứng hộ`ng vì lời lờ miệng vừa rô`i của y. “Người yên tâm, công tử sẽ không để ta tùy tiện mạo hiểm đâu!”

Sở Thiên Nhai trở nên trầ`m ngâm. Y đột nhiên phát hiện điề`u mình để tâm nhấ`t thực ra không phải là võ công của Ngụy công tử,

mà là giọng điệu thân mật mang theo chút ám muội của Phong Băng khi nhắc đến hắn ta. Suy nghĩ này khiến y không khỏi ngỡ ngàng. “Được! Cô hãy về nói với Ngụy công tử, không cần lo lắng đến việc ta khiêu chiến, cứ dốc toàn lực ủng hộ với sự truy sát của Minh Tướng quân. Chỉ khi nào hắn cảm thấy có thể đánh một trận công bằng với ta thì ta mới ra tay. Mong rằng hắn đừng làm ta thất vọng, có thể sống đến ngày nhìn thấy kiếm của ta.”

Sự quả cảm, kiên định, lạnh lùng cùng tâm lòng hiệp nghĩa trời sinh lộ ra trong lúc vô ý của y khiến nàng thêm khâm phục, nơi đáy lòng bất giác trào dâng một thứ cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời. Đó là sự chán ghét đối với chốn giang hồ và sự tán thưởng dành cho y.

“Ta phải đi đây...” Phong Băng xoay người, gọi Tật Phong Câu lại. Lần sau gặp y, sẽ phải giết y ư? Nghĩ thế, tâm trạng nàng đột nhiên trở nên ngỡ ngàng.

Thấy Phong Băng xoay người chuẩn bị rời đi, Sở Thiên Nhai chẳng thể nghĩ ra cái cớ nào để níu giữ nàng, đành nhìn nàng tha thướt tung người nhảy lên lưng ngựa. Động tác ấy khiến chiếc áo màu trắng của nàng như bắn ra những mảnh ánh trăng... Y có chút cảm hận sự buồn bã của mình.

Đột nhiên, trong khoảnh khắc, ánh trăng chợt trở nên âm đạm.

Một đốm sáng màu lam lóa mắt mà quý dị đột ngột xẹt qua, giống như ngôi sao băng vô hình bay tới từ nơi chân trời.

Chỉ sau khoảnh khắc ngắn ngủi, nó đã lao thẳng về phía yết hầu Phong Băng.

Khi luồng kinh khí sắc bén ấy ập tới, Phong Băng đang chuẩn bị hạ xuống lưng Tật Phong Câu, hai bàn tay vừa mới chạm vào lưng

ngựa, thân thể chẳng có chỗ nào để mượn lực. Đốm sáng màu lam ấy giống như mũi tên của tử thần, trong nháy mắt đã chỉ còn cách nàng năm thước.

Trong lúc nguy cấp, Phong Băng chỉ kịp ấn mạnh hai tay xuống lưng ngựa, chân phải đạp vào yên ngựa, lùi nhanh về phía sau. Tật Phong Câu không chịu nổi nội kình mà nàng phát ra, bèn hí dài một tiếng, chồm lên đứng bằng hai chân. Luồng sáng màu lam bay xuyên qua đầu ngựa. Trong tiếng kêu thảm thiết của Tật Phong Câu, máu bắn ra tung tóe. Nhưng đốm sáng màu lam đó cũng chỉ chậm lại một chút.

Thân hình Phong Băng lùi nhanh về phía sau, đốm sáng màu lam càng lúc càng tới gần, chỉ còn cách nàng ba thước. Phong Băng lùi tới phía sau một gốc cây, đốm sáng màu lam xuyên qua thân cây, lại chậm thêm chút nữa, còn cách nàng hai thước. Vũ khí độc môn Thiên Thu sách⁽⁵⁾ trong tay phải Phong Băng mới đánh ra một nửa, đốm sáng màu lam đã tới gần hơn, còn cách nàng một thước. Phong Băng thà thở dài. Đốm sáng màu lam ấy chính là một thứ ám khí lợi hại có tên gọi Lam Tinh, nó chỉ còn cách mặt nàng năm tấc...

Keng! Vô kiếm vung lên.

Chuôi kiếm đánh trúng vào Lam Tinh, phát ra âm thanh hết sức nhẹ nhàng, tựa như tiếng thở dài của thi nhân đứng giữa cảnh đẹp mà cứ ngỡ rằng đó chỉ là giấc mộng.

Sở Thiên Nhai rốt cuộc đã ra tay.

Năm Sở Thiên Nhai mới lên mười, sư phụ từng vút y vào trong một khu rừng lớn, ở đó có một con hổ bị bỏ đói suốt mấy ngày. Hai ngày sau, y trở ra, mang theo bốn cái chân hổ.

Hai ngày đó quả là kinh tâm động phách, mỗi giờ mỗi khắc y đều phải đề phòng sự tấn công đột ngột của con mãnh thú. Nhưng bất đầu từ lúc đó, cảm giác và khả năng phản ứng của y đã tiến bộ rõ rệt. Và cũng từ đó trở đi, y trở nên vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm. Khi nguy cơ kéo đến, y có thể bộc phát ra sức mạnh ghê gớm nhất.

Nhưng lần này, đốm sáng màu lam đó quả thực bay tới quá nhanh.

Khi biến cố xảy ra, Sở Thiên Nhai không do dự chút nào, vội đề khí, dùng tốc độ nhanh nhất lao vọt về phía Phong Băng. Y không kịp rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ có thể vung luôn cả vỏ kiếm về phía đốm sáng màu lam hết sức nguy hiểm đó, mong rằng có thể giúp Phong Băng chặn được ám khí. Chuôi kiếm rớt cuộc cũng miễn cưỡng chạm được vào đốm sáng màu lam, khiến nó hơi chệch xuống dưới, nhưng vẫn tiếp tục lao đi.

Phong Băng khẽ hét lên một tiếng, đốm sáng màu lam lóe lên rồi vụt tắt nơi vai trái nàng. Chỉ trong một chiêu, Phong Băng đã thụ thương.

Một thứ ám khí thực độc địa!

“Xoẹt!” Lúc này, kiếm của Sở Thiên Nhai rớt cuộc đã rời khỏi vỏ.

Sở Thiên Nhai không kịp xem xét thương thế của Phong Băng, vội vã chắn trước mặt nàng. Nhìn khu rừng rậm rạp tối đen trước mặt, trong lòng y vô cùng kinh hãi. Là kẻ nào mà có thể phóng ra thứ ám khí bá đạo đến vậy?

Vừa rồi, hai người đang chuẩn bị chia tay, tâm tư vô cùng phức tạp, xen giữa sự đề phòng lẫn nhau là nỗi buồn ly biệt. Đúng vào khoảnh khắc tinh thần bọn họ đang rối loạn ấy, kẻ địch đột ngột

ra tay. Dưới ánh trăng bàng bạc, đó thực sự là một đòn tuyệt sát hội tụ được thiên thời và nhân hòa.

Có điều vẫn còn thiếu địa lợi... Nếu Lam Tinh không xuyên qua đầu Tật Phong Câu rồi lại xuyên qua thân cây khiến cho tốc độ giảm hẳn, chỉ e lúc này chẳng ai có thể cứu được Phong Băng.

Người phóng ám khí này không những là cao thủ, mà còn là cao thủ trong số các cao thủ.

Phong Băng nhẹ nhàng bám tay phải lên vai Sở Thiên Nhai, ghé sát tai y, khẽ nói bốn chữ: “Tinh Tinh Mạn Thiên.” Có lẽ vì quá đau đớn, bàn tay nàng dùng lực rất mạnh.

Tinh Tinh Mạn Thiên... Bốn chữ này không phải nói tới khung cảnh bầu trời đêm lãng mạn.

Đó là một tổ chức sát thủ đáng sợ.

Ám sát - từ xưa đến nay luôn là một thủ đoạn tàn nhẫn nhưng tuyệt đối hữu hiệu.

Bản đồ mở hết, chủ thủ hiện ra⁽⁶⁾, chỉ mong cứu quốc gia khỏi cơn nguy khốn; ruột cá mang kiếm⁽⁷⁾, một lòng đáp đền ơn tri ngộ; chính khách bỏ tiền mua kẻ hành hung, hòng mong quyên khuynh triều chính; giang hồ sát phạt, tìm lấy sự sáng khoái nhất thời.

Rất nhiều năm trước, từng có người biên soạn Anh Hùng phổ, vậy nhưng trên đó lại không có tên của tay đệ nhất sát thủ được công nhận thời bấy giờ - Lâu Minh Không. Bởi vì trong ấn tượng của mọi người, sát thủ có thể bất chấp thủ đoạn để giết người, võ công chỉ là thứ yếu. Hơn nữa, thủ đoạn giết người của sát thủ tuyệt đối không công bằng nên thường bị người trong giang hồ coi khinh.

Lâu Minh Không trong cơn giận dữ đã liên tục ám sát mười tám vị anh hùng trên Anh Hùng phổ, sau đó tự mình soạn ra Sát Thủ lục. Hắ n tấ t nhiên là người đứng đầ u.

Hắ n quả thực xứng đáng đứng đầ u, bởi mười tám người trên Anh Hùng phổ đầ u là những nhân vật kinh thiên động địa, vậy mà cuố i cùng đầ u bị hắ n ám sát, còn hắ n thì chẳng hê ̀ bị thương.

Võ công của sát thủ có lẽ không phải là cao nhấ t nhưng bọn chúng tuyệt đố i là những kẻ đáng sợ nhấ t, khiê n người ta khó đầ ̀ phòng nhấ t.

Vừa nghe nhắ c đầ n “Tinh Tinh Mạn Thiên”, trong đầ u Sở Thiên Nhai lập tức xuấ t hiện một đoạn đố i thoại với Thiên Hồ ̀ lão nhân đạo trước:

“Ta hỏi ngươi, nê u bây giờ biên soạn lại Sát Thủ lục, người nào có thể xê ̀ p hạng nhấ t?”

“Hắ c Quang đầ u đà mai phục dưới nước bảy ngày bảy đêm, sau đó một chiêu giết chết Dao đại sư đang đi trên câ u...”

“Hắ n không xứng.”

“Hồ ̀ ng Tuyê n bà bà hóa thân muôn vạn, tinh thông thuật dịch dung⁽⁸⁾. Mụ có thể đóng giả làm người thân cận nhấ t của người ta, sau đó bắ t ngờ tung ra một đòn chí mạng...”

“Mụ cũng không xứng.”

“Nghe nói đầ t Đông Doanh có một thứ võ công tên là Nhẫn thuật⁽⁹⁾, có thể giúp người ta hóa thân thành bất cứ hình trạng gì. Chẳng hạn khi ta mở một chiếc túi tượng như trố ng rỗng thì rấ t có thể sẽ nhìn thấ y một gã Nhẫn giả⁽¹⁰⁾ đang ẩn mình bên trong...”

“Mấy thứ đó chẳng qua là bàng môn tà đạo mà thôi!”

“VẬY... ĐỆ TỬ KHÔNG BIẾT, XIN SƯ PHỤ CHỈ BẢO!”

“Trên giang hồ` bây giờ, chỉ có hai người có thể được coi là cực phẩm trong giới sát thủ.”

“Ồ? VẬY VÔ ĐỆ NHẤT, VÔ ĐỆ NI, KHÔNG NGỜ LẠI CÓ HAI NGƯỜI...”

“Đây không phải là vô n` đê` võ đạo. Bọn họ chỉ là sát thủ.”

“Bọn họ là ai?”

“Một người là Trùng.”

“Người này thì đệ tử biết. Tổ chức Sát Trùng do Trùng đại sư cầm đầu chuyên giết quan tham, nghe nói tên của kẻ sắp bị giết sẽ được treo trên Ngũ Vị nhai, trong kỳ hạn một tháng tuyệt đối không kẻ nào thoát được. Quan tham trong thiên hạ vì thế` mà táng đờm kinh hồ`n, không dám tùy tiện bóc lột tiền tài của dân. Tuy là sát thủ nhưng ông ấy lại có hành vi của bậc đại hiệp, rất xứng với danh hiệu đệ nhất sát thủ. Chẳng hay người còn lại là ai?”

“Quý Thất Kinh!”

“Quý Thất Kinh? Cái tên thực quái dị! Sao đệ tử chưa từng nghe nói tới?”

“Sát thủ thực sự đê`u không có tên. Chắc người biết Minh Tướng quân chứ?”

“Minh Tướng quân quyê`n khuynh thiên hạ, ai mà không biết!”

“Quý Thất Kinh chính là tay thủ hạ đáng sợ nhất của Minh Tướng quân.”

“Tay thủ hạ đáng sợ nhất của Minh Tướng quân không phải là Đại tổng quản phủ tướng quân Thủy Tri Hàn, vị cao thủ cùng tên danh với Minh Tướng quân trong sáu đại cao thủ tà phái sao?”

“Thủy Tri Hàn đa mưu túc trí, lại có Hàn Tả chương quán tuyệt thiên hạ, đúng là rất lợi hại, nhưng nếu nói tới sự sắc bén khi giết người, đệ nhất sát thủ Quỷ Thất Kinh dưới trướng Minh Tướng quân vẫn ghê gớm hơn một bậc.”

“Quỷ Thất Kinh rốt cuộc là người thế nào?”

“Quỷ Thất Kinh bây giờ rất ít khi ra tay, nhưng hai mươi tám đệ tử của hắn ngầm hợp với hai mươi tám vì tinh tú trên trời đã trở thành cánh kỳ binh cực kỳ lợi hại trong tay Minh Tướng quân, được người ta gọi là “Tinh Tinh Mạn Thiên”.”

...

Trăng sáng. Gió thổi. Muôn ngàn chiếc lá trong rừng cùng xào xạc múa may.

Lúc này, giữa cảnh trăng thanh gió mát, Sở Thiên Nhai và Phong Băng đang phải đối mặt với tổ chức sát thủ sắc bén nhất trong tay Minh Tướng quân - Tinh Tinh Mạn Thiên.

Những kẻ này chắc hẳn tới tiếp ứng cho Thương Tình Phong. Minh Tướng quân một lòng muốn giết chết Ngụy công tử, đám Tinh Tinh Mạn Thiên nhìn thấy Phong Băng, tất nhiên sẽ ra tay.

Trước giờ chưa từng có người nào tránh được một đòn tấn công của Tinh Tinh Mạn Thiên. Vừa rồi, nếu không vì đối phương bỏ sót mất địa lợi, lại không lường được võ công của Sở Thiên Nhai cao cường đến thế, “Băng” của Ngụy công tử ắt hẳn đã là người chết rồi...

Nhưng giờ đây Tật Phong Câu đã chết, Phong Băng thì lại bị thương, với sức của một mình Sở Thiên Nhai, liệu họ có thể thoát khỏi sự truy sát của Tinh Tinh Mạn Thiên không?

Chương 4

Cuộc ám sát kinh hồn^(II).

Tĩnh lặng. Nhặt thời trong khu rừng chỉ có tiếng thở dốc khe khẽ của Phong Băng.

Sở Thiên Nhai cảm kiêu m đứng im. Nghe thấy tiếng hít thở như đang cố gắng chịu đựng cơn đau đớn của nàng, trái tim y bỗng thối lại.

Mũi Lam Tinh đó cảm rất sâu. Khi biết là bị đánh lén, Phong Băng đã vận khí ra khắp toàn thân, vậy nên nó không thể xuyên qua người được, bây giờ chắc hẳn nàng đang rất đau đớn!

Y không dám động đậy. Mục tiêu của đội phương là Phong Băng, nếu chúng lại phóng ra một mũi Lam Tinh nữa, nàng vốn đã bị thương rồi, liệu có thể tránh được không?

Ngay từ khi nhìn thấy Phong Băng, Sở Thiên Nhai đã quyết định rằng trước mặt mình, tuyệt đối không người nào có thể làm nàng tổn thương. Nhưng giờ đây, y hoàn toàn không có chút tự tin nào. Mũi ám khí vô ảnh vô tung đột nhiên bắn đến vừa rồi đến bây giờ vẫn còn khiến y thẫn m kinh hãi.

“Tinh Tinh Mạn Thiên, Lam Nguyệt kinh hồn. Một đòn tuyệt sát của Nguyệt Hồ, tiểu nữ tử đã lĩnh giáo rồi.” Phong Băng chậm rãi nói.

Hai mươi tám tinh tú trong Tinh Tinh Mạn Thiên được chia làm bảy nhóm theo nhật nguyệt ngũ hành, mỗi nhóm có bốn người. Bảy nhóm lần lượt là Hoàng Kim, Tử Mộc, Lục Thủy, Xích Hỏa, Thanh

Thỏ, Lam Nguyệt, Chanh Nhật. Với thực lực của Ngụy công tử, tất nhiên sớm đã thăm dò được những tin tức cơ bản về thế lực của Minh Tướng quân. Hiện giờ Phong Băng nhắc tới chuyện này, thứ nhất là để nói với Sở Thiên Nhai về tình hình của đối thủ, thứ hai là thể hiện rằng mình bị thương không nặng, y không cần lo lắng.

Khu rừng vẫn chìm trong tĩnh lặng, không có chút động tĩnh nào.

Sở Thiên Nhai phẫn chấn tinh thần. Đối phương do dự không dám tiếp tục ra tay, chắc hẳn là chỉ có bốn người thuộc nhóm Lam Nguyệt.

Sự đáng sợ của sát thủ nằm ở chỗ hẳn có thể tung ra một đòn chí mạng vào lúc người ta không đề phòng, còn võ công của sát thủ thì chưa chắc đã quá cao.

Tuy đối phương có bốn người, bên mình lại có một người bị thương nhưng vừa rồi do bọn chúng ẩn mình trong chỗ tối, lại có sự chuẩn bị từ trước nên mới có thể đắc thủ. Bây giờ y và Phong Băng liên thủ với nhau, đều đã cẩn thận đề phòng, trận này thắng bại thế nào còn chưa thể biết trước được.

Bọn người kia chính là Nguyệt Hồ, Nguyệt Lộc, Nguyệt Ô và Nguyệt Yên trong Lam Nguyệt.

Nguyệt Hồ - kẻ đứng đầu Lam Nguyệt - vâng lệnh Minh Tướng quân đến đón Thương Tình Phong, nhưng khi đến nơi thì phát hiện Thương Tình Phong đã bỏ mạng, trong khi đó, Phong Băng và Sở Thiên Nhai lại đứng ngay bên cạnh. Sở Thiên Nhai mới xuất đạo không lâu, Nguyệt Hồ tất nhiên không biết, nhưng Phong Băng là cánh tay đắc lực của Ngụy công tử, Nguyệt Hồ sợ khi trở về sẽ bị trách phạt vì không đón được Thương Tình Phong, bèn quyết định ám sát Phong Băng.

Ai ngờ, một đòn tuyệt sát gài n như hoàn hảo của Nguyệt Yên vừa rồi lại bị gã trai trẻ kia chặn được, qua đó hắn mới biết võ công của đố i phương thực sự cao cường. Phải biết rằng Tinh Tinh Mạn Thiên đã ra tay thì rất ít khi thất bại, vậy mà lần này võ n tưởng chắc chắn sẽ thành công nhưng cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không. Hắn bèn nhìn Sở Thiên Nhai bằng con mắt khác, trong lòng nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng thầy Sở Thiên Nhai đã xuất kiếm, trên mặt tràn đầy sát khí, hắn biết lúc này nếu mình rút lui, nhất định sẽ không qua được cảm giác nhạy bén của đố i phương. Nguyệt Hồ thàm kêu khổ, nhưng giờ đây tên đã trên dây, hắn đành ngậm ra hiệu cho bọn thủ hạ án binh bất động, chờ thời cơ phát động đợt tấn công thứ hai.

Từ khi xuất đạo đến nay, thứ duy nhất Sở Thiên Nhai còn khiếm khuyết chính là kinh nghiệm ứng biến khi đố i đầu với kẻ địch. Trải qua trận chiến với Thương Tình Phong, Vô Nhai lần đầu thi triển chỉ trong một chiêu đã phá địch, lòng tin của y lập tức dâng cao, đây chính là trạng thái cực kỳ tốt của một tay kiếm thủ. Thêm vào đó, Phong Băng lại vừa bị đả thương ở ngay trước mặt y, trong lòng y lập tức xuất hiện một nỗi căm phẫn khôn cùng, cho dù là Tinh Tinh Mạn Thiên danh vang giang hồ cũng chẳng để vào mắt.

Sở Thiên Nhai vận công khắp toàn thân, cảm giác lập tức trở nên vô cùng nhạy bén, liền phát hiện ra vị trí của ba kẻ địch nhưng không dám tùy tiện ra tay. Đố i phương đều là những tay sát thủ thân kinh bách chiến, rất biết nắm bắt thời cơ, y chỉ cần vô ý để lộ sơ hở, hôm nay rất có thể sẽ phải vùi thây ở nơi này.

Nhất thời hai bên đều không dám ra tay trước, lặng lẽ giằng co.

Phong Băng cảm thấy cánh tay trái dần trở nên tê dại, biết rằng trên Lam Tinh có tầm chât kịch độc, có lẽ đối phương đang chờ chât độc phát tác rồi mới ra tay tấn công, đến khi đó, Sở Thiên Nhai lấy một địch bôn, e là không thể giành phần thắng. Tuy biết rằng ra tay trước sẽ ở vào thế bất lợi nhưng bây giờ nàng không thể không chọn lối đánh nhanh thắng nhanh.

“Vù!” Thiên Thu sách của Phong Băng cuốn về phía một thân cây lớn ở cách đó hơn ba trượng.

Thiên Thu sách là vũ khí độc môn của Hàn Mai sư thái, vị sư phụ thứ hai của Phong Băng. Món vũ khí này dài ba trượng hai thước, mang theo kinh lực âm nhu, rất thích hợp để tấn công từ xa.

Còn chưa đánh tới, kinh lực trên Thiên Thu sách đã khiến lá cây rụng lả tả, một bóng người mặc áo dạ hành lao vút lên trời. Kiếm của Sở Thiên Nhai lập tức đâm nhanh tới, vũ khí của đôi bên va vào nhau bầy tiếng giữa không trung, sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, phá tan sự tĩnh lặng của khu rừng. Cái bóng kia đột nhiên rơi xuống đất, từ giữa mi tâm, một dòng máu óng ộc tuôn ra.

Cùng lúc ấy, hai bóng người đồng thời lao về phía Phong Băng từ hai bên trái phải, có thể thấy mục tiêu chủ yếu của đối phương vẫn là Phong Băng. Phong Băng thu Thiên Thu sách về, giao thủ với hai kẻ đó mà y chiêu. Ba người lấy nhanh đánh nhanh, thấy chiêu đỡ chiêu, cuối cùng chẳng còn nghe thấy tiếng vũ khí va vào nhau nữa.

Chỉ sau nháy mắt, hai bóng người lao tới sát Phong Băng rồi lại ẩn nấp vào trong rừng.

Sở Thiên Nhai giết được kẻ địch, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Vừa rồi đối phương sử dụng hai cây vũ khí ngắn có vẻ giống như Nga Mi thích⁽¹²⁾, thấy y đánh tới mà không né tránh lưỡi kiếm, lại

còn lao đến tận công, vô cùng hung hãn. Nếu không phải Phong Băng ra tay tận công trước khiến cho đối phương có chút bối rối, phen tận công vừa rồi của Sở Thiên Nhai chưa chắc đã làm gì được hắn. Dù vậy, y cũng phải liên tiếp đánh ra bảy chiêu mới có thể khiến cho đối phương mở toang môn hộ, sau đó liền sử ra một chiêu Vô Biên Vô Tế đâm thẳng vào trán kẻ địch...

Phong Băng miễn cưỡng hóa giải được sự tập kích của hai đối thủ, cảm thấy khí huyết trào dâng, biết rằng chất độc đã dần phát tác, bèn lập tức ngậm vận công.

Sở Thiên Nhai cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Đối phương tuy cũng là cao thủ hàng đầu nhưng bị giết mất một tên, sĩ khí giảm mạnh, hai kẻ còn lại chỉ dựa vào võ công thì không hề đáng lo, y lấy một địch hai cũng không có vấn đề gì, chỉ cần đề phòng thứ ám khí Lam Tinh hiểm độc kia là được.

Bỗng liếc thấy Phong Băng bước loạng choạng, chùng như sắp ngã, Sở Thiên Nhai không khỏi thòm kinh hãi.

Y chỉ thấy thẫn thờ trong khoảnh khắc, một đốm sáng màu lam đã lại lóe lên.

Tốc độ của Lam Tinh cực nhanh, Sở Thiên Nhai không kịp vùng kiếm lên ngăn cản. Trong cơn bối rối, y chỉ kịp ngả người về phía sau, để cho Lam Tinh bay sát qua trước mặt, cảm thấy chân tóc bị kinh phong quét qua đau rát.

Một bóng đen từ trên không lao xuống, tay cầm chiếc rìu dài năm thước, bổ thẳng về phía mặt y.

Thấy hai mắt đối phương đỏ ngầu, môi khô rách toạc, răng nghiến chặt đến rỉ máu, Sở Thiên Nhai thòm kinh hãi, thu tay trái về bảo vệ ngực, tay phải vùng kiếm đâm lên.

“Keng” một tiếng, mũi kiếm của Sở Thiên Nhai bị một luồng lực lớn đánh gãy. Tay trái y kịp thời đưa lên đỡ lấy cán rìu, thuận thế gạt qua một bên. Chiếc rìu bổ xuống mặt đất, tia lửa bắn ra tung tóe, kiếm của y thì đã đâm thẳng vào bụng đối phương.

Cùng lúc ấy, Phong Băng cũng ngã người ngã về phía sau.

Trong số bốn người thuộc nhóm Lam Nguyệt, Nguyệt Hồ hơn ở sự xảo trá, Nguyệt Ô mạnh ở man lực⁽¹³⁾, Nguyệt Yên thì thân pháp xảo diệu, còn Nguyệt Lộc là một kẻ tràn ngập hận thù.

Hắn hận tất cả. Hận trời, hận đất, hận gió, hận mưa, thậm chí hận cả bản thân mình. Ngoại trừ sư phụ Quỷ Thất Kinh ra, ngay đến thủ lĩnh của Lam Nguyệt là Nguyệt Hồ hắn cũng không phục.

Nguyệt Lộc vẫn luôn coi thường Nguyệt Ô vì Nguyệt Ô có quan hệ yêu đương với Nguyệt Yên, nữ nhân duy nhất trong Lam Nguyệt. Đã trở thành sát thủ, mừng giận đều không nên để lộ ra mặt, tất nhiên càng không thể động chân tình.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận mình chẳng dễ gì đỡ được thân lực trời sinh cùng với Cầm Thiên phủ⁽¹⁴⁾ của Nguyệt Ô, ngoài ra còn có Nhu Thủy thích⁽¹⁵⁾ và tài phóng Lam Tinh cực kỳ xảo diệu của Nguyệt Yên.

Vừa rồi Nguyệt Yên đã phóng Lam Tinh đã thương Phong Băng. Dựa vào chất kịch độc trên Lam Tinh, hắn vốn cho rằng có thể dễ dàng đánh bại hai người này, nhưng khi Phong Băng dùng Thiên Thu sách ép Nguyệt Yên phải rời khỏi nơi ẩn nấp, rồi Sở Thiên Nhai lại dễ dàng giết chết Nguyệt Yên giữa không trung, hắn bỗng cảm thấy thà chết kinh hãi.

Nguyệt Ô thấy Nguyệt Yên bỏ mạng thì nổi cơn thịnh nộ, lập tức ra tay muốn giết Sở Thiên Nhai. Sở Thiên Nhai đầu tiên là né khỏi

Lam Tinh, sau đó chặn được Cầm Thiên phủ, cuối cùng vung kiếm đâm thẳng vào chỗ yếu hại trên bụng Nguyệt Ô, lúc này trong lòng Nguyệt Lộc lại càng kinh sợ.

Nhưng đồng thời hắ n cũng càng thêm hận. Hận Nguyệt Hồ vì sao lại nhiều chuyện hạ lệnh đòi phó với hai người này; hận bản thân tại sao không có võ công thật cao siêu; hận bản thân tại sao vĩnh viễn chỉ có thể làm một tay sát thủ ngày ngày phải trở n chui trở n lui; hận bản thân tại sao không có bản lĩnh giết chết Sở Thiên Nhai...

Hắ n lại càng hận Phong Băng. Ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng, hắ n đã hận không thể để nữ tử xinh đẹp tuyệt trần và có khí chất điềm đậm tựa hoa cúc này xuống mà giày vò tàn bạo; hận ánh mắt của nữ tử này khi nhìn về phía Sở Thiên Nhai; hận rằng tại sao nàng lại là người mà Tướng quân hạ lệnh phải giết; cũng hận rằng tại sao khi nhìn thấy nàng, tim mình lại đập nhanh hơn...

Thứ gì không thể có được, hắ n phải làm cho nó vĩnh viễn biến mất.

Trong khoảnh khắc Phong Băng ngã xuống, Nguyệt Lộc không sao kìm nén được nữa, hắ n quát lớn một tiếng, nhảy vọt ra khỏi nơi ẩn nấp, xông thẳng về phía nàng.

Nguyệt Lộc không phóng Lam Tinh đang ở trong tay trái của hắ n. Hắ n phải để cho nữ tử mới nhìn thấy lần đầu tiên đã khiến tim hắ n đập thành thạch này chết dưới lưỡi đao trên tay phải của hắ n. Chỉ như vậy, hắ n mới có thể tiêu trừ bớt nỗi căm hận trong lòng.

Lúc này, Sở Thiên Nhai đã ngã xuống đất, bị một đòn toàn lực vừa rồi của Nguyệt Ô làm cho khí huyết nhộn nhạo, toàn thân chấn động. Giờ đây, ai có thể cứu nổi Phong Băng?

Ánh sao lấp lánh trên lưới đao lọt vào mắt Phong Băng, nàng nhìn thấy nỗi căm hận trong mắt đối phương, cũng nhìn thấy cơ quan nhỏ bé mà xảo diệu trên tay trái của hắn. Thì ra Lam Tinh được phóng ra bằng thứ này, chẳng trách lại có kinh lực lớn đến vậy. May mà mỗi lần nó chỉ có thể bắn ra một mũi Lam Tinh, nếu không, một khi hàng hà sa số Lam Tinh đồng thời phóng đến thì chỉ e không ai cứu được nàng...

Muôn vàn suy nghĩ thoáng lướt qua trong đầu Phong Băng, thân thể đang ngã xuống của nàng bất ngờ nhẹ nhàng di chuyển sang bên trái ba thước, tránh khỏi nhát đao chí mạng của Nguyệt Lộc, đồng thời Thiên Thu sách quất thẳng vào cổ hắn...

Thì ra đây là mưu kế của nàng ta? Nguyệt Lộc thà kinh hãi.

Hắn hận rằng tại sao một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần lại còn thông minh đến thế; hắn hận rằng tại sao mình không dùng Lam Tinh để bắn nàng ta ngay từ đầu; hắn lại càng hận Nguyệt Hồ, sao đến bây giờ mà thủ lĩnh vẫn chưa ra tay?

Sau đó, nỗi căm hận của hắn đã bị một sợi dây chùng như có thể thấu hiểu thiên cơ siết đứt...

Sở Thiên Nhai thấy Phong Băng gặp nguy hiểm thì kinh hãi vô cùng nhưng lại chẳng có sức mà ứng cứu. Vừa rồi y đã giết chết Nguyệt Yên giữa không trung, né khỏi mũi Lam Tinh đánh lén, sau đó lại đỡ một đòn nặng nề của Nguyệt Ô, tuy đều là chuyện xảy ra trong khoảnh khắc nhưng lại khiến y phải vận dụng hết bản lĩnh của mình, bây giờ muốn cứu Phong Băng thì quả là lực bất tòng tâm.

Nào ngờ đó lại là mưu kế mà Phong Băng sử dụng để giết chết Nguyệt Lộc, khiến hắn còn chưa kịp phóng ám khí đã phải bỏ mạng, y không khỏi vừa ngạc nhiên vừa khâm phục.

Khu rừng lại trở nên tĩnh lặng, ba kẻ địch đã ngã xuống trong vũng máu.

Phong Băng cười hì hì, nhìn Sở Thiên Nhai. “Coi như hòa nhau nhé?”

Sở Thiên Nhai tỏ vẻ khó hiểu. “Hòa nhau cái gì?”

“Ngươi giết một tên, ta giết một tên, tên còn lại thì chúng ta cùng nhau ra tay...”

Sở Thiên Nhai dở khóc dở cười, vào lúc sống chết còn chưa biết thể nào mà nàng vẫn còn tâm trạng tính toán điều này.

Trước giờ chưa từng có người nào trêu đùa y. Sư phụ luôn làm cho y sợ, còn ở trên giang hồ thì lại là người khác sợ y.

Y ngưng thần lắng nghe động tĩnh xung quanh, thấy bốn phía đều tĩnh lặng. Vừa rồi tuy kinh hiểm vạn phần, sống chết chỉ cách nhau một lằn ranh nhưng lúc này có giai nhân đứng bên cạnh nói nói cười cười, thực là một phen phong tình đặc biệt.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt Sở Thiên Nhai cũng xuất hiện nụ cười. “Về t thương của cô thể nào?”

“Không sao, ta đã vận công áp chế chặt độc, chỉ cần tìm một nơi vắng vẻ nghỉ ngơi chừng nửa ngày là sẽ khỏe lại thôi.”

“Lam Nguyệt lẽ ra phải có bốn người, không biết tay thủ lĩnh Nguyệt Hồ có nằm trong số ba kẻ này không?”

“Hì hì, nhìn thầy Sở đại hiệp đại triển thần uy, chắc hẳn ta sợ quá nên chạy mất rồi!”

“Vẫn là khổ nhục kế của Phong nữ hiệp cao minh. Tinh Tinh Mạn Thiên đã xuất thủ là không bao giờ thất bại, lần này nhất định đã bị Phong sư tử dọa cho sợ vỡ mật rồi. Tiếc là sau này trên bầu trời chỉ còn bạt ngàn băng tuyết chứ không có sao sáng lung linh nữa, thực khiến các vị thần tiên cô quạnh lắm thay...”

“Ha ha, không ngờ Sở sư đệ lại biết ăn nói như vậy đây...”

Phong Băng đột nhiên dừng lại, không nói tiếp. Trải qua phen sinh tử vừa rồi, quan hệ giữa nàng và Sở Thiên Nhai đã gần gũi thêm không ít, nàng không ngờ mình đã vô thức thay đổi cách xưng hô tự lúc nào.

Sở Thiên Nhai thì vẫn chưa cảm nhận được gì, cất tiếng hỏi Phong Băng: “Bây giờ sư tử định đi đâu?”

“Tất nhiên là quay về phục mệnh với công tử. Chỉ tiếc là Tật Phong Cầu...”

“Trên người sư tử có vết thương, nếu không ngại... tiểu đệ có thể tiễn sư tử một đoạn.” Trong lòng Sở Thiên Nhai thoáng qua một tia lưu luyến.

Phong Băng cười, nói: “Hì hì, ta chỉ sợ sư đệ gặp công tử rồi thì sẽ không tìm được mà muốn ra tay.”

Nàng vẫn cứ suy nghĩ cho Ngụy công tử như vậy. Sở Thiên Nhai thàm thờ dài, vốn muốn nói rằng mình đưa nàng đến nơi thì sẽ lập tức rời đi ngay, nhưng lại nghĩ bụng có lẽ nàng sợ mình tiết lộ nơi ẩn nấp của Ngụy công tử. Nghĩ đến đây, trái tim y bất giác nguội lạnh đi nhiều.

Phong Băng vốn thông minh tột bậc, chỉ thoáng nhìn đã biết trong lòng Sở Thiên Nhai đang nghĩ gì. Nàng thàm tiếc rằng y

không thể trợ giúp Ngụy công tử, nếu không việc chôn cất lại sự truy sát của Minh Tướng quân nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Có lẽ, tất cả mọi việc đều đã được ông trời an bài sẵn? Phong Băng khẽ thở dài một tiếng với giọng nhỏ đến mức không ai có thể phát hiện được.

Nàng có chút choáng váng, chẳng rõ là vì chât độc trên vết thương hay vì nguyên nhân nào khác?

“Giúp ta một chuyện nữa nhé!”

“Chuyện gì?”

“Lấy Lam Tinh ra ngoài.”

“Lấy bằng cách nào?”

“Dùng thanh kiếm kia.”

“Xoẹt” một tiếng, Phong Băng dùng tay phải xé toạc phần vai áo bên trái, để lộ miệng vết thương đang chảy máu đầm đìa.

Sở Thiên Nhai nhất thời chỉ nhìn thấy làn da trắng ngần đến lóa mắt của nàng...

Từ trước đến giờ y chưa từng nhìn thấy thân thể của nữ nhân, vậy mà lúc này nữ tử khiến trái tim y thậm rung động lại...

Trên bờ vai tròn lẳn, làn da trắng ngần lấp lánh thứ màu đỏ tà di. Dưới ánh trăng, trong mắt y, khung cảnh ấy toát lên một sức hút khó có thể diễn tả bằng lời.

Sở Thiên Nhai vội vàng ngoảnh đầu đi, vô thức nhắm chặt mắt lại.

Đốm sáng màu lam thứ ba bất ngờ xuất hiện vào thời khắc nguy hiểm nhất này!

Chương 5

Nợ nàng một vết thương

Nguyệt Hồ` thừa lúc Nguyệt Ô ra tay đã thay đổi vị trí, lên nấp xuống bên dưới thi thể của Tật Phong Câu, chờ đợi thời cơ tốt nhất. Không ngờ Nguyệt Ô chỉ trong một chiêu đã chết dưới tay Sở Thiên Nhai, Nguyệt Hồ` bèn bắt đầu phán đoán lại về thực lực của người trẻ tuổi này. Tới khi thấy Phong Băng dùng kế giết chết Nguyệt Lộc, hấn lại càng hồ i hận vì hành động đêm nay.

Điều kiện tiên quyết để làm sát thủ chính là khả năng nhẫn nại. Về mặt võ công, Nguyệt Hồ` còn chưa bằng một phần mười của sư phụ hấn - Quý Thất Kinh - nhưng hấn lại thấu hiểu sự tinh túy của chữ “nhẫn”. Hấn ngưng thần tĩnh khí, thậm chí không dám để ánh mắt tiếp xúc với thân thể của Sở Thiên Nhai và Phong Băng. Đối với các cao thủ ở cấp bậc này, cho dù chỉ là một ánh mắt thù địch ở phía sau lưng cũng có thể bị phát hiện dễ dàng.

Điều kiện quan trọng thứ hai để làm sát thủ chính là bản lĩnh ẩn nấp. Nguyệt Hồ` nấp dưới xác ngựa, hoàn toàn không hít thở, thêm vào đó Tật Phong Câu trước lúc chết đã co giật liên hồ i, cho nên trong thời gian ngắn Sở Thiên Nhai và Phong Băng không thể nào phát hiện ra hấn.

Hấn cũng không dám mạo hiểm rời đi, bởi vì để lộ tung tích trong thời điểm này nhất định sẽ chỉ có con đường chết. Đoán chừng Sở Thiên Nhai và Phong Băng sẽ tới xem xét tình hình của Tật Phong Câu, hấn quyết định đợi đến lúc bọn họ không đề phòng sẽ ra chiêu ám sát.

Điều kiện quan trọng thứ ba để làm sát thủ chính là phải quyết đoán. Nguyệt Hồ có đủ tự tin để đối phó với một Phong Băng đã bị thương, thứ hấn sợ nhất lúc này chính là thanh kiếm trong tay Sở Thiên Nhai. Nhìn thấy chất độc ở vết thương trên người Phong Băng phát tác, Sở Thiên Nhai thì ngoảnh đầu, nhắm mắt, hấn tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này...

Nguyệt Hồ phát động cơ quan trên tay trái, Lam Tinh lập tức phóng ra. Cùng lúc đó, ngọn roi sắt trên tay phải của hấn quất mạnh về phía ngực trái của Sở Thiên Nhai.

Sở Thiên Nhai vừa mới ngoảnh đầu đi, tâm trí vẫn còn chìm đắm trong khoảnh khắc ý loạn tình mê vừa rồi. Đốm sáng màu lam đột nhiên phóng tới tựa như một lời nguyện rửa bay ra từ trong cơn ác mộng, sau khoảnh khắc đã ở ngay trước mắt.

Sở Thiên Nhai giật mình bừng tỉnh, sự khổ luyện trong mười mấy năm ròng rã cuộc đã phát huy tác dụng. Y rút kiếm, vung tay, tụ khí, phát lực. Mũi kiếm kịp thời chạm vào đốm sáng màu lam, cuối cùng cũng chặn được thứ ám khí độc địa vốn bị kìm nén suốt một hồi lâu, lúc này mới phát động.

Thế nhưng theo sát phía sau đốm sáng màu lam đó là cây Cửu Hồ tiên⁽¹⁶⁾ nổi danh của Nguyệt Hồ đang quất thẳng về phía ngực y. Vừa gặp cơn kinh biến, Sở Thiên Nhai đã lập tức rút kiếm ra, nhưng giờ đây khi Lam Tinh rơi xuống đất, thanh trường kiếm cũng bị đẩy ra, ngọn roi sắt sắp quất thẳng vào ngực y...

Phong Băng đã nhìn thấy đốm sáng đó trước Sở Thiên Nhai. Không kịp kinh hãi, cũng không kịp kêu lên, nàng không chút do dự lao thẳng vào lòng Sở Thiên Nhai, vung mạnh tay phải. Từ trong ống tay áo của nàng, một đốm sáng màu bạc bắn vọt về phía Nguyệt Hồ.

Sau khoảnh khắc, máu tươi bắn ra, tựa như một giọt mộng màu đỏ.

Nguyệt Hồ dường như đã nhìn thấy cảnh lòng ngực của Sở Thiên Nhai bị ngọn roi sắt của mình quất tung... Nhưng người xuất hiện trước mắt hắn đột nhiên lại biến thành Phong Băng. Sau đó, từ trong ống tay áo của Phong Băng, một đốm sáng màu bạc bỗng bắn ra, nhắm về phía mặt hắn.

Nguyệt Hồ không khỏi cả kinh, muốn biến chiêu nhưng không kịp. Đốm sáng đó dễ dàng xé toang lòng kính phong do ngọn roi sắt của hắn tạo ra, giống như một mũi kim sắc nhọn lao thẳng tới, càng lúc càng lớn dần lên và tỏa ra những tia sáng chói lòa.

Nguyệt Hồ thét lớn một tiếng, đầu óc bỗng trở nên sáng rực như ban ngày. Đốm sáng màu bạc xuyên thẳng qua đầu hắn, tiếng thét và tư duy của hắn lập tức khựng lại.

Cùng lúc ấy, ngọn roi sắt cũng đánh trúng vào bụng Phong Băng...

Khi Phong Băng tỉnh lại, nàng lập tức bắt gặp ánh mắt của Sở Thiên Nhai.

Nóng ruột, cuống loạn, bất an, quan tâm, phiền muộn, chân thành, tuyệt vọng, ý lại, thương cảm...

Trước giờ nàng chưa từng nghĩ rằng trong mắt của một người lại có thể đồng thời ẩn chứa nhiều thứ cảm xúc đến thế. Nhưng ánh mắt ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay, được thay thế bằng một nỗi mừng vui không thể kìm nén được.

“Cuối cùng sự tỷ đã tỉnh rồi!” Trong cơn ngỡ ngàng, nàng nghe thấy giọng nói của y, sau đó lại nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt y.

Nhất thời, nàng cảm thấy nụ cười của y thật rạng rỡ.

“Su tử đã hôn mê suốt ba ngày rồi, ta rất lo...” Y không nói tiếp nữa.

Nàng muốn nở nụ cười nhưng không sao cười nổi. Không phải vì đau, mà là vì một thứ cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời.

Đây là lần đầu tiên mình bị thương thì phải, nàng nghĩ. Cảm nhận được luồng chân khí mà y truyền vào cơ thể mình đang dần lắng xuống, tỏa đi khắp các kinh mạch, từng chút ký ức chậm rãi hiện lên trong đầu nàng. Để cứu mình, chắc y đã phải hao tổn không ít nguyên khí nhỉ?

“Đây là nơi nào?” Nàng cảm thấy nơi này hoàn toàn xa lạ.

“Đây là nhà ta.” Những lọn tóc dày, đen nhánh của nàng lòa xòa bám lên khuôn mặt trắng ngà như tuyết nhưng lại vô cùng nhợt nhạt, y muốn giúp nàng gạt ra nhưng chỉ dám khẽ động đậy ngón tay.

“Nhà ư?” Nàng không khỏi giật mình kinh ngạc, đối với nàng, đó là một thứ xa xôi biết mấy.

“Đúng thế, đến nơi nào ta cũng dựng cho mình một ngôi nhà.” Y nhớ đến khung cảnh ba ngày trước, giữa màn đêm, y ôm thân thể nhẹ bẫng của nàng mà chạy vun vút giữa cánh đồng hoang.

“Một túp lều dựng bằng gỗ và đá thế này hả?” Nàng vừa nói vừa nhìn những vết kiếm chém nhăm nhở trên tường.

“Su phụ nói làm vậy còn có thể luyện công.” Mái tóc đen nhánh của nàng không ngừng tung bay giữa màn đêm, cái cảm giác nhợt nhạt ấy dường như lại trở lại trên khuôn mặt y.

“Giống như đồ chơi của trẻ con vậy.” Nghĩ đến cảnh y xẻ đá xây tường, chặt gỗ làm gạch, nàng không kìm được khẽ bật cười.

“Ha ha, sư tỷ coi đây là đồ chơi cũng tốt. Ta có rất nhiều món đồ chơi như vậy, có cơ hội sẽ dẫn sư tỷ đi thăm thú từng nơi.” Y nhớ lại cảnh mình cởi áo giúp nàng đỡ băng bó vết thương trên bụng. Khi ngón tay chạm vào làn da trắng muốt của nàng, y cảm thấy xao xuyến vô cùng, đồng thời trong lòng còn dâng lên cảm giác tội lỗi.

“Từ nhỏ ta đã không có đồ chơi.” Nàng nhớ lại tuổi thơ của mình, chỉ có luyện công và thù hận.

“Ta cũng thế, ha ha, cho nên bây giờ ta mới muốn bản thân được chơi thật vui vẻ...” Máu của nàng đỏ đét kỳ lạ, khiến y nhớ đến giấc mơ đầm máu của mình.

“...” Nàng không nói gì. Nàng cảm thấy mình có thể thấu hiểu nỗi cô đơn từ nhỏ của y.

“...” Y cũng không biết phải nói gì, cứ ngẩn ngơ nhớ lại lúc nàng nằm trong lòng mình. Khi ấy, y chẳng có bất cứ cảm giác nào khác, chỉ không ngừng nhắc nhở bản thân: Tuyệt đối không được để nàng chết trong lòng mình.

Phong Băng khẽ cựa quậy muốn ngò i dậy nhưng lại cảm thấy toàn thân chẳng có chút sức lực nào.

Sở Thiên Nhai vội ấn nàng xuống. “May mà roi đó Nguyệt Hồ chưa kịp phát lực, tỷ chỉ bị mất máu, ngoài ra còn trúng phải chất độc trên Lam Tinh, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe lại thôi...”

“Nhưng ta còn phải đi tìm công tử...” Phong Băng nói được nửa chừng thì chợt dừng lại.

“Ta đi tìm chút đồ ăn, tử cứ yên tâm dưỡng thương, đợi sau khi vết thương khỏi hẳn, ta sẽ đưa tử đi tìm Ngụy công tử.” Sở Thiên Nhai xoay người lại, không muốn để Phong Băng nhìn thấy vẻ buồn bã trong mắt mình. Tới lúc này rồi, nàng vẫn không quên nghĩ đến Ngụy công tử sao?

“Thỏ đệ nướng rất ngon, nhưng thuốc sắc thì đắng quá!”

“Vậy lần sau ta sẽ để tử nếm thử thuốc ta nướng và thử ta sắc.”

“Ha ha, sao trước đây ta không biết đệ là một người thú vị như vậy nhỉ?”

“Tử vốn dĩ không biết ta mà. Chúng ta mới gặp nhau có mấy ngày.”

“Không, ta biết. Ta sớm đã biết mình còn có một gã tiểu sư đệ, nhưng trước đây lại chẳng có cơ hội gặp mặt.”

“Ta có giống như trong tưởng tượng của tử không?”

“Ít nhất là ta không biết đồ đệ nướng lại ngon như vậy, cũng không biết đệ còn tinh thông cả y thuật.”

“Hồi nhỏ ta thường phải ở một mình trong núi sâu suốt mấy tháng trời, khi đói thì tự đi tìm đồ ăn, khi ốm thì xem y thư sư phụ đưa cho mà đi hái thuốc, dần dần rồi cũng biết cả thôi.”

Nàng hiểu được nỗi cô độc của y nhưng không hề thương hại mà chỉ muốn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay y. Tiếc rằng lúc này toàn thân nàng chẳng có chút sức lực.

“Ta biết Thiên Hồ lão nhân đối xử với đệ không tốt lắm.”
Thực ra Phong Băng biết rằng mình vốn không nên nói như vậy,

bởi lẽ nguyên nhân của chuyện này có liên quan tới nàng, nhưng rốt cuộc nàng vẫn buột miệng nói ra.

“Ta không cảm thấy như vậy. Nếu không có sư phụ, ta đã chết từ lâu rồi.” Sở Thiên Nhai khẽ nói, sau đó lại cẩn thận hỏi nàng: “Đây chính là nguyên nhân khiến n tỷ rời khỏi sư phụ sao?”

Phong Băng lặng lẽ thở dài. Lời dặn dò của Thiên Hồ` lão nhân và bộ dạng của Ngụy công tử hòa quyện vào nhau, cùng xuất hiện trong đầu nàng.

Mấy ngày nay, Sở Thiên Nhai hết lòng chăm sóc Phong Băng.

Nàng chưa từng nghĩ y lại là người như vậy. Trong ấn tượng của nàng, y phải là người cao ngạo, cô độc, khó tiếp cận, nhưng sự thực lại hoàn toàn trái ngược, bởi niềm vui của y có thể dễ dàng khiến nàng vui lây, và nhiều khi chỉ vì một câu nói nào đó của nàng mà y vui mừng như một đứa trẻ.

Khi chưa gặp y, nàng vẫn luôn cho rằng mình và y sẽ rất thân thuộc. Khi mới gặp, nàng cảm thấy y có chút xa lạ, nhưng chỉ sau mấy ngày ở bên nhau, nàng lại cảm thấy mình và y dường như đã quen nhau từ rất lâu rồi...

Y đã mạo hiểm trèo xuống dưới vách núi cao cả trăm trượng để hái thuốc về trị thương cho nàng, rồi nói với nàng là mua về từ hiệu thuốc, nhưng nàng phát hiện trên cây thuốc vẫn còn dính những mảng bùn đất còn ướt. Y không tiếc hao tổn chân nguyên bỏ ra mấy canh giờ để đi đến chỗ chôn Tật Phong Câu, giúp nàng tìm về mũi ám khí độc nhất vô nhị đó, nhưng khi nói với nàng rằng chỗ đó cách nơi này không xa, y lại quên không lau mồ hôi. Y đã dùng chất giọng khàn khàn không hề dễ nghe của mình để hát cho nàng nghe một khúc hát dân gian mà y được nghe hồi nhỏ, đến chỗ nào quên lời thì lại bịa ra, hoàn toàn không biết rằng nàng sớm đã

được nghe lời gôc của nó. Chỉ vì tôn trọng nàng, trong lúc nàng nghỉ ngơi, y đã ra ngoài ngõ ì để n tận khi trời sáng, mặc làn sương sớm làm ướt đầm người, nhưng lại nói rằng mình có thói quen luyện công ngoài trời. Y đã dùng xương cá làm kim giúp nàng vá lại tấm áo rách một cách vụng về nhưng nhất quyết không cho nàng xem máy vết kim đâm trên đầu ngón tay. Y nói rằng mình rất thích ăn thịt thỏ nướng cháy, chỉ vì...

Nàng không hy vọng sự thật là như vậy, nàng thà rằng mình và y chưa từng quen nhau. Nàng không ngừng tự dặn lòng rằng không được để y làm cho cảm động nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể không chế nỗi cảm xúc của bản thân, bởi nàng nhận ra những việc y làm không phải là cố ý mà tất cả diễn ra hết sức tự nhiên. Nàng chỉ mong vết thương của mình khỏi thật nhanh, sau đó lập tức ra đi, đầu không ngoảnh lại, nhưng nàng biết rõ rằng lúc ra đi, mình nhất định sẽ cảm thấy u buồn và lưu luyến...

Trên thực tế, có rất nhiều người còn دوست với nàng hơn y, nhưng trước giờ nàng chưa từng để ý tới.

Lần này nàng để ý chỉ vì nàng biết, đến cuối cùng nàng nhất định sẽ làm y bị tổn thương.

Rốt cuộc Phong Băng đã có thể đi lại, và đêm nay vừa khéo là một đêm trăng sáng trời trong. Khi Sở Thiên Nhai đưa nàng ra ngoài đi dạo, Phong Băng không kìm được kinh ngạc thốt lên: “Đẹp quá! Sao đệ tìm được nơi này vậy?”

“Nhà” của Sở Thiên Nhai nằm ngay gần dòng suối trong một sơn cốc nhỏ, bên cạnh có rất nhiều loài hoa dại không rõ tên gọi, còn có mấy cây chuôi dại quả ăn rất ngon, thực có mấy phần đáng vẽ của một chốn đào nguyên thế ngoại.

“Ta cũng chỉ tình cờ phát hiện ra thôi. Có lẽ sau khi đánh bại Ngụy công tử, hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, ta sẽ trở về nơi này sống nốt phần đời còn lại.” Y đột nhiên cảm thấy hối hận vì lại nhắc đến Ngụy công tử, sau đó chợt ý thức được sự thay đổi của bản thân. Trước đây, mỗi lần luyện kiếm, y đều coi Ngụy công tử là kẻ địch giả tưởng lớn nhất của mình, nhưng bây giờ, y dường như không muốn nhắc đến Ngụy công tử. Bởi vì y sợ sẽ làm nàng không vui và nảy sinh địch ý sao?

“Đệ có năm chấc được phần thắng không?”

“Có người cả đời không bao giờ làm chuyện mình không năm chấc, ta thì hoàn toàn ngược lại. Cuộc sống phải có mục tiêu, nếu chuyện gì cũng năm chấc trong tầm tay thì còn gì thú vị nữa. Tuy Ngụy công tử danh vang thiên hạ, còn ta chỉ là một gã vô danh tiểu tốt nhưng chỉ khi nào trèo lên được đỉnh núi cao vút tưởng chừng không thể trèo lên ấy, ta mới có thể cảm thấy thỏa mãn. Huống chi ngay từ nhỏ, mục tiêu khi luyện kiếm của ta đã là đánh bại Ngụy công tử.”

“Vậy trước đây đệ coi ta là kẻ địch sao?” Phong Băng cười, hỏi.

Sở Thiên Nhai ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Đúng vậy! Cho dù sư phụ nói không được giao thủ với tỷ nhưng trước đây ta quả thực đã coi tỷ là kẻ địch.”

Phong Băng ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Nhai. “Bây giờ thì sao?”

Nhìn nàng mím chặt môi vẻ nghiêm túc, bộ dạng như một đứa trẻ đang giận dữ, y không kìm được bật cười ha hả. “Ra tay không đau vết, Tuyệt tình Phong Băng. Trên giang hồ ai mà không biết đại danh của Phong nữ hiệp, chẳng lẽ nữ hiệp lại sợ một kẻ địch còn con như tiểu đệ hay sao?”

“Ha ha, Sở đại hiệp chỉ một chiêu đã giết được Thương Tình Phong, còn ai dám coi thường nữa?”

“Nhưng bây giờ tử là ân nhân cứu mạng của ta, nếu không có tử, ta đã chết dưới Cửu Hồ tiên của Nguyệt Hồ rồi. Sở Thiên Nhai ta sao dám lấy oán báo ơn...”

“Đệ cũng cứu ta rồi mà, nếu không ta đã chết dưới mũi Lam Tinh đó.”

“Nhưng tử chảy nhiều máu như vậy, còn ta thì chẳng hề bị thương.”

Phong Băng không nói gì, chỉ nhìn sâu vào mắt Sở Thiên Nhai.

Sở Thiên Nhai rất muốn cười nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Phong Băng, y không sao cười nổi. Trái tim y bất đầu không nghe lời, đập thành thịch, nhất thời y không dám ngẩng lên nhìn nàng.

Hồ i lâu sau, nàng đột nhiên ghé lại gần, hôn nhẹ một cái lên má y, sau đó khẽ sát tai y mà nói với giọng nhỏ đến mức cơ hồ không thể nghe thấy, vừa như đang thở dài lại vừa như đang hạ quyết tâm làm điều gì: “Đệ nhớ đây, đệ nợ ta một vết thương...”

Sở Thiên Nhai ngẩn ngơ ngẩng lên, thấy Phong Băng đã ở cách mình năm thước, đang ngẩng đầu nhìn vầng trăng nơi chân trời. Nụ hôn như thật mà như ảo vừa rồi rồi cuộc có từng được đặt lên má y không?

Lúc này, trông Phong Băng bừng bừng anh khí, ánh mắt như gần như xa, phiêu hốt bất định. Khuôn mặt nàng trắng bệch tựa băng, tràn đầy vẻ ngạo nghễ, tựa như một bức tượng đá được ánh trăng đẽo tạc tỉ mỉ. Mái tóc đen dài của nàng tung bay lất phất giữa

làn gió đêm, hết như lúc y ôm nàng chạy như bay trong đêm đó. Đôi môi nàng như được tô lên một lớp son nhàn nhạt, mềm mại, mịn màng. Lẽ nào... thứ vừa chạm vào má y chính là cặp môi hồng diễm lệ này sao?

Y bắt đầu hoài nghi phải chăng mình đang ở trong một giấc mộng ngọt ngào mà y chỉ mong mình không bao giờ tỉnh lại nhưng cũng biết rằng mình không thể không tỉnh lại?

Sở Thiên Nhai nhất thời không nói được gì, cứ ngẩn ngơ ngẫm nghĩ về những lời nàng vừa nói.

Nợ nàng một vết thương?

Sau đó y biết, mình sẽ vĩnh viễn không thể nào quên được nàng trong khoảnh khắc này!

Chương 6

Làm người có thể trung dung, làm việc thì phải cực đoan

Sở Thiên Nhai một mình thả bước trong sơn cốc, bất giác đã đi đến cửa cốc.

Người bần thần, lòng cũng ngẩn ngơ. Trăng treo trời đông, kiếm vương tơ tình.

Làm một tay kiếm khách, nếu như yêu một nữ nhân, nữ nhân đó sẽ là kiếm chiêu, còn y chính là kiếm.

Kiếm phải có kiếm chiêu mới có thể phá địch, nếu không, nó chỉ là một khối sắt mà thôi.

Kiếm của y chỉ có một chiêu quan trọng nhất: Vô Nhai. Còn Phong Băng, liệu nàng có phải chính là “Vô Nhai” mà y vĩnh viễn không bao giờ đạt được?

Bỗng có tiếng bước chân khiên Sở Thiên Nhai giật mình bừng tỉnh.

Đó là tiếng bước chân rất kỳ quái, không có tiếng tấu, không có vãn luật, tựa như đang tản bộ thong dong, vậy nhưng mỗi bước đều như đập vào khoảng trống trong tư duy của y. Nó tựa như tiếng phách đệm cho một bài hát nhưng lại luôn vang lên khi nhịp còn chưa tròn, làm hỏng cả sự trôi chảy vốn có, khiên người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Không ngờ Sở huynh đệ cũng là một bậc phong nhã, tìm được một nơi thanh tịnh thế này, chẳng trách Phong tiểu thư nổi danh bằng giá mà cũng lưu luyến không muốn quay về.”

Sở Thiên Nhai kinh ngạc ngẩng lên, nhìn thấy một tay văn sĩ trung niên tuổi độ tứ tuần, mặt mày nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng. Mặc dù người này đang mỉm cười nhưng chẳng rõ tại sao, y vẫn mơ hồ cảm nhận được một luồng địch ý.

Thoạt tiên, Sở Thiên Nhai cho rằng kẻ này chính là Ngụy công tử, nhưng nhìn lại mới thấy hắn không hề giống với bức hình của Ngụy công tử mà y từng được thấy. Y khẽ nở nụ cười, bàn tay bắt giắc nắm chặt chuôi kiếm. “Sao tiên sinh biết thứ khiên Phong tiểu thư lưu luyến không rời chỉ là cảnh phong hoa tuyết nguyệt ở nơi này?”

“Trên đường Thái Bình, cả bốn người bọn Lam Nguyệt đều vong mạng, trong khi đó Sở huynh đệ lại chẳng hề bị thương, thực khiên ta khó mà tin nổi. Chẳng lẽ Phong tiểu thư đã bị thương sao?” Người này ung dung cất tiếng, hoàn toàn chẳng để tâm tới thanh kiếm của Sở Thiên Nhai.

“Tinh Tinh Mạn Thiên chỉ là đám chó săn chuyên đi giết người thay cho Minh Tướng quân, có bản lĩnh gì mà khiên bọn ta bị thương được?” Thấy người này đoán việc chuẩn xác, hơn nữa còn biết được thân phận của mình, Sở Thiên Nhai tuy nói năng bình thản nhưng trong lòng lại kinh hãi.

“Tinh Tinh Mạn Thiên một đòn tạt sát, đã ra tay là hiếm khi thất bại, hơn nữa trên Cửu Hồ tiên của Nguyệt Hồ còn dính máu, hiện trường lại thiếu mất một mũi Lam Tinh, Sở huynh đệ nói vậy rõ ràng là đã coi thường trí lực của ta rồi.”

“Người là ai?” Gã văn sĩ đó trông có vẻ nho nhã nhưng câu nào cũng lộ rõ phong mang⁽¹⁷⁾, không chỉ biết được hành tung của Sở Thiên Nhai và Phong Băng mà còn như đã tận mắt nhìn thấy cuộc chiến đêm đó. Sở Thiên Nhai bất giác càng đề phòng.

“Sở huynh đệ đã một lòng đồ ỉ địch với công tử, chắc hẳn từng nghe qua biệt hiệu “Toán vô di sách⁽¹⁸⁾” của Quân Đông?”

Sở Thiên Nhai hít một hơi khí lạnh. “Quân Đông Lâm!”

Kẻ đó cười vang. “Cái tên này nghe bá đạo quá, ta cùng lắm cũng chỉ là một tấm lá chắn trên tay công tử mà thôi!”

Vô Song châm, Lạc Hoa vũ, Công tử thuần, Tướng quân độc. Câu nói này chính là nói tới bốn nhân vật được công nhận là khó dây để nhát trên giang hồ. Võ công của bọn họ có lẽ không phải là quá cao nhưng họ tuyệt đối là những nhân vật trí kế vô song, biến hóa vô cùng, có thể khiến người ta chết mà không biết tại sao mình chết.

Không ngờ gã trung niên trông như một tay văn sĩ bụng đầy học vấn nhưng không gặp thời trước mặt y lại là quân sư của Ngụy công tử - Toán vô di sách Quân Đông Lâm.

Thiên Hồ lão nhân từng kể với Sở Thiên Nhai rằng, sở dĩ Ngụy công tử có thể đứng vững trong triều mười mấy năm không đổ, một phần lớn là nhờ vào Quân Đông Lâm. Hơn nữa, kẻ này chấp nhận núp bóng Ngụy công tử, không cầu danh lợi, chỉ một lòng phò tá chủ nhân. Càng hiếm có hơn, để tránh khỏi sự nghi kỵ của Ngụy công tử, thường ngày hắn luôn tự xưng là: “Công tử chi thuần”.

Loại người này hoặc là một lòng trung thành với chủ, hoặc là có mưu đồ gì khác.

Đây thực sự là một người khiếm người ta phải đau đầu, càng đau đầu hơn là hấn là địch chứ không phải bạn.

Sở Thiên Nhai cất tiếng cười sang sảng. “Quân huynh đã biết Sở Thiên Nhai ta một lòng đồ ỉ địch với Ngụy công tử, tất nhiên cũng biết nơi này không hoan nghênh Quân huynh. Phong tiểu thư bị thương nặng chưa khỏi, đợi sau khi vết thương đỡ hơn, nàng sẽ tự đi gặp Ngụy công tử. Bây giờ Quân huynh có thể quay về phục mệnh với Ngụy công tử được rồi!”

Nụ cười trên mặt Quân Đông Lâm không hề thay đổi. “Quả nhiên là anh hùng xuất thiêu niên! Sở huynh đệ một lời bất hòa đã muốn nói chuyện bằng đao kiếm sao?”

“Quân tiên sinh tài học phi phạm, tất nhiên chẳng thèm động đao động kiếm với loại vũ phu như ta. Tiếc rằng ta không thông cái đạo đãi khách, gặp nhau đã không vui thế này thì thà không gặp còn hơn!”

Quân Đông Lâm ngẩng đầu cười dài. “Mỗi lời nói của Sở huynh đệ đều sắc bén, ép người quá đáng, có phải ý rằng mình đang giữ Phong tiểu thư trong tay?”

Sở Thiên Nhai không đổi sắc mặt. “Quân tiên sinh nán lại đây cũng chẳng để làm gì, thứ cho tại hạ không tiễn!”

“Xiêm y bay phấp phới, vạt áo gió miên man. Công tử đã tới đây rồi, Phong tiểu thư còn có thể bị khống chế sao?”

Ngụy công tử tới rồi?

Chẳng phải Ngụy công tử đã bỏ trốn đến vùng Giang Nam rồi sao? Sao lại xuất hiện ở nơi này? Tâm tư Sở Thiên Nhai xoay chuyển, dưới trướng Ngụy công tử có vô số người tài, tất nhiên có kẻ có thể

hóa trang thành hã n để che mắ t Minh Tướng quân. Có điề u, có sao Quân Đông Lâm lại nói mình khô ng chề Phong Bằng? Xem ra hã n đã hiểu lầ m rằ ng mình là người của Minh Tướng quân, bắ t giữ Phong Bằng hòng uy hiế p Ngụy công tử...

Y chỉ thầ t thầ n trong khoảnh khắ c, song chưởng của Quân Đông Lâm đã đánh tới. Chưởng phong ập đế n làm cho mái tóc của Sở Thiên Nhai bay phầ n phật về phía sau, nhắ t thời đế n cặp mắ t cũng khó mở ra đượ c.

Quân Đông Lâm quả nhiên không thẹn là trí kề vô song, chỉ bằ ng má y câu nói đã khiế n cho Sở Thiên Nhai tâm thầ n hỗn loạn, lại còn đột nhiên ra tay trong lúc nói cười khiế n người ta phải bắ t ngờ. Hã n vận khí trong khoảnh khắ c, tung đòn nhanh như chớp, ra tay không chút lưu tình hòng giế t địch trong vòng một chiêu.

Quân Đông Lâm ra chiêu với tô c độ nhanh đế n kinh người. Tay phải của Sở Thiên Nhai còn câ m chuôi kiế m nhưng hoàn toàn không có cơ hội rút kiế m ra. Tay trái của y bèn khép ngón tay làm kiế m, đâm thẳng về phía mi tâm của Quân Đông Lâm, thân thể thì lù i nhanh về phía sau.

Quyề n phải của Quân Đông Lâm như thực mà như hư, sau nháy mắ t bỗng xuấ t hiện một chiế c quạt sắ t, phắ t về phía ngón tay của Sở Thiên Nhai. Chưởng trái của y như vụng mà thực ra rắ t khéo, biế n hóa không ngừng, bao trùm lên sáu đại huyết giữa ngực Sở Thiên Nhai.

Sở Thiên Nhai vẫn tiế p tục lù i lại, nắm ngón tay trên bàn tay trái lúc búng thẳng khi quét ngang nhưng điề u bị chiế c quạt sắ t của Quân Đông Lâm hóa giải.

Lung y va phải một gồ c cây nhỏ. Cây gãy.

Y lại lướt qua một khe suối, chưởng phong đã tới sát vạt áo.

Khi lưng va vào vách đá, y đành vội vàng dừng lại. Lúc này chưởng phong của Quân Đông Lâm đã chạm tới lồng ngực y.

Sở Thiên Nhai thắm than thở, thủ hạ đã như vậy, chẳng biết Ngụy công tử còn cao minh tới mức nào. Tay phải y phát lực làm võ kiếm vỡ tung, lưỡi kiếm sắc bén hất xéo lên trên từ bên hông, nhả thẳng vào nách Quân Đông Lâm.

Quân Đông Lâm không ngờ Sở Thiên Nhai bị mình đánh lén mà còn có thể xuất kiếm, nhưng đã ở vào thế cười hổ khó xoay, tưởng chừng sẽ lập tức xuất hiện cảnh lưỡng bại câu thương.

Sở Thiên Nhai bỗng nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi, miễn cưỡng nhận ra đó là giọng của Phong Băng.

Y xưa nay vẫn luôn coi nhẹ việc sống chết, chưa từng cảm thấy cuộc sống có gì đáng lưu luyến hay cái chết có gì đáng sợ. Trong khoảnh khắc này, đầu óc y đột nhiên trở nên thanh thản. Y không có người nào để vương vấn, cũng chẳng có người nào vương vấn y. Được ở bên nàng trong mấy ngày vừa rồi, y cảm thấy cho dù phải chết trước mặt nàng cũng không có gì đáng tiếc. Có lẽ, chết trước mặt nàng còn có thể khiến nàng nhớ đến y lâu hơn một chút chăng?

“Hây” một tiếng, biên cô bỗng xảy đến.

Nhát chưởng đã đánh đến ngực Sở Thiên Nhai của Quân Đông Lâm bỗng bị một luồng lực đạo nhu hòa gạt ra.

Cùng lúc ấy, từ trên sông kiếm của Sở Thiên Nhai truyên tới một tia lực đạo xảo diệu, khiến y có cảm giác như chém vào bị bông, không có chỗ nào để phát lực.

Hai người đột nhiên bị ngoại lực quấy nhiễu, nhứt thời cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn, vội vàng tránh sang bên cạnh hai bước, âm thầm ngưng thần vận công.

Vừa rồi Sở Thiên Nhai xuất chiêu vội vã, chỉ kịp dùng ba phần công lực nên lực phản chấn không lớn, chẳng mấy chốc đã ổn định được nhịp thở, ngẩng đầu nhìn.

Đứng trước mặt y là một người trung niên khoảng hơn bốn chục tuổi, mày sắc như kiếm, mắt sáng như sao, mặt bầm đầy bụi nhưng lại ngọp vẻ ngạo nghễ, bên khóe miệng còn thấp thoáng vết máu. Vừa rồi, để hóa giải chiêu số của hai người, chắc hẳn y đã phải dùng toàn lực.

Y chính là kẻ địch lớn nhứt trong lòng Sở Thiên Nhai: Ngụy công tử!

Sở Thiên Nhai thầm chấn động, nhứt thời chẳng nói nổi lời nào.

Bên cạnh Ngụy công tử còn có hai người khác, một người là Phong Băng, người còn lại là một đại hán râu quai nón, thân hình cao lớn, mỗi cái đưa tay nhấc chân đều toát ra vẻ thần dũng vô song. Nhìn tướng mạo thì người này chắc hẳn là Vũ Phi Kinh, nhân vật đứng hàng thứ ba trong “Băng Phong Vũ” dưới trướng Ngụy công tử.

“Chiêu Lạc Hoa Trục Ảnh của Đông Lâm vừa rồi quả nhiên lợi hại, ngay đến ta cũng suýt không hóa giải được.” Ngụy công tử thở dài, sau đó xoay người nhìn Sở Thiên Nhai. “Chuyện của Băng Nhi, xin đa tạ Sở thiêu hiệp. Thiên Hồ lão nhân vẫn khỏe chứ?”

Đại địch đột nhiên xuất hiện trước mặt nhưng lúc này Sở Thiên Nhai lại ngây người. Ngụy công tử nói năng nhã nhặn, thái độ ôn hòa, làm gì có chút kiêu căng, ngang ngược nào như trong tưởng tượng của

y! Thế nhưng từng cử chỉ trong lúc vô ý của người này đều toát ra một khí thế hệt sức tự nhiên, tuy là hỏi han nhẹ nhàng song lại khiến người ta không thể không trả lời.

Sở Thiên Nhai trầm ngâm hồi lâu rồi mới bình thản đáp: “Sư phụ ta vẫn khỏe, đa tạ công tử quan tâm! Lần này Thiên Nhai chỉ mong được đánh một trận công bằng với công tử, qua đó hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, không hề có ý coi công tử là kẻ địch. Kẻ hiệp nghĩa đi lại trên giang hồ, sao có thể thấy chết không cứu, huống chi Tinh Tinh Mạn Thiên tiếp tay cho giặc, ai cũng có trách nhiệm phải tiêu diệt, cho nên chuyện của Phong nữ hiệp, công tử không cần bận tâm, càng không cần ra tay cứu ta!”

Ngụy công tử cất tiếng cười vang. “Ha ha, Sở thiên u hiệp đúng là người ngay thẳng! Người khác nhất định sẽ cho rằng cậu đang tỏ ra yếu thế với ta, nhưng ta biết cậu là một tay hảo hán chân chính, chẳng dễ tâm tới máy điếu này. Thiên Hồ lão nhân quả đã không nhìn nhầm người, ta cũng rất tán thưởng cậu!”

Sở Thiên Nhai không ngờ tay kiêu hùng tuyệt thế mà y vẫn luôn coi như kẻ địch này lại xem trọng y như vậy, cho dù y là người có tính cách điềm đạm, thanh cao nhưng lúc này cũng không kìm được máu nóng sục sôi.

“Đa tạ!”

Quân Đông Lâm tới lúc này mới vận khí xong, đưa mắt nhìn Ngụy công tử với vẻ vô cùng khó hiểu. “Bây giờ đang là thời điểm đặc biệt, thêm một kẻ địch chẳng bằng bớt một kẻ địch, sao công tử không để ta giết y?”

“Cho dù có giết được y thì Đông Lâm người cũng sẽ bị thương, lòng ta sao nở!”

“Tâm lòng công tử thật cao cả, Quân mỗ bị thương thì có đáng gì!”

“Sở thiên hiệp tuyệt đồ đệ không phải hạng người như Minh Tướng quân. Huống chi Ngụy Nam Diệm ta tung hoành trong thiên hạ, Thiên Hồ lão nhân đã có lòng nô lệ lại cuộc chiến mười chín năm trước, sao ta có thể để lão thất vọng được?”

Nhìn phong thái tiêu sái ung dung mà không kém phần ngạo nghễ của Ngụy công tử, Sở Thiên Nhai không kìm được lòng thán phục.

Phải biết rằng vừa rồi Quân Đông Lâm đã tung chiêu toàn lực, còn y chỉ ứng phó trong lúc vội vã, tuy rằng kiếm sắc chường cùn nhưng kết cục chỉ có thể là y chết còn đồ đệ thủ trọng thương. Vậy mà Ngụy công tử chỉ dùng đôi ba lời ngăn người đã khiếm người ta cảm thấy rằng dường như y ra tay chỉ là để khiếm Quân Đông Lâm không bị thương, lộ ý cư xử khiêm nhường như vậy thực khiến người ta không thể không sinh lòng cảm kích.

Có điều vừa rồi nhìn thấy Ngụy công tử một mình hóa giải được chiêu thức của cả hai người, Sở Thiên Nhai biết rằng đồ đệ thủ cực kỳ lợi hại, lúc này tuyệt đồ đệ không được tỏ ra yếu thế, càng không thể sinh ra hảo cảm với Ngụy công tử, bởi nếu như vậy thì sau này sẽ rất khó ra tay.

May mà y còn có chiêu Vô Nhai.

“Công tử hà tất phải dùng lời nói để lay động ta! Dù sao sau này cũng phải có một trận chiến, cứ khiến ta khó sinh lòng đồ đệ địch với công tử như thế thì cũng có ích gì? Thực ra ta phá tan mười chín phân đà của công tử cũng vì mong có cơ hội được đánh một trận công bằng với công tử. Nếu không làm như vậy, chỉ e công tử quyết sẽ không nhận lời khiêu chiến của ta.”

Ngụy công tử hơi nhướn mày. “Được, Sở thiên u hiệp đã thắng thắ n như vậy, ta bằ ng lòng đánh một trận với cậu.”

“Nói thực, ta tự biế t mình có lẽ không phải là địch thủ của công tử, nhưng sư phụ đã mấ t mười chín năm tâm huyế t để sáng tạo ra chiêu thức đó, dù thê nào ta cũng phải thử xem!”

Ngụy công tử ngoảnh đầ u nhìn Phong Băng vẫn luôn đứng trầ m ngâm từ nãy tới giờ, cười nói: “Năm xưa Thiên Hồ ã nhân thua dưới tay ta trong tình huố ng bô n bê ã là kẻ địch, tâ t nhiên không phục. Lão đã phải dùng mười chín năm để nghĩ ra một chiêu hòng đố i phó với ta, sao ta có thể không cho lão được thỏa lòng?”

Phong Băng không nói gì. Sở Thiên Nhai câ t giọng sang sảng, nói: “Sư phụ ta mấ y năm nay chỉ chuyên tâm vào võ đạo, công tử không sợ sẽ thua sao?”

“Đã là người thì sớm muộn gì cũng phải nê m mùi thắ t bại. Như lúc uố ng rượu, con người ta chỉ mong được sáng khoái, lúc quyế t đầ u thì chỉ câ u được thỏa lòng, ai lại đi để ý tới cơn đau đầ u sau khi say rượu và nổi đau đón khi rơi vào cảnh bại vong!”

Sở Thiên Nhai tỉ mỉ suy ngắ m về ã những ý tứ bên trong, không khỏi ngây người. Y lại nhìn qua phía Phong Băng, thắ y nàng đang cúi đầ u lắ m nhắ m những lời vừa rồ i của Ngụy công tử, bằ u không khí nhắ t thời trở nên hế t sức vi diệu.

Quân Đông Lâm thở dài, than: “Công tử luôn dùng những thứ lý lẽ khác thường để suy xét sự việc nhưng lại khiế n người ta không thể không bái phục. Có điề u, bây giờ Minh Tướng quân đang cho người truy sát, tuy ta đã bày bô ã nghi binh khắ p nơi nhưng e là cũng chỉ giấ u được nhắ t thời.” Rồ i hắ n nhìn qua phía Sở Thiên Nhai. “Sở huynh đệ không cảm thắ y khiêu chiế n vào lúc này dù có thắ ng cũng là bắ t võ sao?”

Ngụy công tử nghiêm nghị ngắt lời Quân Đông Lâm: “Ta bây giờ bôn bề là địch, ai ai cũng muốn lấy cái đầu trên cổ ta, vậy mà còn có người bả`ng lòng đánh với ta một trận công bả`ng. Chỉ dựa vào điề`u này, ta nhất định phải thành toàn cho y!”

Trong lòng Sở Thiên Nhai ngổn ngang cảm xúc. “Công tử thấ`t thê` vì quý kê` của Minh Tướng quân, trong lòng nhất định đang vô cùng căm phẫn, thực đã phạm vào điề`u đại kỵ của nhà binh.”

Ngụy công tử cười vang vẻ ngạo nghễ. “Sở thiế`u hiệp nhằ`m rồ`i! Có câu rằ`ng, phải đặt mình vào chỗ chề`t mới có thể tìm ra đường số`ng. Nê`u hai năm trước cậu gặp ta, ta nhất định sẽ vì yêu cái tài của cậu hoặc là tham sự số`ng nhấ`t thời mà không thể thỏa sức giao đấ`u với cậu. Nhưng giờ đây, ta bôn bề` đê`u là cường địch, không còn đường lui, lại đầ`y một bụng lửa giận, cậu chọn khiêu chiế`n với ta vào thời điể`m này mới thực là không sáng suố`t”

Hào khí của Sở Thiên Nhai càng dâng cao. “Thực không then là Ngụy công tử! Ta xin giúp công tử thoát khỏi sự truy sát của Minh Tướng quân, sau đó chúng ta sẽ quyế`t đấ`u một trận công bả`ng. Tới lúc ấy, cho dù có phải táng mạng dưới tay công tử, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Thực ra Sở thiế`u hiệp không câ`n tham gia vào chuyện ân oán giữa ta và Minh Tướng quân...”

“Con người ta số`ng ở trên đời, ai có thể đặt mình ra ngoài mọi chuyện? Hôm nay tại hạ được thấ`y phong thái của công tử, tấ`t nhiên là khinh thường thủ đoạn của Minh Tướng quân. Sở Thiên Nhai này không có lòng mưu câ`u danh lợi, chỉ mong được làm một trang nam tử đầ`u đội trời chân đạp đấ`t, công tử chớ nên coi thường ta!”

“Không sai, làm người có thể trung dung, làm việc thì phải cực đoan. Cậu đã có lòng giúp ta, ta mà còn từ chố`i thì không xứng là

bạn của cậu!”

Làm người có thể trung dung! Làm việc thì phải cực đoan!

Nghe thầy lời này, cặp mắt của Quân Đông Lâm bùng lên ánh thần quang. “Công tử học thức thâm tàng, Đông Lâm đã được lĩnh giáo!”

Vũ Phi Kinh quỳ rạp xuống đất. “Phi Kinh gặp được công tử, thực là điều may mắn nhất đời!”

Sở Thiên Nhai cảm thầy trong lòng dâng lên hào tình vạn trượng, không kìm được ngẩng đầu cất tiếng hú dài. Tiếng hú của y vang vọng trong sơn cốc suốt một hồi lâu vẫn không tan.

Phong Băng thì lại đang ngẩn ngơ nhìn Ngụy công tử, ánh mắt rạng rỡ tựa ánh trăng.

Chương 7

Chuyện cũ tang thương⁽¹⁹⁾.

Một vật màu bạc nằ m lọt thỏm giữa lòng bàn tay trắng nõn của Phong Băng, tỏa ra những tia sáng li ti đầ y vẻ quý dị và nguy hiểm.

Đó là một mũi dùi rắ t ngắ n, cán dài hai tắ c, mũi dài ba phân, có bắ n mặt, mỗi mặt lại có một đường rãnh máu chạy dọc xuố ng dưới theo hình xoắ n ô c, trên thân dùi có khắ c hai chữ triện cổ: Phá Lãng.

Đây mới là đòn tuyệt sát của Phong Băng, cũng chính là “Kinh Mộng” của nàng.

Cõi lòng nàng lại trở về cuộc chính biế n Bắ c Cung mười chín năm trước.

Năm đó, bào đặ⁽²⁰⁾ của đươ ng kim Hoàng thượng là Bắ c Thành Vương muố n soán ngôi, dẫn theo ba ngàn tử sĩ tá n công Tử Cấ m thành.

Bắ c Thành Vương âm thầ m bày mưu tính kế, sau khi chuẩn bị mắ y năm mới bắ t đầ u hành động, không chỉ ngầ m câu kế t với mắ y vị quan lớn trong triề u, còn mua chuộc đượ c cả Cấ m Vệ quân bên cạnh Hoàng thượng, có thể nói là mười phầ n đã nắ m chắ c đượ c tám, chín. Nhưng bọn họ lại tính sót mắ t một người: Phó thố ng lĩnh Cấ m Vệ quân Ngụy Nam Diệm.

Khi đó Ngụy Nam Diệm còn chưa nổi tiế ng, vẫn luôn thu liễm phong mang⁽²¹⁾, vậy nhưng vào lúc người người trong Tử Cấ m thành

đề u lo sợ không yên, y lại dũng cảm đứng ra, đề u tiên là dùng một mũi tên bắn chết Bắc Thành Vương giữa đám loạn quân, sau lại đánh bại thớ ng lĩnh Cấ m Vệ quân khi đó là Tầ n Thiên Hồ . Bắc Thành Vương bị giế t, Tầ n Thiên Hồ bị đánh bại, phản quân lập tức tan vỡ. Ngụy Nam Diệm lại tiế p tục dẫn quân đi tàn sát dư đảng của Bắc Thành Vương, đồ thành suố t bảy ngày, làm cho máu chảy thành sông. Nhưng một cơn đại họa cũng vì thê mà được hóa giải.

Thớ ng lĩnh Cấ m Vệ quân Tầ n Thiên Hồ cũng là một nhân vật phi thường. Thấ y Bắc Thành Vương đã chết, mình lại thua dưới kiế m của Ngụy công tử, lão biế t việc chẳng thể thành, nhưng dựa vào một thân võ công kinh thê hãi tục, lão vẫn cứu được con gái út của Bắc Thành Vương, trở n ra khỏi Tử Cấ m thành, từ đó ẩn cư nơi sơn dã, tự xưng là Thiên Hồ lão nhân...

Vê sau, Ngụy Nam Diệm được Hoàng đế ứ ngụy phong làm Thái Bình công tử, từ đó chẳng còn ai gọi tên thật của y nữa, chỉ gọi y là công tử.

Bồ n năm trước, Phong Băng từ biệt sư phụ Hàn Mai sư thái và Thiên Hồ lão nhân để tới kinh sư.

Hàn Mai sư thái xưa nay không tham gia vào việc trên giang hồ , không một ai biế t lai lịch của bà.

Để tiế p cận Ngụy công tử, Phong Băng không chỉ dùng đế n một thân võ công mười phầ n cao minh nhưng chẳng ai biế t rõ nguồ n gốc mà còn phải dựa vào vẻ đẹp trời cho cùng với khí chấ t cao quý tột cùng của mình.

Nàng rồ t cuộc đã tiế p cận được Ngụy công tử, hơn nữa còn trở thành tay cao thủ đứng đầ u trong bộ ba “Băng Phong Vũ” dưới trướng y.

Nàng chỉ có một mục đích duy nhất: Giết chết Ngụy công tử.

Bởi vì nàng chính là con gái của Bắc Thành Vương! Bởi vì nàng phải trả mọi thù sát phụ diệt môn mười chín năm trước!

Nhưng Ngụy công tử thân ở ngôi cao, ra vào đều mang theo rất nhiều thủ hạ, nàng không có cơ hội ở một mình bên cạnh y. Nàng không sợ chết, nhưng Ngụy công tử võ công cái thế, một đòn không trúng sẽ chẳng thể có thêm cơ hội nào, nàng chỉ đành chờ đợi.

Năm đó, Giang Bắc gặp con hán hán lớn, Ngụy công tử dâng tâu xin Hoàng thượng miễn thuế ba năm. Hoàng thượng chuẩn tâu, Ngụy công tử cả mừng, bèn bày tiệc lớn thiết đãi môn khách trong phủ, truyên lệnh không say không về.

Kết quả mọi người đều say, chỉ còn lại mình nàng với mọi thù lớn trên người.

Sau đó, Ngụy công tử mời nàng cùng đi dạo trong hậu hoa viên, đây là lần đầu tiên nàng được ở một mình bên Ngụy công tử. Trái tim đập thành thịch, nàng biết cơ hội đã tới rồi.

Trong ống tay áo của nàng vẫn luôn giấu cây Phá Lãng trùy⁽²²⁾ đó, nó là thứ duy nhất được Thiên Hồ lão nhân mang ra khỏi Bắc Thành Vương phủ khi cứu nàng. Cây dùi này là một món thần khí được chế tạo từ thời thượng cổ, sau khi dùng thủ pháp xảo diệu để bắn ra thì sẽ xuyên vào cơ thể của bất cứ người nào, có thể phá mọi loại nội công trong thiên hạ.

Thiên Hồ lão nhân khổ công nghiên cứu suốt mười năm, rốt cuộc đã ngộ ra được cách phóng Phá Lãng trùy, sáng tạo ra nửa chiêu đầu tiên mà sau này truyền thụ lại cho nàng - Kinh Mộng.

Nàng đã dùng rất nhiều nhân vật thành danh trong võ lâm để thử chiêu. Phàm là người từng nhìn thấy Phá Lãng trùy thì đều đã vong mạng, không một ai có thể tránh được luồng sáng màu bạc nhanh như chớp đó...

Ra tay không đâu về t, Tuyệt tình Phong Băng!

Dù vậy, Thiên Hồ lão nhân cũng không dám tùy tiện khẳng định rằng có thể thắng được Ngụy công tử. Chỉ có lão mới biết võ công của Ngụy công tử ghê gớm đến mức nào.

Hôm đó, lần đầu tiên Phong Băng được nhìn thấy Ngụy công tử thi triển võ công.

Trong lúc nửa say nửa tỉnh, Ngụy công tử đại triển thần uy nơi hậu hoa viên, một chưởng đánh ra làm tất cả hoa đào trong vườn rơi rụng. Dưới sự thi triển toàn lực của y, những cánh hoa rơi không chạm đất mà múa lượn giữa không trung, đẹp đến vô cùng.

Không ai có thể đoán được tiếp theo Ngụy công tử sẽ làm gì.

Nàng cho rằng y đang thị uy với nàng. Nàng cho rằng y đã phát hiện ra mục đích và ý đồ của nàng khi tiếp cận y.

Phá Lãng trùy gặp mạnh lại càng mạnh. Công lực của Ngụy công tử càng cao, nàng sẽ càng có cơ hội. Nhưng Ngụy công tử chuyển động càng lúc càng nhanh, nàng thậm chí còn không phân biệt được đâu là hoa, đâu là thân thể y...

Lòng bàn tay nàng lạnh m t m m hôi. Nàng chuẩn bị liều chết xuất chiêu...

Thế nhưng khi những cánh hoa rơi xuống đất, Ngụy công tử đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng, đưa cho nàng một nhánh hoa.

“Khả p vườn hoa đào, chỉ có nhành hoa này là xứng với vẻ thanh lệ, thoát tục của nàng.”

Hương hoa đào thanh nhã khiến người ta đã m say lọt vào mũi nàng. Nàng nhìn thấy vẻ mặt y. Trong thời khắc này, y chẳng hề giống với Ngụy công tử danh vang triề u chính, trong cặp mắt nửa tỉnh nửa say chỉ có một gã nam nhân thâm tình đang dùng ánh mắt nóng bỏng và si mê nhìn nữ tử mình yêu.

Nàng biết đây là cơ hội tốt nhất của nàng, nhưng bỗng nhiên nàng lại không biết nên làm gì mới phải.

Trước giờ chưa từng có người nào nói nàng đẹp. Hồ i còn ở trong sư môn, cả ngày nàng phải ở bên Hàn Mai sư thái và các vị sư tỷ, sư muội một lòng thanh tu. Sau khi bước chân ra giang hồ, tuy cũng có người tán tụng vẻ đẹp của nàng nhưng đó đều là những tay lăng tử háo sắc, cuối cùng nếu không phải là chết dưới Thiên Thu sách của nàng thì cũng bị nàng đánh cho thành tàn phế.

Nàng không ngờ ở trong mắt của Ngụy công tử, người xưa nay vẫn luôn tỏ ra chín chắn, sâu sắc, mình lại là một người “thanh lệ”. Càng không ngờ y hao phí công lực đánh rụng hoa đào đầy vườn chỉ để chọn ra một nhành hoa xứng với vẻ “thoát tục” của nàng.

Nàng nhất thời ngậy người, ngẩn ngơ nhìn khí thế ngạo nghễ giữa đất trời và phong độ ung dung tiêu sái của y, ngẩn ngơ nhìn y nhẹ nhàng vuốt ve bờ má mình, ngẩn ngơ nhìn y mỉm cười rồi xoay người rời đi...

Hồ i lâu sau, nàng bỗng phát hiện nhành hoa đào kia đã được cài lên búi tóc mình...

Kể từ đó, Ngụy công tử càng tin tưởng Phong Băng, thường xuyên gọi nàng tới để bàn quốc sự, thậm chí là... tâm sự.

Lần nào nàng cũng chắc chắn mình có cơ hội, nhưng lần nào nàng cũng không thể ra tay. Nàng tự nói với mình rằng cần phải chờ cơ hội tốt hơn, nhưng có lúc nàng bắt đầu hoài nghi liệu có phải mình đang kiêu có?

Mười chín năm trước, khi Thiên Hồ lão nhân cứu nàng ra khỏi Bắc Thành Vương phủ, nàng chỉ mới hai tuổi. Giờ đây, hình bóng của cha mẹ và người thân trong ký ức của nàng dường như còn chẳng rõ nét bằng từng lời nói, tiếng cười của Ngụy công tử...

Nhìn y nói năng đĩnh đạc, đọc đại kế trị quốc của y; nhìn ánh mắt khoan dung, độ lượng của y, nghe y thổ lộ tâm tình; nhìn y đối nhân xử thế, nghe y hát giữa đêm trăng; hiểu được y nhu tình thắm thiết, ngâm nga lời thơ da diết, miên man của y...

Đối mặt với vị công tử đã giết chết cha mẹ và tất cả người thân của mình, nàng phát hiện nỗi căm hận trong lòng mình ngày càng vơi bớt.

Thế rồi vào một đêm xuân, trong cơn nửa say nửa tỉnh, tâm thần mê loạn, nàng đã trao thân cho y.

Nửa đêm tỉnh dậy, nàng muốn đâm mạnh Phá Lãng trùy vào thân thể y biết bao, rồi sau đó đâm luôn vào thân thể mình... Nhưng sau một phen dằn vặt đấu tranh, nàng rốt cuộc vẫn không làm được.

Kể từ đó, Ngụy công tử chỉ còn dùng hai chữ “Băng Nhi” để gọi nàng.

Vào một ngày mảy tháng trước, sau khi lên triều trở về, Ngụy công tử lập tức tới tìm nàng, mặt lạnh tựa băng sương.

Y uông rất nhiều rượu, cuối cùng mới lên tiếng: “Băng Nhi, nàng rất giống một người. Lần đầu tiên gặp nàng, ta đã có cảm giác như gặp lại bà ta.”

“Ai?”

“Một người mẹ cậu xin ta đừng giết con trai của bà ta.”

Trời! Nàng lập tức biết rằng người ấy chính là mẹ nàng, và đó là lúc mẹ nàng cậu xin Ngụy công tử đừng giết anh trai nàng. Nàng suýt nữa đã phóng Phá Lãng trừu ra. Y đang cố ý nhắc nàng đừng quên đi thù hận sao?

Lý do duy nhất khiến nàng có thể tạm thời nhẫn nại là nàng còn muốn nghe xem kẻ thù này sẽ nói gì về người thân của nàng. Từ miệng sư phụ và Thiên Hồ lão nhân, nàng chỉ được biết về thân thể của mình, còn những thứ khác nàng chẳng có chút ấn tượng nào dù là nhỏ nhất.

Phong Băng lạnh lùng nói: “Nhưng cuối cùng ngài vẫn giết con trai của bà ta, còn giết luôn cả bà ta nữa?”

Ngụy công tử khẽ thở dài một tiếng. Có lẽ là vì hơi rượu, có lẽ là vì đang nhớ lại chuyện xưa, y dường như không hề phát hiện giọng nói của Phong Băng đã trở nên run rẩy. “Không sai, ta chỉ có thể làm như vậy.”

“Tại sao? Sao ngài có thể tàn nhẫn như thế...”

“Bác Thành Vương coi binh như con, kết giao rộng rãi khắp thiên hạ. Nếu không dùng thủ đoạn đặc biệt, bọn dư đảng sẽ lập chủ mới mà khởi binh gây loạn, đến lúc ấy, chỉ e trăm họ sẽ rơi vào cảnh sinh linh điêu tán...”

“...”

“Ta chỉ có thể tự nói với bản thân mình rằng, thực ra ta đã cứu được nhiều cặp mẹ con hơn.”

“Nhưng...”

“Băng Nhi, nàng không cần nói nữa. Ta biết nàng chính là con gái của Bắc Thành Vương.”

Nghe thấy những lời này, Phong Băng kinh hãi không thôi, nhưng tay phải còn chưa kịp phóng Phá Lãng trùy thì đã bị Ngụy công tử giữ chặt.

Ngụy công tử trầm giọng nói: “Mấy năm nay, chắc nàng cũng đã hiểu con người của ta. Ta một lòng phò vua trị quốc, thực ra cũng là để trả món nợ mười chín năm trước thôi.”

“Tại sao phải nói với ta những điều này?” Phong Băng khàn giọng nói.

“Minh Tướng quân đã đi điều tra ra lai lịch của nàng, yêu cầu Thánh thượng trị ta tội che giấu dư nghiệt của Bắc Thành Vương.”

Nàng ngẩng lên, ngẩn ngơ nhìn Ngụy công tử, bất giác giật mình hiểu ra. Minh Tướng quân lúc nào cũng muốn lật đổ Ngụy công tử, tất nhiên sẽ đi điều tra kỹ lưỡng từng người bên cạnh y, do đó mới phát hiện ra thân phận thực sự của nàng. “Ngài muốn giao ta cho Minh Tướng quân sao?”

Ngụy công tử cất tiếng cười vang. “Ha ha, nàng đã thấy ta sợ Minh Tướng quân bao giờ chưa? Huống chi từ xưa đến nay có bao kẻ vì mỹ nhân mà mất nước, Ngụy Nam Diệm ta cùng lắm cũng chỉ mất đi chức quan và tính mạng thôi, có gì phải sợ?”

“Nhưng mối thù giữa chúng ta... Ngài không sợ ta giết ngài sao?”

“Nàng năm chắc rằng sẽ giết được ta ư?”

“Ngài tự tin rằng sẽ đề phòng được ta cả đời sao?”

Ngụy công tử trầm giọng nói: “Ta trước nay chưa từng đề phòng nàng. Chắc nàng cũng đã có không ít cơ hội.”

Phong Băng ngăn người, khẽ lắm bảm: “Có lẽ ta vẫn đang đợi.”

“Đợi cơ hội tốt nhất? Bây giờ ta đã biết nàng là kẻ thù của ta, nàng còn có cơ hội nữa sao?”

“...” Trong khoảnh khắc đó, nàng thật sự hận y, hận bản thân mình, hận sự phụ, hận cả vận mệnh.

Ngụy công tử nhìn Phong Băng, trong mắt chứa chan tình cảm chân thành. “Ta vẫn sẽ không đề phòng nàng, nhưng nàng chỉ có thể có một cơ hội thôi. Nếu không giết được ta, nàng có cam tâm tình nguyện cả đời làm nữ nhân của ta không?”

“Một cơ hội?”

“Ta có thể tha thứ cho nàng một lần, nhưng nếu còn có lần thứ hai, nàng sẽ không còn là nữ nhân của ta nữa, được không?”

Nàng thậm chí có thể cảm nhận được trong giọng nói của y đã phần nào là sự khẩn cầu chứ không phải là mệnh lệnh.

Đôi mắt với nam nhân đầu tiên trong đời mà nàng hận vô cùng nhưng cũng yêu sâu sắc, sao nàng có thể không đồng ý được!

Bởi vì thân thể của nàng, cho dù Ngụy công tử đã cực lực giải thích nhưng sự nghi ngờ của Hoàng thượng với y vẫn ngày một tăng.

Minh Tướng quân rốt cuộc đã bình định xong phương Bắc, dẫn quân quay về, cây công ép Hoàng thượng phải hạ chiếu bãi miễn

chức quan của Ngụy công tử, sau đó ra lệnh truy sát, nhất định đòi lấy bằng được tính mạng của y.

May mà Ngụy công tử sớm biết đạo lý công cao lân chủ nên đã ngầm chuẩn bị kỹ lưỡng, khiến Minh Tướng quân nhất thời khó có thể làm gì được.

Nhưng trong những ngày tháng lênh đênh phiêu bạt thế này, nàng làm sao nhẫn tâm rời khỏi y?

Thế là Phong Băng lại có một cái có mới, một cái có để tạm thời không giết Ngụy công tử. Nàng nói với mình rằng: Lúc này không người nào có thể làm tổn thương y, kể cả nàng.

Còn nhớ lúc rời khỏi sư môn, Thiên Hồ lão nhân có nói với nàng, lão sẽ chuyên tâm nghiên cứu chiêu thức đối phó với Ngụy công tử, và nàng còn cần một trợ thủ nữa. Bây giờ, người trợ thủ ấy đã đến, không ngờ lại là Sở Thiên Nhai.

Mãi tới khi nhìn thấy chiêu Vô Nhai của Sở Thiên Nhai, nàng mới hiểu được ý đồ của sư phụ.

Nhưng... trái tim nàng lại càng rối bời.

Tận nơi sâu thẳm trong nội tâm của Phong Băng, có lẽ Ngụy công tử và nàng vĩnh viễn không cùng một loại người. Y có thể che chở cho nàng, có thể làm nàng mê đắm, có thể mang tới cho nàng cảm giác về một tay anh hùng đội trời đạp đất, nhưng y không thể hiểu thấu nỗi cô độc của nàng, không thể biết rõ sự đau đớn của nàng. Huống chi, nàng không thể buông bỏ mối thù kia.

Ngược lại, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Sở Thiên Nhai, người sư đệ mà mình vẫn luôn muốn gặp, Phong Băng đã biết rằng mình

và Sở Thiên Nhai thật giống nhau. Giống nhau ở cảnh ngộ, sự cô độc và cả vận mệnh...

Tuy cũng giống như Ngụy công tử, y vui theo niềm vui của nàng, buồn vì nỗi buồn của nàng, ngẩn ngơ vì vẻ đẹp của nàng, không kiêu chê nổi bản thân vì một lời nói bất chợt của nàng, nhưng y cũng có chỗ khác với Ngụy công tử. Ngụy công tử có lẽ chỉ coi nàng như một bông hoa “thoát tục” giữa những cánh hoa bay khắp vườn, còn Sở Thiên Nhai lại coi nàng là người quan trọng nhất trong cuộc đời y.

Một người thì hào tình cái thế, một người thì hiệp cốt nhu tình, nhưng đến cuối cùng, có lẽ nàng không thể không làm tổn thương cả hai người họ.

Vừa nghĩ tới đây, Phong Băng không kìm được khẽ thở dài, trong lòng nổi lên cảm giác ngẩn ngơ khi bị vận mệnh trêu ngươi.

Chương 8

Kinh sợ

Trô'n chạy. Nơi nào mới là điểm tận cùng? Giữa buổi hoàng hôn, vầng tà dương đỏ rực như máu đã dần lặn xuống.

Trong thành Lạc Dương, sau khi một chương giết chết Lịch Minh, ái tử của Lịch Khinh Sinh, hành tung của Ngụy công tử đã bị bại lộ. Cho dù Quân Đông Lâm trí kế siêu quần nhưng trong tình huống này cũng chỉ có thể sử dụng một số thủ đoạn nhỏ để che mắt kẻ địch, truy binh của Minh Tướng quân có thể đuổi tới bất cứ lúc nào. Trên đường đi, thi thoảng còn có kẻ thù cũ của Ngụy công tử tìm tới gây sự, nhưng năm người bọn họ ai nấy đều là cao thủ hàng đầu, chỉ cần không gặp phải đội ngũ chủ lực của Minh Tướng quân thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Ngụy công tử quyết định nghe theo kế sách của Quân Đông Lâm, đi tới vùng Ba Thục lánh nạn. Thứ nhất, Ba Thục là nơi khí hậu khác nghiệt, đất rộng người thưa. Thứ hai, Long phán quan, người cùng tên danh với Minh Tướng quân trong sáu đại tông sư tà phái, ngụ tại Địa Tạng cung ở đất Xuyên Đông, cho nên Ba Thục trở thành một nơi mà thế lực của Minh Tướng quân không vươn tới được.

Sở Thiên Nhai thông minh tột độ, nhìn thấy bộ dạng ám muội giữa Phong Băng và Ngụy công tử thì biết ngay quan hệ giữa họ không bình thường, nhưng y cũng chẳng có cách nào. Huống hồ, sau khi hiểu rõ về con người Ngụy công tử, y đã nảy sinh lòng vừa kính vừa sợ, đành thu mọi tình si này vào tận đáy lòng. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt long lanh xen lẫn vẻ mơ màng của Phong Băng,

y cũng chẳng biết mình mong con đường trở n chạy này dài hay ngắn.

Trên đường, thái độ của Phong Băng đối với Ngụy công tử và Sở Thiên Nhai đều như gần mà như xa, chỉ có Quân Đông Lâm và Vũ Phi Kinh là nàng vẫn nói chuyện bình thường. Trong Ngụy phủ, Quân Đông Lâm là người duy nhất ngoài Ngụy công tử biết được thân thế của Phong Băng nên hết sức thương xót nàng, còn nhận nàng làm nghĩa nữ. Vũ Phi Kinh có kinh nghiệm giang hồ phong phú, suốt dọc đường đều đảm nhận trách nhiệm tiên phong dò đường.

Đường Thục khó đi hơn cả lên trời. Kiếm Các từ xưa đã là cánh cửa đầu tiên để vào đất Thục.

Ái Kiếm Môn lại càng hiểm trở dị thường. Hai ngọn núi chỉ được nối với nhau bằng một sạn đạo vừa dài vừa hẹp, hai bên đều là vực sâu không thấy đáy. Nơi đây trước giờ vẫn luôn là cửa ải hiểm yếu khó công dễ thủ, một người giữ cửa vạn người khó qua.

Vậy mà lúc này lại có một người đang ngồi ngay giữa con đường cỏ Kiếm Môn.

Người đầu tiên nhìn thấy kẻ đó chính là Vũ Phi Kinh.

Đó là một gã thư sinh bộ dạng gầy yếu, xấp xỉ ba mươi tuổi. Hắn đang lặng lẽ ngồi một mình ở giữa đường, đầu cúi xuống nhìn bàn chân. Nghe thấy tiếng động, hắn chỉ thoáng ngược nhìn Vũ Phi Kinh, đoạn khẽ nở nụ cười, chùng như rá t thẹn thùng. Sau đó, hắn cúi đầu về ngượng ngập. Dường như thứ bao bọc bên ngoài bàn chân hắn không phải chiếc giày mà là một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Nụ cười của hắn chỉ lóe lên rồi vụt tắt, còn... mang theo về tà đi.

Vừa nhìn thấy kẻ đó, trong lòng Vũ Phi Kinh đã nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ. Bởi vì y cảm thấy đó là một người màu xám.

Toàn thân hắn như được bao bọc trong làn sương mù xám xịt, từ ánh mắt đến mái tóc đều tỏa ra một thứ ý vị lạ thường, dường như tất cả mọi thứ thuộc về hắn đều khiến người ta không cách nào nhìn thấu.

Khả p con đường cổ kính dường như đều có thứ màu xám ấy, dưới ánh hoàng hôn lại càng tràn ngập vẻ quỷ dị lạ thường.

Người này vừa khéo ngoi giữa sạn đạo chỉ đủ cho một người đi qua, muốn tới được đầu bên kia thì chỉ có cách bắt hắn tránh đi hoặc là bay vọt qua đầu hắn.

Vũ Phi Kinh vẫn tiếp tục bước về phía trước. Đi theo Ngụy công tử đã mười lăm năm, trước giờ chỉ có kẻ địch sợ y chứ y chưa từng biết sợ là gì, huống chi lúc này đối phương chỉ là một gã thư sinh yếu đuối, tuy rằng y cũng cảm nhận được bên trong chuyện này còn có điều kỳ lạ.

Bước chân của y rất vững vàng, bàn tay luôn cầm chắc chuôi đao. Có điều, y luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Cách hai trượng, Vũ Phi Kinh đã cảm nhận được một luồng khí thể hung tợn hết sức rõ ràng.

Cách một trượng, Vũ Phi Kinh đột nhiên cảm thấy lòng ngực vô cùng bức bối.

Cách tám thước, Vũ Phi Kinh bỗng có cảm giác buồn nôn.

Cách năm thước, Vũ Phi Kinh nghe thấy tiếng hô lớn của Quân Đông Lâm từ phía sau.

Cách ba thước, bàn chân Vũ Phi Kinh như giẫm phải một khối than rục lửa.

Y không khỏi cả kinh, định lùi về phía sau nhưng đúng lúc này, gã thư sinh kia đột nhiên tung người lên, liên tục đánh ra mấy đường kiếm.

Vũ Phi Kinh rút đao nhưng cảm thấy động tác của mình đột nhiên chậm lại, thân thể như đang ở trong giấc mộng, trong dòng nước, trong cánh đồng cỏ, trong bùn lầy, khó có thể hành động thoải mái. Y cảm nhận được Quân Đông Lâm vừa bay qua đầu mình, chặn đứng mấy đường kiếm kia, đoạn khẽ rên lên một tiếng. Sau đó, từ bên phía xung quanh đột nhiên có vô số mũi tên bắn về phía y. Y gắng sức rút đao, miễn cưỡng gạt bay những mũi tên đang bắn tới. Chỉ thấy gã thư sinh trẻ tuổi kia lộn một vòng giữa không trung rồi trở về chỗ cũ, tay phải búng nhẹ, một đốm sáng lập tức bay thẳng lên không trung. Sau đó, hắn lại ngó xuống, cúi đầu đá tọa, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giữa không trung đột nhiên có một màn mưa máu rải xuống, thì ra trong lúc vội vã dùng chưởng chặn kiếm, Quân Đông Lâm đã bị trúng chiêu. Lúc này, Vũ Phi Kinh đã cảm thấy tứ chi mềm nhũn, sau khi lắc lư mấy cái liền không sao cầm cự nổi nữa, ngã gục xuống sạn đạo dẫn vào ai Kiếm Môn, cuối cùng đầu óc chìm vào một mảng tối tăm miên man, bất tận...

Chỉ trong một chiêu, hai đại cao thủ dưới trướng Ngụy công tử đã một chết, một bị thương.

Người trẻ tuổi trông như một mảng màu xám xịt này... rốt cuộc là ai?

Lúc này, Ngụy công tử, Sở Thiên Nhai và Phong Băng mới đặt chân lên sạn đạo.

Sở Thiên Nhai cảm nhận được một sự “ấm ướt”, xung quanh như có những luồng khí mang đầy hơi nước bao bọc lấy thân thể y. Lúc này, y như đang ở trong một cái hang bề khí lâu ngày, phảng phất mùi ẩm mốc.

Còn Phong Băng, nhìn thấy màn mưa tên đột nhiên bắn tới, nhìn thấy Quân Đông Lâm bị thương túa máu, nhìn thấy Vũ Phi Kinh ngã xuống một cách khó hiểu, nhìn thấy đóa hoa lửa rực rỡ nổ tung giữa không trung, và nhìn thấy bóng người xám xịt, không thể thấy rõ diện mạo ấy, nàng chỉ có một cảm giác: Kinh sợ!

Ngụy công tử ấn tay xuống vai hai người, tung mình nhảy lên đỡ lấy Quân Đông Lâm đang lúi về phía sau. Nhìn Vũ Phi Kinh đột nhiên gục ngã, cặp mắt y đỏ rực lên như bốt lửa, gằn giọng nói: “Độc Lai Vô Dạng!”

Gã thư sinh trẻ tuổi đó tới lúc này mới ngẩng đầu lên, khẽ thở dài một tiếng như đang than tiếc điều gì, sau đó chậm rãi nói từng từ một: “Độc tới tột nhiên là không đau ốm... Chỉ có chết thôi!”

Độc Lai Vô Dạng!

Không ngờ gã thư sinh trông có vẻ vô cùng yếu ớt này lại là Độc Lai Vô Dạng, nhân vật xếp hàng thứ ba dưới trướng Minh Tướng quân, chỉ sau Thủy Tri Hàn và Quỷ Thất Kinh.

Lúc này, bông hoa lửa giữa không trung kia mới tỏa ra bốn phía rồi dần tắt lịm.

Độc Lai Vô Dạng tỏ ra hết sức ung dung. “Tướng quân sớm đã đoán được các vị nhất định sẽ đi vào đất Thục. Hiện giờ trên con đường duy nhất để vào đất Thục này đã có chát tuyệt độc Khởi La Hương do ta tự tay bố trí, bên cạnh còn có mấy vị cao thủ trợ trận

và má' y chực tay cung thủ canh chừng, các vị nghĩ liệu mình có phâ' n thắ' ng không?”

Cả má' y người đê' u im lặng. Vừa rô' i Vũ Phi Kinh chưa bị thương đã vong mạng trên sạn đạo, Quân Đông Lâm chỉ trong một chiêu đã bị thương dưới kiế' m của người này, xung quanh lại còn có mai phục, bọn họ muô' n đi qua nơi này quả thực hê' t sức khó khăn.

“Vút” một tiế' ng, Thiên Thu sách của Phong Băng đã rời khỏi tay. Độc Lai Vô Dạng chẳng buô' n nhìn, đầ' u ngón tay búng khê, một đố' m lửa màu xanh từ giữa lòng bàn tay bay ra, đẩy Thiên Thu sách qua một bên.

Cùng lúc â' y, Sở Thiên Nhai tung mình lao lên phía trước, nhấ' t thời bóng kiế' m ngọ' p khắ' p sạn đạo.

Cả trăm mũi tên đô' ng loạt bắ' n ra, Sở Thiên Nhai vòng kiế' m ra phía sau ngăn chặ' n, sau đó người kiế' m hợp nhấ' t, đánh thẳng về phía Độc Lai Vô Dạng.

“Keng” một tiế' ng, Độc Lai Vô Dạng vung kiế' m đỡ lấ' y một đòn toàn lực của Sở Thiên Nhai, lùi về phía sau ba bước. Sở Thiên Nhai xoay người một vòng giữa không trung, từ từ hạ xuô' ng. Thấ' y Sở Thiên Nhai sắ' p chạm chân xuô' ng đấ' t, những mảng màu xám trên sạn đạo đột nhiên lại ngọ' nguậ' giô' ng như vật số' ng.

Phong Băng yêu kiê' u quát lên một tiế' ng, Thiên Thu sách lại rời khỏi tay bay đi. Sở Thiên Nhai túm lấ' y đầ' u sợi dây, dùng sức kéo thật mạnh, rô' t cuộc đã lùi được về phía sau mà chân không chạm đấ' t.

Độc Lai Vô Dạng cười ha hả. “Vị tiểu huynh đệ này chắ' c hẳn là Sở Thiên Nhai mà đạo gầ' n đây thanh danh lên cao như mặt trời chính

ngọ. Kiếm pháp của tiểu huynh đệ quả nhiên rất lợi hại, tiếc là vẫn không thể phá được cái bẫy này của ta!”

Sở Thiên Nhai nghiêm nghị nói: “Người tốt nhất hãy nhớ kỹ tên ta. Sở Thiên Nhai ta tuy tài không bằng người nhưng tuyệt đối không phải hạng nhất gan. Kể từ nay, Độc quân và Minh Tướng quân chính là tử địch của ta.”

Sở Thiên Nhai đã kết bạn với Vũ Phi Kinh được mấy ngày, thực lòng rất thích tay hán tử hào sảng, chính trực ấy, chẳng ngờ gã lại chết dưới tay Độc Lai Vô Dạng một cách không rõ ràng như vậy. Y xưa nay vốn tính bình đạm, không thích đua tranh với đời, nhưng lúc này vì quá đau lòng trước cái chết của người bạn tốt nên mới coi Minh Tướng quân và Độc Lai Vô Dạng là tử địch.

Độc Lai Vô Dạng khẽ nhún vai, cất giọng coi thường: “Sở Thiên Nhai từng một người một kiếm phá tan mười chín phân đà của Ngụy công tử, bây giờ chẳng phải hai người vẫn về một phe đó sao? Minh Tướng quân vốn rất coi trọng nhân tài, chỉ cần hóa giải được thù oán, Sở tiểu huynh đệ ắt sẽ có tiền đồ rộng mở. Việc tự tìm cường địch chẳng phải hành động thông minh đâu!”

“Làm người, có những việc không thể làm, có những việc ắt phải làm. Chẳng lẽ Độc quân không biết sao?”

Độc Lai Vô Dạng cười vang về cuồn ngạo. “Vậy hôm nay chính là ngày chết của ngươi rồi. Tiếc thay, muộn thay!”

Vừa rồi Sở Thiên Nhai toàn lực ra tay, nhưng thứ nhất là phải đề phòng đám cung thủ hai bên, thứ hai là chân không thể chạm đất, khó lòng phát lực, do đó, cho dù có thể ép Độc Lai Vô Dạng lùi lại vài bước thì cũng chẳng ích gì.

Người này văn võ song toàn, trên người mang đầy kỳ độc, lại được yểm hộ bằng đám cung thủ tinh nhuệ xung quanh, thực khó lòng đẩy lui hắn tại nơi Kiếm Môn hiểm yếu này.

Chẳng lẽ ai Kiếm Môn chính là nơi vùi thân của mọi người sao?

Quân Đông Lâm chỉ bị rạch nhẹ một vết ở vai, không đáng ngại, sau khi điểm huyết liền cầm được máu. Y tâm tính toán rồi đột nhiên ngẩng lên, nói: “Minh Tướng quân tuyệt đối không thể tính ra được chúng ta sẽ vào đất Thục, có chăng chỉ bày sẵn phục binh ở khắp nơi mà thôi. Nếu ta đoán không lầm, đám người mai phục ở nơi này tuyệt đối không phải đội ngũ chủ lực của Minh Tướng quân, chỉ có Độc Lai Vô Dạng và vài tên cung thủ nữa thôi!”

Nguy công tử trầm tư, không nói gì. Quân Đông Lâm lại nói tiếp: “Nếu đội ngũ chủ lực của Minh Tướng quân ở đây, nhất định sẽ dụ chúng ta đi vào sạn đạo, sau đó hai đầu giáp công khiến chúng ta dù mọc cánh cũng khó bay thoát. Hiện giờ Độc Lai Vô Dạng gắng sức trấn thủ nơi hiểm yếu không lui, hơn nữa còn phóng ra tín hiệu, nhất định là đang cố gắng ngăn chặn chúng ta để chờ thêm người của Minh Tướng quân tới. Do đó, chúng ta chỉ cần đánh lui người này, phía trước sẽ không còn kẻ địch nào nữa.”

Hai mắt Nguy công tử rực sáng, biết rằng lời này tuyệt đối không phải là giả.

Độc Lai Vô Dạng ngẩng đầu cười dài. “Công tử chi thuận, Tướng quân chi độc. Quân tiên sinh lâm nguy không loạn, phân tích đâu ra đó, thực xứng ngang danh với ta!”

Hắn bước lên trước ba bước, ngó lại chỗ cũ, hờ hững nói: “Ta không nắm chắc sẽ giết được ai, nhưng muốn giữ các vị lại đây trong vòng ba canh giờ thì chắc hẳn vẫn có thể làm được.” Đoạn hắn lại quát lớn một tiếng: “Các huynh đệ hãy nghe đây, hôm nay

không nhất thiết phải giết được địch, chỉ cần chờ được Tướng quân tới đã là một công lao rất lớn rồi, vinh hoa phú quý đều ở trong trận này đây!”

Đám cung thủ mai phục trong sơn cốc nhất tề hô lớn, âm thanh vang vọng tới tận trời cao.

Tướng quân chi độc quả nhiên không thẹn là nhân vật đứng hàng thứ ba dưới trướng Minh Tướng quân, chỉ bằng mấy câu ngẩn ngui đã vẫn hô ì được cục diện khiên sĩ khí tăng vọt.

Ngụy công tử rốt cuộc đã hành động. Chỉ thấy y chậm rãi bước về phía trước, mỗi bước đi nặng tựa ngàn cân, mảng màu xám trên sạn đạo như thể đang không ngừng lùi về phía sau bởi sự bức ép của y.

Thì ra Ngụy công tử đang dùng nội lực thượng thừa để đẩy lui Khởi La Hương của Độc Lai Vô Dạng.

Ngụy công tử dùng chân bên cạnh thi thể Vũ Phi Kinh, chậm rãi khom người nhặt cây đao của Vũ Phi Kinh lên. Cây đao đó đột nhiên sáng rực. Tay trái Ngụy công tử vuốt nhẹ lưỡi đao, miệng cất tiếng sang sảng: “Vũ Phi Kinh từng theo ta trải qua mấy chục trận đánh lớn nhỏ, tẩm máu giang hồ. Ngụy Nam Diệm ta hôm nay không báo thù này, thế không làm người!”

Vì người thủ hạ đã bao lần cùng mình vào sinh ra tử, vì người con gái mình yêu, vì để bản thân có thể sống tiếp... Ngụy công tử chuẩn bị toàn lực ra tay!

Nhìn thân sắc nặng nề của Ngụy công tử, trong mắt Độc Lai Vô Dạng rốt cuộc cũng lộ ra một tia sợ hãi, đoạn háng gầm lên: “Tên!”

Quả nhiên cả trăm mũi tên lại một lần nữa dồn loạt bắn ra, nhưng vừa tới gần Ngụy công tử trong phạm vi ba thước liền bị nội kình của y chặn đứng, rơi rào rào xuống đất.

Ngụy công tử quát lớn một tiếng, âm thanh rền vang trong sơn cốc khiến tai người ta như điếc đặc, đao đao quang lóe lên, bổ thẳng về phía Độc Lai Vô Dạng.

Đao ý kỳ ảo mà sâu xa, tựa như chén trà thơm dưới vầng tà dương sắp lặn; đao tính mềm mại mà nhẹ nhàng, tựa như ánh mắt của cặp tình nhân nhìn nhau tha thiết; đao thế chậm rãi mà không lưu lại dấu vết, tựa như thời gian trôi đi không chút do dự; đao phong thì lại dũng mãnh lao thẳng về phía trước, tựa như tay tráng sĩ ôm lòng một đi không trở lại.

Một đao này nhìn qua hết sức nhẹ nhàng nhưng khi tới gần Độc Lai Vô Dạng ba thước thì đột nhiên tăng tốc, thanh thế dữ dội vô cùng, tựa như cơn mưa rào đột ngột đổ xuống sau mây ngày bầu trời bị mây đen bao phủ, tựa như dòng nước lũ hình thành do cả trăm dòng suối đột ngột đổ về, tựa như những ân oán trong cả trăm đời đều được giải quyết trong khoảnh khắc này...

Liệu Độc Lai Vô Dạng có đỡ được một đao mãnh liệt và mang theo cái uy thế của trời đất này hay không?

Nhìn thấy ánh mắt ẩn chứa vẻ kiên định, quyết không chịu về tay không của Ngụy công tử, Độc Lai Vô Dạng liền dãn lòng lại, tay trái chuẩn bị sẵn kim độc, tay phải rút trường kiếm, chuẩn bị liêu một phen sống mái.

Lại nhìn thấy luồng đao quang lăm lăm như đâm thẳng từ trong mắt tới tận trái tim người ta kia, dường như không chém được đâu kẻ địch thì quyết không chịu quay về, Độc Lai Vô Dạng đột nhiên sinh lòng kinh sợ. Đây là thứ đao pháp gì? Sao lại bá đạo như vậy, lăm

liệt như vậy, mang theo thân uy ghê gớm như vậy? Chẳng trách Minh Tướng quân vẫn luôn nói võ công của Ngụy công tử tuyệt đời thuộc nhóm người đứng đầu thiên hạ...

Chỉ sau khoảnh khắc, ý chí chiến đấu của Độc Lai Vô Dạng đã sụp đổ, làn sương mù màu xám bao bọc quanh người hắn cũng bị thổi bay tứ tung. Hắn hô lớn một tiếng: “Lui!”

Đám người thuộc phe Minh Tướng quân đồng loạt lui về phía sau, duy chỉ có Độc Lai Vô Dạng là không thể.

Một đao đó mang theo kinh lực như dòng nước vỡ bờ, chặn đứng đường lui của hắn, khiến hắn muốn bước đi một bước cũng phải dốc hết công lực kháng cự. Trong mắt hắn thoáng hiện một tia tuyệt vọng, nếu sớm biết thế này, hắn nên dốc sức đỡ một đao đó của Ngụy công tử, cũng chưa chắc đã không đỡ được...

Giờ đây, ý chí chiến đấu của hắn đã chẳng còn, muốn lùi lại cũng không được, cảnh ngộ quả thực thảm vô cùng, phải đối mặt với nhát đao chứa đầy căm phẫn. Hết cách, Độc Lai Vô Dạng đành miễn cưỡng vung thanh kiếm của mình lên.

Nhưng hắn đã nhậm!

Thực ra một đao này của Ngụy công tử là do mấy trăm đao hợp lại, ban đầu chỉ tập trung phong tỏa đường rút lui ở các phía phải trái, trước sau của hắn, tuy đao quang ghê người nhưng lực lại bị phân tán, nếu hắn dốc sức vào một điểm mà chặn lại, có lẽ còn có thể khiến Ngụy công tử phải lùi về phía sau. Còn bây giờ, mấy trăm đao đó đã tập trung làm một mà chém ra, cho dù là các cao thủ trong sáu đại tông sư tà phái như Minh Tướng quân hay Thủy Tri Hàn có đích thân tới đây, chỉ e cũng sẽ phải tạm thời né tránh.

Chỉ qua một đao này, Ngụy công tử đã thể hiện được trí tuệ hơn người, kinh nghiệm dạn dày qua cả trăm trận chiến, lòng kiên nhẫn khi báo thù, phản ứng khi liên hệ chết cùng với hào khí ngút trời lúc căm u sinh.

Máu bắn ra tung tóe. Ánh đao rực rỡ tựa tia sét trên trời. Tiếng đao rền vang như tiếng sấm.

Tại nơi đây, Độc Lai Vô Dạng, nhân vật đứng hàng thứ ba dưới trướng Minh Tướng quân đã đầu lìa khỏi cổ!

Chương 9

Luận anh hùng⁽²³⁾.

Rốt cuộc đã bình an vào được đất Thục. Suốt dọc đường đi, quả nhiên không còn thấy truy binh của Minh Tướng quân.

Nghĩ đến nỗi đau đớn của Minh Tướng quân khi mất đi Độc Lai Vô Dạng, tâm trạng của mọi người đều hết sức sáng khoái. Phải biết rằng, người trong thiên hạ không ai chịu phục thù đoạn của Minh Tướng quân, việc Tướng quân chỉ độc danh chấn giang hồ bị tiêu diệt trong trận chiến ở Kiếm Các này thực sự là tổn thất lớn nhất mà Minh Tướng quân phải chịu kể từ khi dõng đầu chính diện với Ngụy công tử.

Ngụy công tử vô tính hào sảng, phóng khoáng, không vì sự thất thế nhất thời mà buồn bã, ủ dột, sau khi tới núi Nga Mi đất Xuyên Trung liền đề nghị mọi người cùng lên núi vui chơi.

Nơi đây non nước hữu tình khiến người ta tới rồi liền quên cả đường về. Núi Nga Mi quả nhiên là cảnh đẹp hàng đầu thiên hạ.

Sở Thiên Nhai ngôi lặng lẽ bên một dòng suối trong veo trên núi. Suối này có tên Bát Lão, tương truyền là nơi mà Lão Tử Lý Nhĩ tắm rửa thành tiên, cảnh sắc vô cùng thanh nhã, tươi đẹp.

Lúc này đương độ canh đầu⁽²⁴⁾, trăng sáng treo cao, gió lộng giữa rừng, ve kêu rả rích khiến người ta như quên mất cơn mưa máu gió tanh mấy ngày qua.

Kể từ khi xuất đạo tới nay, liên tục gặp cường địch, lúc này lại có thời gian mấy ngày để nghỉ ngơi, Sở Thiên Nhai cảm thấy tinh, khí,

thân của mình đều đã đạt tới một mức độ trước giờ chưa từng có. Trong tình huống bốn bề là địch, nguy hiểm vờn quanh, võ công của y bất giác tiến bộ rất nhiều.

Nhưng lúc này đây, lòng tin của y đối với việc khiêu chiến Ngụy công tử lại ngày càng thấp.

Thứ nhất, đao pháp và hào khí mà Ngụy công tử thể hiện khi giết chết Độc Lai Vô Dạng chỉ bằng một chiêu khiên y vô cùng kinh hãi và khâm phục. Thứ hai, phẩm chất cao thượng của Ngụy công tử khiến y không thể không kính phục.

Trước đây, do những điều được nghe từ nhỏ, y vẫn luôn cho rằng Ngụy công tử là một kẻ hung tàn hiếu sát, kiêu căng bạo ngược, nhưng chỉ qua mấy ngày tiếp xúc, thái độ của y với Ngụy công tử đã thay đổi hoàn toàn.

Y cảm thấy mình không thể đợi thêm nữa. Nếu còn đợi thêm, y chỉ e mình sẽ không thể nảy sinh lòng đối địch với Ngụy công tử. Nói đến cùng thì giữa y và Ngụy công tử cũng chẳng có mối thù nào không thể hóa giải, chỉ là nếu thật sự hóa địch thành bạn với đối phương, y sẽ không thể hoàn thành được tâm nguyện duy nhất của sự phụng.

Y có loáng thoáng nghe qua mọi âm oán giữa Ngụy công tử và Thiên Hồ lão nhân. Khi đó ai vì chủ nô, huống hồ trong đám loạn quân, thực chẳng thể trách nhát kiếm chém lên mặt Thiên Hồ lão nhân của Ngụy công tử là tàn độc vô tình.

Y hiểu rõ uy lực của Vô Nhai nhưng trước sau vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao chiêu thức này lại hoàn toàn đi ngược với tôn chỉ võ học mà mình được học từ nhỏ, không những đưa bản thân vào nơi nguy hiểm, một lòng xông về phía trước mà còn cương vượt xa nhu. Nếu gặp đối thủ có võ công thấp hơn mình thì không sao, nhưng

khi đô i đầ u với một tay đại địch như Ngụy công tử thì thực sự không nên bày ra tu thế lấ y mạnh đánh yế u như vậy. Huồ ng chi chiêu này hoàn toàn bỏ trở ng phía sau lưng, không để tâm tới sự số ng chấ t của bản thân và hậu chiêu của kẻ địch, còn phạm vào điề u đại kỵ của người luyện võ là không lưu dư lực để tự bảo vệ mình.

Một chiêu này không phải để phân thắ ng bại mà là để phân số ng chấ t.

Giọng nói của Quân Đông Lâm bỗng vang lên sau lưng y: “Sở huynh đệ đang có tâm sự gì sao?”

“Đêm nay trời đẹp, thực không hợp để nghĩ tới những điề u rắ c rô i. Ta ngô i ngắ m trời sao thề này, chẳng qua là vì không biế t phải làm gì khác thôi.” Sở Thiên Nhai trước sau luôn đê ` phòng Quân Đông Lâm, y cảm thấ y con người này có tâm kế quá sâu. Đô i với người từ nhỏ đã phải sinh số ng bên cạnh các loài dã thú hung dữ như y, chỉ không cẩn thận một chút là có thể rơi ngay vào cảnh vạn kiế p bất phục. Hai người kẻ thù khi quen biế t tới nay vẫn luôn xung hô với nhau là Sở huynh đệ và Quân tiên sinh chứ không như Ngụy công tử gọi thẳng tên Sở Thiên Nhai. Tuy họ từng kê ` vai sát cánh với nhau để chố ng địch suồ t mắ y ngày nhưng cái cảm giác xa cách đó vẫn không thể xua tan được.

Quân Đông Lâm ngắ ng đầ u nhìn trời, chậm rãi nói: “Khi chúng ta vẫn còn là kẻ địch, lầ n đầ u tiên nhìn thấ y Sở huynh đệ, ta đã biế t huynh đệ là một đô i thủ phi thường, cho nên mới bất chấ p tắ t cả vừa ra tay đã hạ sát chiêu...”

“Quân tiên sinh chớ nên nhắ c tới chuyện cũ làm gì, Sở Thiên Nhai ta không phải là người bất nghĩa. Chúng ta đã cùng nhau chố ng lại Minh Tướng quân suồ t mắ y ngày, sau này tiên sinh và ta

dù không phải là bạn thì cũng tuyệt đớ i không thể là kẻ địch của nhau.”

Quân Đông Lâm trầ m ngâm hồ i lâu rô i mới nói tiế p: “Sở huynh đệ có hiểu biế t gì về` dịch lý thuật số` không?”

Sở Thiên Nhai biế t rằ ng mỗi lâ n người này nói chuyện đê` u khiế n người ta phải bắ t ngờ nhưng vẫn không sao đoán đượ dụng ý của y. “Xin tiên sinh chỉ giáo cho!”

“Từ nhỏ ta đã đượ học Hà Lạc, Tử Vi, thầ n thuật, toán lý, sở trường chính là xem mặt người ta mà đoán vận mệnh cả đời. Mười năm trước, ta bắ t đầ u đi theo Ngụy công tử, nhưng trước đó thì lại lập chí vân du khắ p bớ n phương, muố n đượ gặp các anh hùng trong thiên hạ.”

“Ồ` ! Ta xưa nay chỉ biế t con người ta nê` u muố n thành danh lập nghiệp thì phải dựa vào bản thân mình, cái thứ đượ gọi là mệnh trời á` y thực chẳng đáng tin!”

“Hào kiệt nhân gian, tinh tú trên trời, nhưng theo ta thầ y, trong vô số` người mà ta đã từng gặp, chỉ có năm vị là đáng để ghi nhớ.”

“Không biế t trong mắ t Quân tiên sinh, người như thế` nào mới đượ tính là anh hùng?”

“Ta muố n đượ nghe kiế n giải của Sở huynh đệ trước.”

Sở Thiên Nhai ngượ ngừ ng nói: “Thiên Nhai mới xuấ t đạo không lâu, nê` u nói năng có ngây ngô, xin tiên sinh chớ chê cười! Từ lâu đã nghe nói bang chủ Liệt Không bang Hạ Thiên Lôi là người thầ n dũng cái thế` , hiệp nghĩa vô song, có thể tính là một trong số` đó không?”

“Võ công của Hạ Thiên Lôì gầ`n như đứng đầ`u bạch đạo, Liệt Không bang cũng là bạch đạo đệ nhấ`t đại bang, nhưng chẳng qua cũng chỉ là do thời thế` tạo ra thôi!”

“Hoa Sơn Vô Ngữ đại sư hai mươi năm liề`n không nói một lời, nhưng lại chịu thỉnh nguyện vì dân, can gián Thánh thượng, tự phá đi Bê` Khẩu thiề`n đã tu hành nhiề`u năm, trong mắ`t Thiên Nhai chính là một vị anh hùng.”

“Quân Đông Lâm ta cũng ôm lòng tề` thề` vì dân, do đó sau khi gặp Ngụy công tử mới buông chí vân du thiên hạ mà về` giúp ngài trị quốc. Nhưng anh hùng mà hiện ta đang nói tới không phải những bậc hiệp nghĩa đại từ đại bi, mà là một vị bá chủ hoặc một tay kiêu hùng có thể hiệu lệnh thiên hạ, gây dựng nên một sự nghiệp phi phạm, nếu không thì cũng phải là một kỳ tài tuyệt thế`, có thành tựu về` mặt võ đạo mà người thường không thể đạt tới.”

Sở Thiên Nhai ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy, chắ`c hẳn má`y người Nam phong, Bắ`c tuyế`t, Lịch lão quỷ, Long phán quan, Minh Tướng quân và Thủy Tri Hàn đầ`u có tư cách này.”

“Phong Niệm Chung cô` chấ`p bảo thủ, Lịch Khinh Sinh có thù tấ`t báo, Long phán quan ở nơi Xuyên Đông nhưng lại chỉ biế`t bo bo giữ mình, Minh Tướng quân nông sâu thế` nào ta không rõ, mà trên thực tế` cũng chưa từng có người nào có thể nhìn thấ`u Minh Tướng quân. Trong sáu đại cao thủ tà phái, chỉ có hai người là ta xem trọng. Bắ`c tuyế`t Tuyế`t Phân Phi tuy ở đầ`m Độ Nhạn mãi miề`n cực bắ`c xa xôi, chẳng má`y khi qua lại với các môn phái Trung Nguyên nhưng lại không ngừng cô` gắ`ng theo chí hướng của bản thân, tự sáng tạo ra môn võ công vô cùng đặc biệt, thực là một bậc kỳ nhân trong võ đạo. Tuy võ công của y có chút tà khí nhưng cách làm người thì rấ`t đường hoàng, chính là một vị anh hùng trong lòng ta...”

“Còn một người nữa, tiên sinh muốn nói tới Thủy Tri Hàn phải không?”

“Không sai, Thủy Tri Hàn vốn nổi tiếng ngang Minh Tướng quân, có Hàn Tả chương vang danh thiên hạ nhưng lại cam chịu đi theo người khác, một lòng trung thành. Sự vụ rắc rối ỷ dề xử lý đâu ra đó, không hề rối loạn, tuy chỉ là tổng quản của phủ tướng quân nhưng uy thế lại không hề vì Minh Tướng quân mà giảm bớt, vẫn có thể hô mưa gọi gió, thực là một tay đại địch lợi hại nhất mà ta từng gặp trong đời.” Quân Đông Lâm khẽ thở dài một tiếng. “Công tử nếu có lựa chọn, nhất định sẽ mong đối địch chính diện với Minh Tướng quân chứ chẳng muốn gặp phải Thủy Tri Hàn. Người này tuy là kẻ địch mà ta sợ nhất nhưng cũng là một trong số những người mà ta nghĩ là anh hùng.”

Sở Thiên Nhai im lặng. Ngụy công tử đã tới được nơi an toàn, mấy người bọn họ sắp chia tay đến nơi. Vì Vũ Phi Kinh bị chế t dưới tay Độc Lai Vô Dạng và Phong Băng bị thương bởi sự ám sát của đám Tinh Tinh Mạn Thiên nên y mới muốn đối địch với Minh Tướng quân. Quân Đông Lâm dường như có ý nhắc nhở y, khiên trong lòng y thâm nảy sinh hảo cảm.

Quân Đông Lâm lại nói tiếp: “Trong số mấy đại cao thủ bạch đạo, Trùng đại sư hành hiệp trượng nghĩa, chuyên giết tham quan, tuy vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn nhưng lại mang tới cho kẻ địch những đòn sấm sét. Tàn nhẫn với kẻ địch chính là nhân từ với bản thân, trong lòng ta, Trùng đại sư chính là một vị đại anh hùng.”

Sở Thiên Nhai nghe mà máu nóng sục sôi, hào tình trời dậy, chợt nghe sau lưng có tiếng vỗ tay, kèm theo đó là một tiếng hú dài vang vọng trong sơn cốc tĩnh lặng, thì ra Ngụy công tử đã tới. “Đông Lâm và Thiên Nhai ngộ ỉ luận đạo dưới đêm trăng, sao có thể thiếu ta được!”

Quân Đông Lâm vội bước tới nghênh đón. “Quân mỡ ngu kiế n, đã khiế n công tử chê cười rô i!”

Ngụy công tử nhìn Sở Thiên Nhai, cười nói: “Thực ra anh hùng trong thiên hạ nhiề u vô kể, trong lòng mỗi người đê u có kiế n giải của riêng mình. Hạ Thiên Lôi tạm không xét đê n, nhưng Vô Ngữ đại sư thực sự là một vị đại anh hùng trong lòng ta.”

Sở Thiên Nhai khẽ gật đầ u. “Công tử nói phải lắ m, mỗi người đê u có cách nhìn nhận riêng đố i với các sự vật, sự việc.”

Ngụy công tử cười sang sảng, nói: “Con đường võ học mênh mông như biển rộng, ai có thể nhìn thấ u huyề n cơ bên trong? Chẳng hạn như Bồ Thiên Tú Địa châm pháp của Vô Song thành chủ Dương Vân Thanh và Phi Diệp Lưu Hoa Vũ của Lạc Hoa cung chủ Triệu Tinh Sương đê u là những môn võ công tuy đi theo đường tá t nhưng rấ t có thành tựu. Có điề u, ngoài má y người này ra, Thiên Nhai từng nghe nói tới “các lâu hương chủng” chưa?”

Dương Vân Thanh và Triệu Tinh Sương chính là Vô Song chi châm và Lạc Hoa chi vũ ngang danh với Quân Đông Lâm và Độc Lai Vô Dạng trên giang hồ .

“Các lâu hương chủng?” Lầ n này, ngay đê n Quân Đông Lâm cũng không hiểu ra sao.

Ngụy công tử vẫn giữ nguyên thầ n sắc, có điề u trong má t thoáng qua một tia khát vọng. “Đó là bô n đại gia tộc thầ n bí nhấ t trong võ lâm, giữa các bên đã có những mộ i ân oán kéo dài má y trăm năm rô i. Không ai biế t “các lâu hương chủng” này nằ m ở đâu, nhưng mỗi lầ n người của bô n đại gia tộc xuấ t hiện, ấ t sẽ gây ra những cơn phong ba rấ t lớn trên giang hồ . Bọn họ quả thực có cái phong thái của bậc cao nhân thế ngoại không thuộc về chố n nhân gian.”

Sở Thiên Nhai sinh lòng hứng thú. “Tên của bô ́n đại gia tộc này kỳ lạ thật!”

Ngụy công tử dường như đã đắ m chìm vào hồ ́i ức, khẽ lắ bắ: “Cảnh Thành Tượng của Điểm Tình các, Khứu Hương công tử của Phiên Thiên lâu, Thủy Nhu Sơ của Ôn Nhu hương, Vật Thiên Thành của Anh Hùng chúng, đó đề ̀u là những nhân vật gắ n như đã thuộc về ̀ thầ n thoại, khiế ́n người ta vô cùng kính ngưỡng...”

Quân Đông Lâm vô ́n có kiế ́n thức uyên bác nhưng lúc này cũng nghe đế ́n người. “Đó đề ̀u là tên người sao? Vật Thiên Thành, cái tên này ngắ m hợp với thiên đạo, chắ c hẳn là một nhân vật phi phàm. Thủy Nhu Sơ, đây là một vị nữ tử chắ ng?”

“Không sai, bô ́n đại gia tộc đã má y chục năm nay không xuấ t hiện trên giang hồ ́, rắ t ít người biế t tới. Sở dĩ ta biế t được những việc này chỉ bởi cơ duyên xảo hợp từng gặp được một vị nữ tử họ Thủy của Ôn Nhu hương ở vùng Quan Ngoại...” Trong má t Ngụy công tử thoáng qua một tia thầ n vận khó có thể diễn tả bắ ng lời.

Quân Đông Lâm đang định hỏi tiế p, Ngụy công tử đã ngắ t lời y: “Vừa rồ ́i Đông Lâm đã nói trong lòng người có năm vị anh hùng, chắ ng hay ngoài Thủy Tri Hàn, Tuyế t Phân Phi và Trùng đại sư ra thì còn hai người nào nữa?”

Quân Đông Lâm biế t rắ ng Ngụy công tử không muố n nói thêm về ̀ chuyện này, Sở Thiên Nhai thì thầ m ghi nhớ từng câu từng chữ.

Quân Đông Lâm nhìn Ngụy công tử, trên khuôn mặt tràn đầ y vẻ sùng kính. “Ngụy công tử mười chín năm trước nhắ t chiế ́n thành danh, tuy từ lâu không còn can thiệp đế ́n chuyện giang hồ ́ nhưng thân ở nơi triề ̀u chính vẫn chắ ng quên lê dân, ngô ́i ở ngôi cao vẫn biế t thời thế ́, bị hắ m hại vẫn chắ ng nắ n lòng, bắ t cứ lúc nào cũng

thể hiện được bản sắc khiên người ta kính ngưỡng, thực là một vị đại anh hùng mà Đông Lâm tâm phục khẩu phục nhất...”

Ngụy công tử cười ha hả. “Sao Đông Lâm lại nói vậy? Ta giờ lòng đã lạnh, ở giang hồ cũng giống như trong triều, đều có những mối thù không thể hóa giải. Lần này vì trốn tránh Minh Tướng quân mà ta chạy đến Ba Thục, coi như đã phải nương nhờ vào Long phán quan mà Minh Tướng quân không dám tùy tiện động đến. Huống chi Vũ Phi Kinh và rất nhiều huynh đệ đã chết dưới tay Minh Tướng quân, ta lại không thể báo thù cho họ, thực thẹn với hai chữ “anh hùng”.”

“Công tử căm lên được thì cũng đặt xuống được, thử hỏi trong thiên hạ có mấy ai có thể so sánh?” Quân Đông Lâm vừa như vô tình vừa như hữu ý liếc nhìn Sở Thiên Nhai. “Ta biết công tử chỉ muốn sau này cùng Băng Nhi quy ẩn giang hồ, không quan tâm tới những mối ân oán trên thế gian nữa.”

Đột nhiên nghe thấy tên của Phong Băng, lại nghe thấy việc nàng sẽ cùng Ngụy công tử quy ẩn giang hồ, trái tim Sở Thiên Nhai như bị giáng một nhát búa nặng nề. Tuy y sớm đã nhìn ra mối quan hệ giữa Ngụy công tử và Phong Băng không tầm thường nhưng vẫn luôn ôm chút hy vọng mong manh. Lúc này chợt nghe Quân Đông Lâm nói như vậy, tuy đã cố hết sức kiềm chế nhưng mặt y vẫn biến sắc.

Ngụy công tử muốn nói gì đó song lại thôi. Quân Đông Lâm làm như không nhìn thấy thần thái của Sở Thiên Nhai, chắp tay nhìn trời. “Vị anh hùng thứ năm mà Quân mỗ coi trọng chính là Sở huynh đệ đây.”

Lần này Sở Thiên Nhai còn kinh hãi hơn hồi nãy, buột miệng thốt lên: “Cớ sao Quân tiên sinh lại nói vậy?”

Quân Đông Lâm khẽ thở dài, nói: “Sở huynh đệ tuổi mới đôi mươi nhưng mỗi cử chỉ đều ngấm ẩn chứa khí thế của một bậc vương giả, hơn nữa còn có được sự điềm tĩnh phi phàm, dù Thái Sơn sụp xuống trước mắt thì mặt cũng không đổi sắc, tâm cảnh đạt đến trình độ như thế thực là điều mà mỗi người luyện võ đều mong mỏi. Chỉ cần có thời gian, tin rằng Sở huynh đệ nhất định sẽ trở thành một bậc tông sư võ học. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến ta vừa nhìn thấy Sở huynh đệ đã lập tức nổi sát tâm...”

Sở Thiên Nhai không ngờ mình lại được Quân Đông Lâm coi trọng như thế, không khỏi có chút lúng túng. “Lời này của Quân tiên sinh thực khiến ta đứng ngơ i không yên, lòng dạ bồn chồn, làm gì còn có chút điềm tĩnh nào!”

Ngụy công tử vỗ tay cười rộ. “Con mắt nhìn người của Đông Lâm xưa nay luôn rất chuẩn, Nam Diệm bội phục. Thiên Nhai hà tất phải tự khiêm, với tuổi tác của cậu bây giờ, chỉ dựa vào việc có thể giao đấu với Độc Lai Vô Dạng một chiêu mà vẫn bình an vô sự là đã rất đáng tự hào, tin rằng kinh nghiệm ấy đủ để giúp cậu sau này có được thành tựu lớn.”

Quân Đông Lâm nhìn Sở Thiên Nhai chăm chú. “Hiện giờ võ công của Sở huynh đệ vẫn cần rèn giũa thêm, nếu cứ nhất quyết muốn đánh một trận với công tử ngay lập tức thì thực không phải là hành vi sáng suốt. Liệu có thể đợi thêm mấy năm không?”

Mãi tới lúc này Sở Thiên Nhai mới hiểu được phần nào mục đích của Quân Đông Lâm khi nói với mình những lời vừa rồi, trong lòng không khỏi trào dâng muôn vàn cảm xúc.

Chỉ có Ngụy công tử mới biết được ý đồ của Quân Đông Lâm. Vì Quân Đông Lâm biết rõ mối ân oán giữa y và Phong Băng, còn nhìn ra Phong Băng đã nảy sinh một thứ tình cảm rất khó diễn tả với

Sở Thiên Nhai, do đó mới quyết định giải quyết việc này thật nhanh chóng, đầu tiên là khiến Sở Thiên Nhai không còn tư tưởng gì tới Phong Băng, sau đó lại hẹn y ngày khác quyết chiến.

Phải biết rằng nếu Phong Băng còn muốn giết Ngụy công tử, có lẽ sẽ thừa dịp này mà ra tay. Tuy Ngụy công tử đã giao hẹn cho Phong Băng một cơ hội nhưng với tâm tính cao ngạo của Phong Băng, một khi ra tay thất bại, ắt sẽ chẳng còn mặt mũi nào ở bên Ngụy công tử.

Quân Đông Lâm thực sự không muốn việc này xảy ra nên mới dùng lời nói để thuyết phục Sở Thiên Nhai.

Một tiếng ho nhẹ bỗng vang lên từ phía sau. Ba người cùng ngoảnh đầu, nhất tề chấn động.

Chỉ thấy Phong Băng đứng một mình giữa làn sương khói dưới ánh trăng, tựa như nàng Lăng Ba tiên tử hiện thân chốn phàm trần, thoắt ẩn thoắt hiện. Đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng, ánh mắt nàng ẩn chứa nét đẹp của sinh mệnh cùng với sự truy cầu siêu thoát khỏi thế tục. Dưới ánh trăng rọi xuống, bóng hình nàng rạng rỡ mà yếu diệu, phiêu nhiên tựa tiên nữ, những đường nét thanh tú, xinh đẹp như được hun đúc bởi linh khí của trời đất, uồn lượn nhịp nhàng.

Với công phu trấn định của Ngụy công tử, với tâm thái thanh bạch, không màng danh lợi của Sở Thiên Nhai, với kinh nghiệm dày dạn của Quân Đông Lâm, lúc này cũng không khỏi bị vẻ đẹp tuyệt thế của nàng làm chấn động, quên hết mọi thứ xung quanh...

Ánh mắt như trong trẻo mà lại như u oán của Phong Băng nhìn thẳng về phía Sở Thiên Nhai. “Nếu đệ không dám đánh một trận với công tử, trong lòng ắt sẽ xuất hiện một nỗi ám ảnh khó có thể xóa nhòa, sau này không những không thể địch lại công tử mà còn khó có thể trở thành một bậc tông sư.”

Phong Băng ngoảnh đầu nhìn Ngụy công tử, ánh mắt như muôn nhìn thẳng vào tận đáy lòng y. “Ngày mai chính là cơ hội của ta. Nếu ngài không chết, ta nhất định sẽ tuân theo ước hẹn, đi theo ngài cả đời, vô oán vô hờn.”

Rồi nàng lại xoay người qua, vái Quân Đông Lâm một cái. “Nghĩa phụ xin chớ nói gì thêm, bao nhiêu ân oán rồi cũng có ngày phải kết thúc.” Nói đoạn, nàng bèn xoay người rời đi, chẳng ngoảnh đầu nhìn ba người bọn họ thêm lần nào nữa.

Sở Thiên Nhai vốn không biết gì về thân thế của Phong Băng, chỉ biết ngây người, cảm thấy tác phong hành sự của nữ tử này hết sức khác thường. Nhìn bóng dáng nàng tha thướt rời đi, chuyện cũ bỗng ùa về, trong lòng y trào dâng cảm giác vừa yêu vừa hận, muôn vàn cảm xúc tràn ngập trong tim...

Ngụy công tử im lặng hồi lâu rồi đột ngột tung mình nhảy vọt lên, thân hình nhập nhòa mấy bận trong sơn cốc rồi biến mất giữa màn đêm vắng, chỉ còn nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của y vang lại: “Gửi mình vào lưới kiếm, giết người giữa hồng trần. Sáng sớm ngày mai, Ngụy Nam Diệm xin chờ Thiên Hồ truyền nhân trên Nga Mi Kim Đỉnh.”

Đêm nay, Quân Đông Lâm vốn có ý muốn thuyết phục Sở Thiên Nhai từ bỏ việc khiêu chiến với Ngụy công tử, nhưng cho dù y có mưu kế đầy mình cũng không ngờ được sự xuất hiện của Phong Băng lại khiến cho sự việc phát triển theo một chiều hướng khác hẳn như thế, nhất thời chẳng biết làm gì, đành khẽ thở dài một tiếng. “Ôi! Một kỳ nữ tử!”

Một kỳ nữ tử! Chỉ đôi ba lời ngắn ngủi đã khơi dậy ý chí chiến đấu cao vọt của Sở Thiên Nhai.

Gửi mình vào lưới kiêu m, giết người giữa hồ`ng trầ`n. Ngày mai trên Kim Đỉnh, quyế`t chiế`n Ngụy công tử.

Sở Thiên Nhai chợt giật mình tỉnh táo trở lại, trong lòng trào dâng ý chí chiế`n đấ`u ngút trời. Bấ`t kể thành bại thế` nào, y cũng nhấ`t định phải đố`i mặt với số` mệnh không thể trố`n tránh này.

Quân Đông Lâm cười gượng, nhìn thầ`n sắ`c chợt trở nên bình lặng như mặt nước hồ` thu của Sở Thiên Nhai. “Hôm nay ta định nói gì với Sở huynh đệ` ấy` nhi? Bây giờ tự` dung lại quên mấ`t rồ`i!”

Khuôn mặt vô`n lạnh băng của Sở Thiên Nhai xuấ`t hiện một nụ cười mỉm, tựa như ánh dương` ấm áp xé tan mảnh rừng rậm chiế`u vào trong sơn cô`c âm u. “Quân tiên sinh bấ`t tâ`t phải nghĩ nhiề`u, dù sao ta cũng quên rồ`i!” Dứt lời, Sở Thiên Nhai bèn khom người vái một cái thật sâu với Quân Đông Lâm, đoạn ung dung rời đi.

Đúng thế`, đã quên rồ`i!

Lúc này, Sở Thiên Nhai đã quên mấ`t sự cao cả của Ngụy công tử, sự khổ tâm của Quân Đông Lâm, quên đi cả thứ tình cảm yêu hận khó phân với Phong Băng cùng tâm nguyện duy nhấ`t của sư phụ.

Giờ đây, trong đầ`u y chỉ có duy nhấ`t một suy nghĩ.

Đó chính là: Đánh bại Ngụy công tử.

Chương 10

Mũi dùi đỏ phá tan ân oán của ngày xưa

Nga Mi Kim Đinh, lớn vồn mây mù, dọc ngang gió dữ.

Ngụy công tử và Quân Đông Lâm đứng sánh vai nhau trên đỉnh núi, nhìn Sở Thiên Nhai đang chậm rãi bước từng bước lại gần. Làn gió núi thổi tới khiến quần áo y bay lất phất.

Ngụy công tử tin rằng lần này mình tất thắng nhưng vẫn không tìm được chút tiếng nô. Tung hoành thiên hạ hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên y phải đối địch với bả ng hữu của mình.

Đúng thế, y vẫn luôn coi Sở Thiên Nhai là bả ng hữu. Cho dù Sở Thiên Nhai từng phá tan mười chín phân đà của y, cho dù Sở Thiên Nhai từng giết Thương Tình Phong hòng ép y ra mặt, cho dù Thiên Hồ lão nhân mãi vẫn không quên nhát kiếm chém ngang giữa mặt đó, cho dù nhìn ra Phong Băng có một tia tình ý với Sở Thiên Nhai mà ngay đến bản thân nàng cũng không biết... y vẫn coi Sở Thiên Nhai là bả ng hữu của mình.

Bởi vì Sở Thiên Nhai giống y. Thậm chí, còn giống y hơn cả bản thân y.

Bởi vì trong lòng Sở Thiên Nhai không có đạo nghĩa, không có lễ pháp, tất cả mọi việc đều dùng phương thức của bản thân để hoàn thành nguyên tắc của bản thân. Không có đột phá thì sẽ không thể vượt qua cái cũ, đây chính là điều quan trọng nhất để trở thành một tay kiếm khách tuyệt thế.

Mà quan trọng nhất, Sở Thiên Nhai là người hữu tình.

Người ta nói người hữu tình sẽ không thể luyện thành những môn võ công cao thâm nhất, Ngụy công tử lại không cho là vậy. Nhập thế rồi xuất thế, cuối cùng mới có thể đứng trên đỉnh cao của võ học.

Cặp mắt của Quân Đông Lâm tuyệt đối không bao giờ nhìn sai. Có lẽ hành vi và tư tưởng của Sở Thiên Nhai có phần cực đoan nhưng y vốn trời sinh hào hiệp, tuyệt đối không bao giờ trâm luân vào ma đạo, điều này khiến Ngụy công tử hết sức tán thưởng.

Nhưng giờ đây, trên Nga Mi Kim Đỉnh, bọn họ lại không thể không tiến hành trận chiến mà vận mệnh đã an bài.

Sở Thiên Nhai có chịu đựng nổi lần thất bại đầu tiên kể từ khi xuất đạo tới nay không?

Sở Thiên Nhai ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thân hình cao lớn của Ngụy công tử vững chãi như ngọn núi, sừng sững bất động. Loại khí thế gần như hòa làm một với trời đất đó khiến trên người Ngụy công tử không có sơ hở nào. Sở Thiên Nhai bỗng có cảm giác mình vĩnh viễn không thể đánh bại Ngụy công tử.

Ngụy công tử nói: “Thiên Nhai, bước chân của cậu rồi loạn rồi.”

Sở Thiên Nhai cả kinh, sau đó lập tức trấn định tâm thần, hồ hững nói: “Công tử vừa mở miệng, Thiên Nhai liền tìm được sơ hở của công tử.”

Ngụy công tử khẽ nở nụ cười. “Một khi đã là đối thủ thì việc giả trá là không tránh khỏi, chỗ mạnh nhất chưa chắc đã là chỗ mạnh nhất, chỗ yếu nhất chưa chắc đã là chỗ yếu nhất.”

“Khi giao đấu, quan trọng nhất là khí thế, nếu ta tùy tiện tin lời công tử, trận chiến này chưa đánh đã thua rồi.”

Quân Đông Lâm đứng bên cạnh Ngụy công tử cất tiếng: “Ta thấy trên người công tử căn bản không có sơ hở nào. Nếu Sở huynh đệ ra tay, chẳng hay chiêu đầu tiên sẽ đánh vào đâu?”

“Công tử vừa mở miệng nói chuyện, tay phải liền ngưng khí, vai trái thì hơi run, dưới nách xuất hiện một khe hở. Nhưng có lẽ đó chỉ là kế dụ địch, cho nên nếu ta ra tay, chiêu đầu tiên sẽ chỉ thăm dò, đợi sau khi kinh lực tập trung trên tay phải của công tử hơi yếu đi mới phát động tấn công.”

Ngụy công tử ngẩng đầu cười dài. “Nếu ta đứng ở góc độ của Thiên Nhai, chiêu đầu tiên sẽ tấn công vào tay phải.”

“Ồ!” Sở Thiên Nhai tỏ vẻ khó hiểu. “Tay phải của công tử ngưng kinh mà không phát, ắt hẳn là có ẩn giấu vô số hậu chiêu...”

Ngụy công tử nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Nhai, cất tiếng với giọng nói ẩn chứa đầy thâm ý: “Bất cứ chiêu thức nào cũng có một điểm mà lực công kích là mạnh nhất, nếu điểm này bị phá, mọi sự biến hóa của hậu kinh sẽ bị cắt ngang, không thể tiếp tục.”

Sở Thiên Nhai trầm ngâm nói: “Nhưng công lực của ta không bằng công tử, tùy tiện ra tay như vậy thực sự là lấy trứng chọi đá.”

Ngụy công tử hồ hững hỏi: “Vậy nếu cứ giằng co mãi như thế này thì kết quả sẽ thế nào?”

Nếu cứ tiếp tục giằng co thế này, khí thế của Ngụy công tử sẽ không ngừng tăng thêm, khi y để lộ sơ hở thì Sở Thiên Nhai lại nghi ngờ đó là kế dụ địch mà không dám phát chiêu, do đó khí thế của Sở Thiên Nhai sẽ càng lúc càng giảm xuống. Trong tình huống như vậy, đến khi khí thế và sự tự tin của Ngụy công tử đạt đến mức độ cao nhất, một đòn đánh ra ắt sẽ mang theo sức mạnh khó bề chống đỡ, có thể dễ dàng quét sạch mọi đối thủ.

Mấy câu nói này có thể nói là có tác dụng vô cùng đố i với thành tựu ngày sau của Sở Thiên Nhai.

Khi hai bên đố i đầ u vẫn cương quyề t đánh tan mũi nhọn của đố i thủ, cách làm cứng rắn và bá đạo như vậy cũng chỉ có loại người trời sinh đã không quan tâm tới thắ ng bại, chỉ mong được buông tay đánh một trận như Ngụy công tử và Sở Thiên Nhai mới có thể làm được. Thiên Hồ` lão nhân tuy cũng là kỳ tài võ học nhưng tính cách lại có điểm hạn chế, lúc nào cũng sợ đầ u sợ đuôi, chỉ lo giữ mình không cầ u phá địch, sự ôn trọng rõ là có thừa, tiế c rằ ng lại không hợp với Sở Thiên Nhai. Lúc này, một lời của Ngụy công tử làm thức tỉnh người trong mộng, chỉ bảo đúng chỗ khiế n Sở Thiên Nhai thu được rấ t nhiề u lợi ích.

Sở Thiên Nhai toàn thân chấ n động, tung mình nhảy vọt lên, xoay người hạ xuô ng đỉnh núi, đứng cách Ngụy công tử năm thước, chấ p tay hú dài: “Đa tạ công tử!”

Ngụy công tử cười ha hả. “Thiên Hồ` lão nhân có được đầ đệ như vậy, thực là đã hơn ta một bậc rồ i!”

Lúc này bầ u trời phía đông đã chìm trong một mảng đỏ rực như màu máu, vậ ng mặt trời chùng như sắ p phá kén chui ra.

“Hiện giờ đại địch Minh Tướng quân đã ở xa, công tử đâu còn cái khí thế` liề u mình tử chiế n khi bị hàng trăm kẻ địch vòn quanh nữa, chúng ta cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội.” Bóng dáng Phong Băng đột nhiên xuấ t hiện bên đường.

“Chúng ta?” Trong mắ t Ngụy công tử thoáng qua một tia buồ n bã, Băng Nhi rồ t cuộc vẫn tỏ rõ thái độ muồ n đánh một trận với y sao?

“Vận mệnh an bài, ai mà tránh được!” Ngụy công tử thờ dài, than.
“Thiên Hồ` môn nhân, xin hãy xuấ t chiêu!”

Sở Thiên Nhai không đổi sắc mặt, dường như không rồ i loạn chút nào vì sự xuấ t hiện đột ngột của Phong Băng.

Tay trái y bắ t kiế m quyế t, tay phải rút kiế m ra, trường kiế m chỉ thẳng về` phía Ngụy công tử. “Sur phụ ta mắ t mười chín năm tâm sức để sáng tạo ra một chiêu Vô Nhai này, xin công tử chỉ giáo!”

Nhắ t thời trời đầ t đê u tĩnh lặng, chỉ có tiế ng gió dữ rít gào, khung cảnh chột bị bao trùm bởi một bầ u không khí đáng sợ đê n khó tả.

Quân Đông Lâm lùi về` phía sau mắ y bước nhưng vẫn cảm nhận được sát khí dữ dội tỏa ra từ một chiêu này của Sở Thiên Nhai, trong lòng không khỏi chấ n động. Tuy y biế t Ngụy công tử có thực lực kinh người, cho dù Sở Thiên Nhai và Phong Băng có liên thủ cũng khó mà thắ ng nổi, nhưng vẫn không tìm được thầ m kinh sợ.

Phong Băng không lùi lại mà đứng sau lưng Sở Thiên Nhai. Chỉ có bản thân nàng mới biế t lúc này trong lòng nàng đang tràn ngập thứ cảm xúc đau khổ và thê lương đê n mức nào.

Sở Thiên Nhai cầ m chắ c trường kiế m trong tay. Chưa bao giờ tâm cảnh y lại sáng trong như lúc này, mớ i quan hệ vi diệu giữa người và người, giữa vật và vật đê u được bóc tách một cách hế t sức rõ ràng trong lòng y. Y hiểu rắ t rõ về` hoàn cảnh hiện tại của mình, về` đớ i thủ hiện tại của mình, về` nữ tử mà mình thầ m yêu, về` tay đại địch mà mình đang phải đớ i mặt.

Ngụy công tử thật lợi hại thay! Đứng trước thê` kiế m mạnh mẽ đê n vậy của Sở Thiên Nhai mà vẫn có thể nói chuyện: “Chiêu này của

Thiên Nhai một khi đánh ra, chỉ e không phải để phân thắ ng bại mà là để phân sớ ng chề t.”

“Con người sớ ng trên đời chẳng qua chỉ như bóng câu qua khe cửa, trong lúc nói cười vung kiế m quyế t định chuyện sớ ng chề t cũng là lẽ thường, có gì phải sợ?”

“Hay, hay, hay!” Ngụy công tử bật thố t liề n ba tiế ng “hay”, đoạn nói tiế p: “Bằng Nhi cứ việc cùng ra tay, hôm nay ta sẽ buông tay đánh một trận với hai người.”

Trời đầ t xác xơ, nhắ t thời ba người đang giắ ng co đề u im lặng.

Sở Thiên Nhai nhìn đôi tay Ngụy công tử, trên mặt thắ p thoáng sát cơ. Ngụy công tử nhìn kiế m của Sở Thiên Nhai, ngưng thắ n đề phòng. Phong Bằng nhìn khuôn mặt Ngụy công tử, hoa dung thâm đạm.

Một phiế n lá hững hờ rơi xuố ng, sau nháy mắ t đã bị sát khí mà ba người tỏa ra nghiề n nát thành bột vụn.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

Tựa như sự sục sôi lúc gió mưa sắ p tới, tựa như sự ô ã lúc kẻ địch kéo đế n dưới cửa thành, tựa như sự đô ã dập của tiế ng trồ ng trận...

Tiế ng chuông buổi sớm bắ t chọt vang lên. Du âm còn chưa dứt, Sở Thiên Nhai đã tung mình nhảy vọt lên cao.

Chỗ mạnh nhắ t của đố i phương chính là mục tiêu ra tay, lưới kiế m nhắ m thẳng tới trái tim và song chưởng đã ngưng tụ đầ y công lực của Ngụy công tử.

Phía trước như có một bức tường không cách nào vượt qua. Sở Thiên Nhai cảm thấy thể kiếm một đi không trở lại của mình dần bị chướng lực của Ngụy công tử làm chậm lại, mấy chục năm nội lực tinh thuần của Ngụy công tử đang toàn lực ngăn chặn lưỡi kiếm này của y.

Y nghĩ đến giấc mộng cô độc mà thâm đố của mình, nghĩ đến vết sẹo do kiếm chém vĩnh viễn chẳng thể xóa đi trên khuôn mặt sư phụ, nghĩ đến sự căm phẫn của Vũ Phi Kinh khi ngã xuống, trong lòng hoàn toàn chẳng còn chướng ngại, kiếm khí lại một lần nữa bùng lên...

“Bình” một tiếng, nội kinh mà hai người tích tụ từ lâu rốt cuộc đã va chạm, nhát thời cát đá tung bay tứ tán. Lúc này, nếu một bên có thu lực lại, kinh lực của bên kia nhát định sẽ không chịu sự khống chế mà ồ ạt ập đến. Chiêu Vô Nhai này một khi đánh ra, hoàn toàn không còn đường lui để có thể vãn hồi. Hai đại cao thủ giờ đây đã rơi vào cục diện một số ng một chế t.

Ánh sáng trên thanh trường kiếm bất giác ảm đạm hẳn đi, thân kiếm rung lên không ngớt, phát ra những âm thanh như tiếng rồ ng gầ m.

Sở Thiên Nhai nhớ lại cảm giác nôn nao khi lần đầu tiên giết người, khi lưỡi kiếm đâm vào thân thể Thương Tình Phong, lại nghĩ đến tiếng cười lớn hào sảng của Ngụy công tử, tiếng rú to của Độc Lai Vô Dạng khi rơi đầu, liên tục tập trung chỗ chân khí còn lại, gia tăng công lực tới cực hạn, thể kiếm lại trở nên dữ dội. Nhát thời trong lòng y chẳng còn ngoại vật, tĩnh lặng tột cùng, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng chuông buổi sớm không ngớt ngân nga trong gió...

Lưỡi kiếm chợt dừng lại giữa không trung, thân kiếm gập lại tạo thành một đường cong khó có thể tưởng tượng nổi.

Quân Đông Lâm đang đứng ngoài cuộc đột nhiên có cảm giác hé t sức kỳ quái...

Sát khí của Sở Thiên Nhai ngưng tụ lại nơi đầu kiếm, hướng thẳng về phía Ngụy công tử. Toàn bộ công lực của Ngụy công tử đều tập trung vào song chưởng trước ngực, dốc sức hóa giải chiêu Vô Nhai này. Còn Phong Băng...

Sát khí của Phong Băng đột nhiên đổi hướng, di chuyển từ trên trán Ngụy công tử tới giữa lưng Sở Thiên Nhai...

Sở Thiên Nhai đang phải đối mặt với chưởng lực dữ dội như sóng biển vỗ bờ của Ngụy công tử, hoàn toàn không biết gì về biến cố sau lưng.

Lưỡi kiếm đâm tới thêm một tấc, không thể tiến lên tiếp.

Cuối cùng, đứt-gãy-tùng-tấc-một.

Sở Thiên Nhai đã thua, y không có gì để nói. Ngay sau đó, chưởng lực hùng hậu của Ngụy công tử tràn thẳng về phía trái tim y. Y nghĩ đến sự kinh diễm khi lần đầu tiên nhìn thấy Phong Băng. Y nghĩ đến ánh mắt u buồn của nàng. Cuối cùng, y nghĩ đến nụ hôn phớt của Phong Băng trên má y...

Đột nhiên, Sở Thiên Nhai phát hiện trong mắt Ngụy công tử thoáng qua một tia buồn bã khó tả.

Ngay sau đó, một vật sắc bén xuyên qua bờ vai trái không có chút phòng bị nào của y. Y kinh ngạc phát hiện có một đốm sáng màu bạc bay ra từ vai trái của mình, phi thẳng vào ngực phải của Ngụy công tử, sau khi đâm xuyên qua liên biến mất trong làn sương mù mờ mịt.

Chưởng lực của Ngụy công tử sau nháy mắt đã tan biến. Thanh kiếm gãy mất lưỡi chỉ còn lại phần chuôi của Sở Thiên Nhai đâm

mạnh về phía trái tim của Ngụy công tử.

Tới lúc này, Sở Thiên Nhai mới cảm nhận được cơn đau thấu tâm can truyền tới từ vai trái...

Đó... chính... là... Phá Lãng trùy.

Đây... mới... là... Kinh Mộng Vô Nhai!

Sở Thiên Nhai cảm nhận được trên mũi dùi tới vô ảnh đi vô tung đó vẫn còn sót lại một chút nhiệt độ cơ thể nàng, thậm chí còn có thể cảm nhận được rõ ràng sự sắc bén của đốm sáng màu bạc đó khi đâm vào thân thể mình. Y rất muốn ngoảnh đầu lại nhìn nàng, rất muốn chứng thực phán đoán của bản thân trong cơn mê loạn, nhưng một cảm giác mỗi một đén tốc độ nhanh chóng bao phủ lấy y. Y nghe thấy tiếng chuỗi kiếm đập mạnh vào xương thịt, nghe thấy tiếng gầm giận dữ đén tột cùng của Quân Đông Lâm, nghe thấy tiếng thở dài khản đặc trong lòng mình...

Không ngờ y lại ngã gục xuống trước Ngụy công tử một bước.

Mãi tới tận lúc này y mới hiểu vì sao khi thi triển Vô Nhai lại để lộ muôn vàn sơ hở ở sau lưng như thế, mãi tới tận lúc này y mới biết tại sao sư phụ chưa bao giờ muốn có một chút tình cảm sư đồ nào với mình. Y rốt cuộc đã hiểu rõ chân tướng. Thì ra ngay từ đầu y đã chỉ là một con cờ mà Thiên Hồ lão nhân dùng để gài bẫy Ngụy công tử...

Sát chiêu thực sự đương nhiên không phải là Vô Nhai của Sở Thiên Nhai, mà là Kinh Mộng của Phong Băng!

Tuy Ngụy công tử đã lưu lại dư lực để đén phòng Phong Băng ra tay nhưng dù thế nào cũng không ngờ được mũi dùi kia lại xuyên qua vai trái của Sở Thiên Nhai mà bắn tới. Hơn nữa, trong lúc hai

người qua chiêu, kinh khí tỏa ra tứ phía, căn bản không có cách nào để biế n chiêu, do đó dù võ công của Ngụy công tử có cao hơn thì cũng khó lòng chặn nổi chiêu thức ghê gớm này.

Quân Đông Lâm bước vội lên phía trước, đỡ lấy thân thể vừa ngã xuống của Ngụy công tử, dốc toàn lực truyền chân khí cho y. Thế nhưng bị trúng liên tiếp hai đòn nặng nề vào nơi yếu hại, dù nội công Ngụy công tử có thâm sâu đến mấy thì y cũng chỉ có một con đường chết.

Khóe miệng Ngụy công tử thoáng lộ ra một nụ cười yếu ớt. “Băng Nhi, nàng rốt cuộc vẫn ra tay!”

Phong Băng không nói gì. Sở Thiên Nhai muốn ngẩng lên để nhìn xem trong mắt nàng có ánh lệ không nhưng chẳng còn chút sức lực. Lòng y giờ đã như tro tàn nguội lạnh.

Mũi dùi xuyên qua vai trái đó không khiến y bị thương quá nặng nhưng lại chí mạng hơn bất cứ vết thương nào.

“Đông Lâm, ta biết ngươi vẫn luôn coi Băng Nhi như con gái, sau này ngươi hãy thay ta chăm sóc cho Băng Nhi!”

“Công tử...” Quân Đông Lâm giàn giụa nước mắt, nói. “Đông Lâm nhất định sẽ không quên ơn tri ngộ của công tử!”

“Ta mệt mỏi lắm rồi, thế này cũng rất tốt. Băng Nhi đã cởi được gút thắt trong lòng, còn ta cũng không chết trong tay Minh Tướng quân.”

Sở Thiên Nhai nhìn thấy nàng loạng choạng bước tới trước mặt Ngụy công tử, nói: “Phong Băng ta xin thề trước mặt công tử, sau này nhất định sẽ không tha cho Minh Tướng quân!”

Quân Đông Lâm quỳ xuống trước mặt Ngụy công tử. “Đông Lâm cũng thế sẽ giúp đỡ Băng Nhi, đến chết mới thôi...” Lời còn chưa dứt, y đã khóc không thành tiếng. Tạo hóa trêu ngươi, lúc này Phong Băng và Quân Đông Lâm chỉ còn biết coi Minh Tướng quân là kẻ thù hại chết Ngụy công tử thì mới phần nào giảm bớt được nỗi đau đớn và oán hận trong lòng.

Trên mặt Ngụy công tử vẫn thoáng nụ cười. “Thiên Nhai, ta có thể nhìn ra tình ý của cậu với Băng Nhi...”

Phong Băng hít sâu một hơi, nói: “Công tử yên tâm, đời này kiếp này ta sẽ không có thêm một nam nhân nào khác.”

Ngụy công tử nhìn Phong Băng rồi cười rộ, dòng máu tươi từ khe miệng nhỏ xuống ngay trước mặt Sở Thiên Nhai, tạo thành một mảng màu đỏ kinh tâm động phách. “Băng Nhi, cả đời này Ngụy Nam Diệm ta chỉ có duy nhất một chuyện vô oán vô hối, đó chính là đã yêu nàng. Mất mạng trong tay nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện...”

Lúc này, Sở Thiên Nhai rốt cuộc đã nhỏ xuống giọt lệ đầu tiên trong đời. Y thật sự hận nàng, hận nàng tại sao không giết luôn cả y?

Y hận mình ngay từ đầu đã bị người ta lừa gạt. Sư phụ lừa gạt y, sau đó đến Phong Băng cũng lạng lẽ lừa gạt y...

“Hay cho Tần Thiên Hồ, hay cho một chiêu Kinh Mộng Vô Nhai...” Giọng nói của Ngụy công tử dần trở nên yếu ớt, cuối cùng không thể nghe rõ nữa.

Khi tất cả ý thức bắt đầu trở nên mơ màng, Sở Thiên Nhai cảm nhận được bàn tay trắng nõn đó lại đặt lên vai mình, cảm nhận được ánh mắt u oán đó lại quấn luyến tư tưởng của mình, cảm nhận được giọng nói như tiếng nhạc trên trời đó làm trái tim mình run rẩy, cảm

nhận được thứ đang chảy dọc xuống bờ má mình ẩm ướt mà mắt nhắm, cảm nhận được có một thứ gì đó mềm mại đang chạm vào khuôn mặt mình...

“Ta nói rồi, đệ nợ ta một vết thương.”

Đó chắc là môi nàng. Y nghĩ thế, sau đó liền để mặc cho ý thức của mình lang thang giữa hư không, lang thang mãi...

Cả đời này nàng từng yêu có hai người. Mũi dùi đó lấy đi tính mạng của một người. Mũi dùi đó làm trái tim của người còn lại tổn thương sâu sắc.

Mũi dùi đó dường như không phải xuyên qua vai y, xuyên qua ngực y, mà xuyên qua mọi tình cảm trên thế gian.

Mũi dùi đó phá tan ân oán của ngày xưa!

(Mời đón đọc phần tiếp theo trong

Minh Tướng quân hệ liệt:

Thiệt Hồn ảnh)